

**National Library
of Sweden**

Denna bok digitaliserades på Kungl. biblioteket år 2012

A

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1927:1
JORDBRUKSDEPARTEMENTET

Jon
o

BETÄNKANDE

ANGÅENDE

ÅTGÄRDER FÖR TRYGGANDE AV SKOGSVÅRDS-
STYRELSESNAS EKONOMI M. M.

AVGIVET DEN 18 JANUARI 1927

S T O C K H O L M

1 9 2 7

Statens offentliga utredningar 1927

Kronologisk förteckning

1. Betänkande angående åtgärder för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi m. m. Marcus. 109 s. **Jo.**

Anm. Om särskild tryckort ej anges, är tryckorten Stockholm. Bokstäverna med fetstil utgöra begynnelsebokstäverna till det departement, under vilket utredningen avgivits, t. ex. **E.** = ecklesiastikdepartementet, **Jo.** = jordbruksdepartementet. Enligt kungörelsen den 3 febr. 1922 ang. statens offentliga utredningars yttre anordning (nr 98) utgivas utredningarna i omslag med enhetlig färg för varje departement.

STATENS OFFENTLIGA UTREDNINGAR 1927:1
JORDBRUKSDEPARTEMENTET

BETÄNKANDE

ANGÅENDE

ÅTGÄRDER FÖR TRYGGANDE AV SKOGSVÅRDS-
STYRELSESNAS EKONOMI M. M.

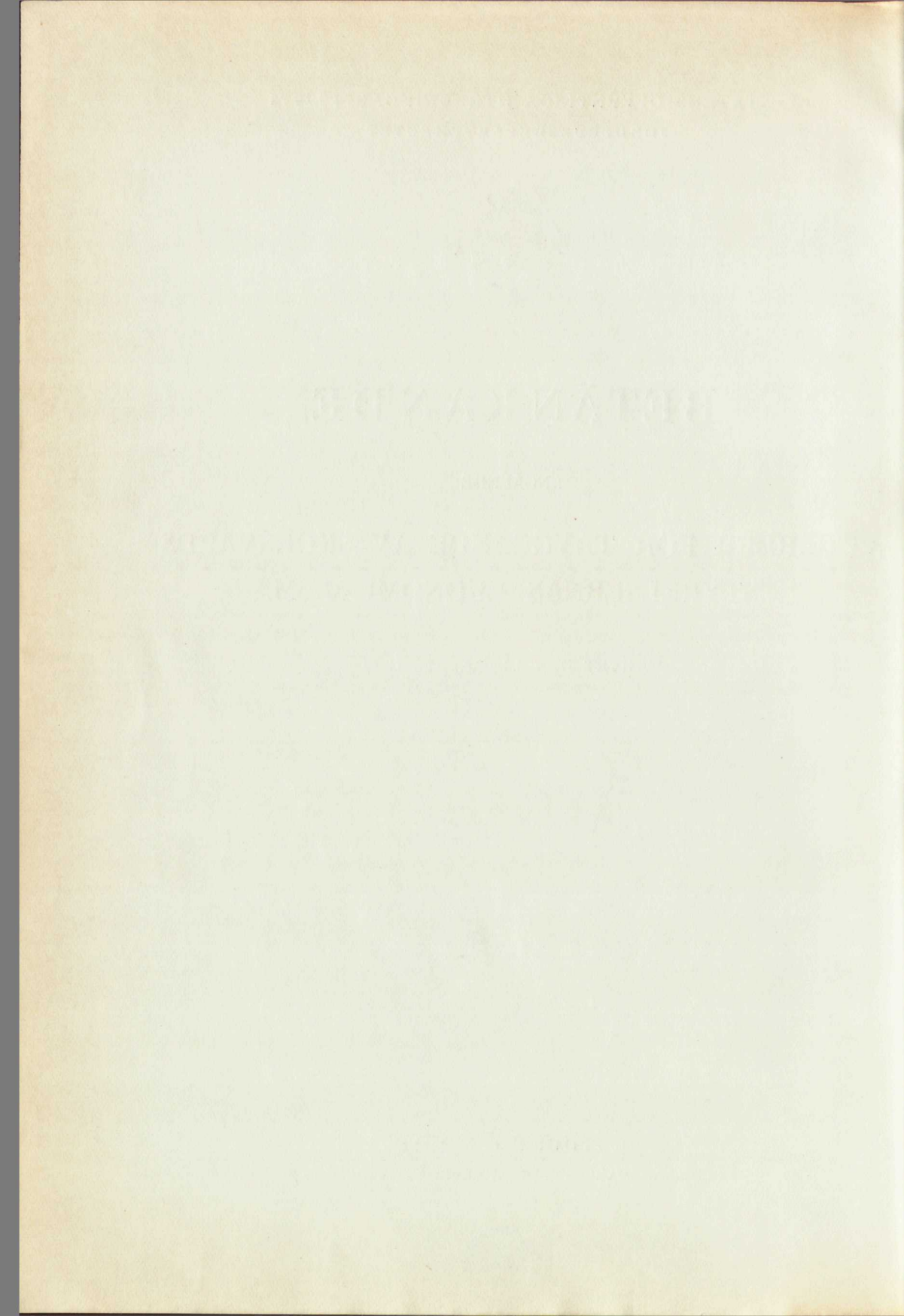
AVGIVET DEN 18 JANUARI 1927

STOCKHOLM 1927

ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG

Till herr statsrådet och chefen för kungl. jordbruksdepartementet.

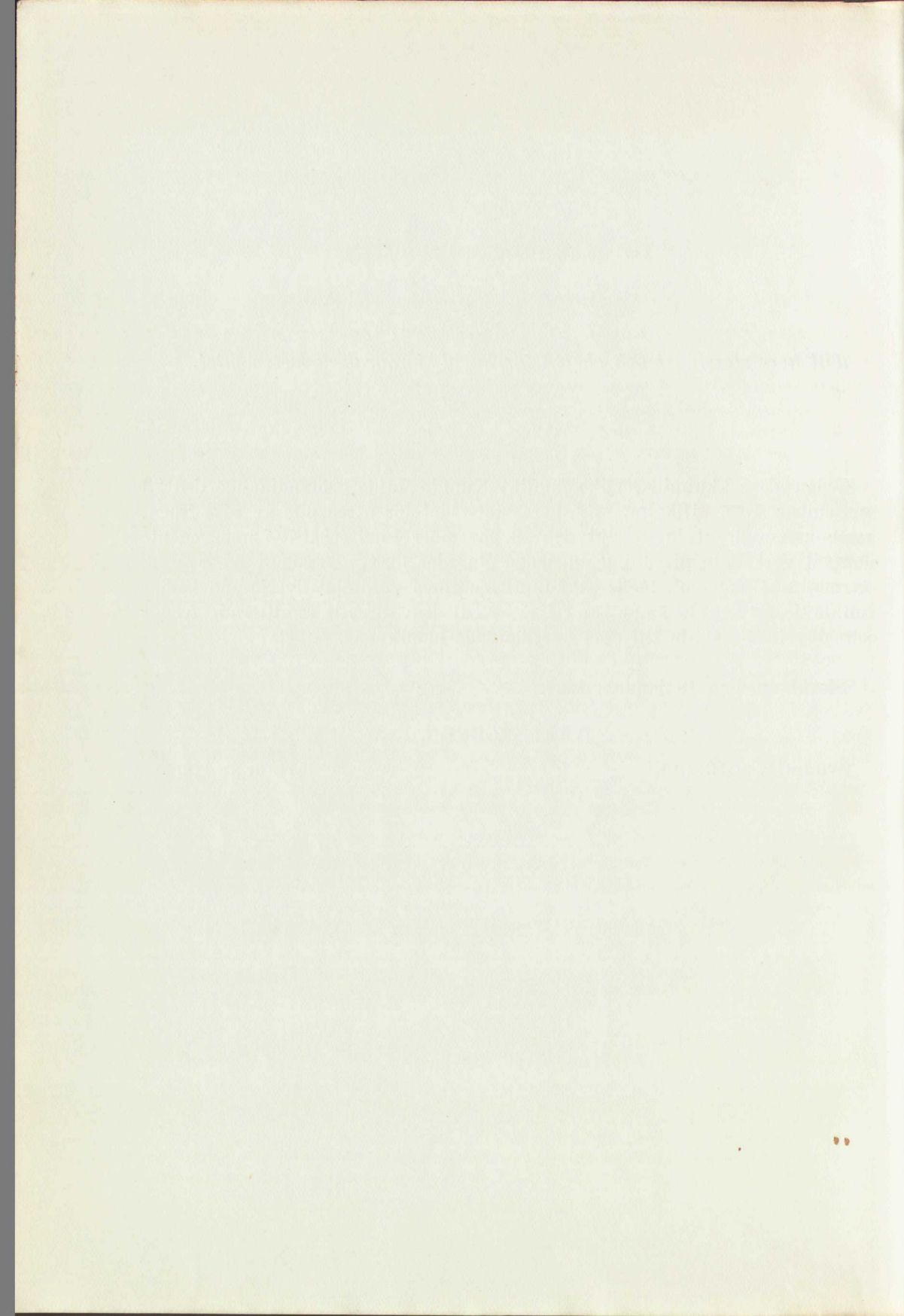
Sedan de sakkunniga, vilka jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 23 september 1926 tillkallats av herr statsrådet för utredande av viss fråga, genom Kungl. Maj:ts beslut den 12 november 1926 erhållit i uppdrag att jämväl verkställa utredning angående åtgärder för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, få de sakkunniga härmed vördsamt överlämna betänkande i sistberörda ämne samt i vissa till dem särskilt remitterade frågor och därvid återställa till dem överlämnade handlingar.

Stockholm den 18 januari 1927.

AXEL MÖRNER.

WILHELM LOTHIGIUS.

THOR SJÖFORS.

De sakkunnigas uppdrag.

Den 12 november 1926 anmälde statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet inför Kungl. Maj:t frågan om åtgärder från statens sida för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi. Han erinrade därvid, hurusom under senare år vid upprepade tillfällen förslag väckts om vidtagande av åtgärder i dylikt syfte och anförde därom följande:

»I skrivelse till Kungl. Maj:t den 2 januari 1925 har skogsvårdsstyrelsen i Kalmar läns norra landstingsområde i detta hänseende framhållit, att nu gällande grunder för fördelning mellan skogsvårdsstyrelserna av de genom skogsvårdsavgifterna inflytande medel vore olämpliga och orättvisa. Under det vissa skogsvårdsstyrelser enligt dessa grunder erhöle så ringa belopp, att styrelsernas verksamhet därmed ej kunde nöjaktigt bedrivas, uppbyure andra styrelser av berörda medel så rikliga inkomster, att de kunde fondera en ej obetydlig del därav för framtida behov. För undanröjande av denna oegentlighet borde en avsevärt större procent av skogsvårdsavgifterna än nu vore stadgat redovisas till statskontoret att av Kungl. Maj:t fördelas mellan de skogsvårdsstyrelser, som befundes vara i verkligt behov av ökade inkomster. En dylik ändring av fördelningsgrunderna skulle för Kungl. Maj:t möjliggöra ett sådant ingripande i skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, att dessas verksamhet säkerställdes. Skogsvårdsstyrelsen hemställde om utredning i ärendet eller vidtagande av de åtgärder, som kunde anses påkallade.

I infortrade yttranden över denna skrivelse hava skogsvårdsstyrelsemötets förvaltningsutskott, skogsvårdsstyrelsernas förbunds centralråd, domänstyrelsen och statskontoret tillstyrkt den av skogsvårdsstyrelsen föreslagna utredningen.

Centralrådet har därvid framhållit, att en än så omsorgsfullt verkställd fördelning av inflytande skogsvårdsavgifter icke kunde avhjälpa det ekonomiska nödläge, i vilket flera skogsvårdsstyrelser råkat, helst de övriga skogsvårdsstyrelserna icke kunde vidkännas minskning i dem enligt gällande grunder tillkommande skogsvårdsavgifter, såvitt de på ett tillfredsställande sätt skulle kunna fullgöra sina skyldigheter. Det förefölle därför centralrådet, som om i samband med den ifrågasatta utredningen jämväl borde tagas under övervägande, huruvida och i så fall vilka åtgärder borde vidtagas för att väsentligen höja skogsvårdsstyrelsernas inkomster.

I nära överensstämmelse med den i skrivelsen den 2 januari 1925 gjorda hemställan har i en vid 1926 års riksdag inom andra kammaren väckt motion, nr 296, av herr Olsson i Broberg m. fl. föreslagits, att riksdagen

måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning i sådant syfte, att för skogsvården tillgängliga skogsvårdsavgifter jämte därutöver för ändamålet erforderliga statsbidrag måtte fördelas efter sådana grunder, att de olika skogsvårdsstyrelsernas oundgängliga medelsbehov kunde tillgodoses.

I sitt över denna motion avgivna utlåtande nr 62 har jordbruksutskottet anfört bland annat:

Utskottet insåge till fullo nödvändigheten av, att skogsvårdsstyrelserna ägde tillgång till de medel, som vore erforderliga för att de på ett tillfredsställande sätt skulle kunna fullgöra sina uppgifter. Ehuru någon fullständig utredning därom icke föreläge, torde man nödgas utgå ifrån, att vissa skogsvårdsstyrelser — även med iakttagande av den strängaste sparsamhet — icke ägde tillräckliga medel för upprätthållande av sin verksamhet. På grund härav hölle även utskottet före, att särskilda åtgärder torde bli erforderliga för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi. Givetvis tarvades en ingående utredning i ämnet, ägnad att klarlägga såväl behovet av statens ingripande i saken som ock vilka åtgärder vore de lämpligaste för vinnande av ifrågavarande syfte. Enär emellertid åtskilliga viktiga spörsmål rörande skogsvårdsstyrelsernas ekonomi redan vore föremål för Kungl. Maj:ts övervägande, vilket torde kunna förväntas leda till ett upptagande i dess helhet av hithörande frågor, och då vidare utskottet icke kunnat finna, att den av motionärerna närmast anvisade utvägen ledde till det åsyftade målet, hemställde utskottet, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Vad utskottet sålunda anfört godkändes av riksdagen.»

För egen del yttrade departementschefen:

»Under senare år har skogsvårdsstyrelsernas ekonomiska ställning i avsevärd grad försvagats, beroende i främsta rummet på den betydande nedgång i styrelsernas inkomster av skogsvårdsavgifter, som föranletts av de sedan länge rådande tryckta konjunkturerna på trävarumarknaden. Flera skogsvårdsstyrelser befinna sig på grund härav för närvarande i en situation, som måste betecknas såsom ett ekonomiskt nödläge. Då någon mera betydande förbättring i det nuvarande konjunkturläget ej med säkerhet kan förväntas under de närmaste åren, finner jag det böra övervägas, huruvida ej särskilda åtgärder från statens sida äro påkallade för betryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi. En undersökning härutinnan är av desto större vikt, som eljest en effektiv tillämpning av den vid 1923 års riksdag antagna skogsvårdslagen kan äventyras. Åtskilliga förslag för frågans ordnande hava framförts. Ett första villkor synes vara, att skogsvårdsstyrelserna begränsa sina utgifter så långt möjligt, utan att verksamheten därigenom må bli lidande. Å andra sidan torde icke kunna bortses från att ökade inkomster för åtminstone en del av skogsvårdsstyrelserna äro nödvändiga. Härutinnan har ifrågasatts höjning av

dels skogsvårdsavgifterna och dels statsanslaget för styrelsernas verksamhet. Å denna frågas bedömande inverka spörsmålen om storleken av de inkomster, som under växlande konjunkturer kunna beräknas tillföras skogsvårdsstyrelserna, samt önskvärdheten över huvud av en stabilisering av styrelsernas ekonomi. Från flera håll har betonats nödvändigheten av en större utjämning i ekonomiskt avseende skogsvårdsstyrelserna emellan under strängare iakttagande av de särskilda styrelsernas verkliga behov.

För vinnande av fullständig överblick i ämnet med alla därå inverkan omständigheter synes emellertid en utredning nödvändig, därvid jämväl böra övervägas de medel, som må kunna anses påkallade för ifrågavarande betydelsefulla spörsmåls lösning.

Redan nu pågår ett utredningsarbete, som nära angår skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, nämligen angående anvisande av ökat statsbidrag för utdikning av sådana enskilda tillhöriga försumpade marker, som kunna göras tjänliga för skogsbörd, för vilket spörsmåls utredning Kungl. Maj:t den 23 september 1926 bemyndigat mig att tillkalla särskilda sakkunniga. Förevarande utredning torde böra uppdragas åt nyssangivna sakkunniga.»

I anledning härav och i enlighet med departementschefens hemställan täcktes Kungl. Maj:t uppdraga åt de sakkunniga, som jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 23 september 1926 av bemålde departementschef tillkallats eller kunde komma att tillkallas för utredning av frågan om ökat statsbidrag till utdikning av enskilda tillhöriga försumpade marker, tjänliga till skogsbörd, att jämväl verkställa utredning angående åtgärder från statens sida för tryggnad av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi.

Berörda sakkunniga hava varit landshövdingen, greve Axel Mörner, ordförande, länsjägmästaren Wilhelm Lothigius och hovrättsrådet Thor Sjöfors.

För att tagas i övervägande vid den sålunda anbefallda utredningen hava till de sakkunniga överlämnats, förutom den i statsrådsprotokollet omförmälda framställningen från skogsvårdsstyrelsen i Kalmar läns norra landstingsområde jämte däröver infordrade utlåtanden, jämväl handlingarna i nedan nämnda ärenden:

1) Domänstyrelsens utlåtande den 4 februari 1924, vari styrelsen vid avgivande av yttrande beträffande reglementen för skogsvårdsstyrelser tillika hemställt om verkställande av utredning angående dels i vad mån skogsvårdsstyrelse må vara berättigad att förvärva och besitta fast egendom, dels ock lämpliga grunder för skogsvårdsstyrelsernas tjänstemäns avlöningsförhållanden och reseersättningar samt i samband därmed stående spörsmål, bland andra pensioneringsfrågan. Sedan Kungl. Maj:t den 14 september 1924 fastställt reglementen för skogsvårdsstyrelserna i riket, hördes i anledning av nyssberörda hemställan skogsvårdsstyrelsernas förvaltningsutskott som med utlåtande den 3 januari 1925 överlämnade yttranden från skogsvårdsstyrelserna. Domänstyrelsen yttrade sig ånyo den 31

januari 1925, varefter Kungl. Maj:t den 2 juli 1925 anbefalldes skogsvårdsstyrelsernas förbund att dels avgiva förslag till enhetlig reglering av skogsvårdsstyrelsernas personals avlöningsförhållanden och reseersättningar ävensom av sagda personals skyldighet att erlägga pensionsavgifter, dels inkomma med yttrande rörande väckta frågor om skyldighet för skogsvårdsstyrelserna att årligen till Kungl. Maj:t ingiva beräkningar över styrelsernas inkomster och utgifter under nästföljande år samt att underställa av styrelserna gjorda fastighetsförvärv Kungl. Maj:ts prövning. Den 1 oktober 1925 avgav skogsvårdsstyrelsernas förbund det sålunda infortrade utlåtandet och överlämnade därvid yttranden i ämnet från samtliga skogsvårdsstyrelser, varefter domänstyrelsen ytterligare avgav utlåtande den 11 november 1925. Sedan Kungl. Maj:t numera fattat beslut beträffande hänförande av befattningshavare hos skogsvårdsstyrelserna till vissa klasser i allmänna resereglementet, avser handlingarnas överlämnande till de sakkunniga att ärendet skall tagas i beaktande i ännu icke avgjorda delar.

2) Skogsvårdsstyrelsernas förvaltningsberättelser för år 1924 jämte utlåtanden däröver den 13 mars 1926 av domänstyrelsen och den 25 september 1926 av centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund.

3) Centralrådets skrivelse den 18 oktober 1926, vari med föranledande av från skogsvårdsstyrelserna inkomna provisoriska budgetförslag för år 1927 hemställts, att Kungl. Maj:t måtte av riksdagen för budgetåret 1927—1928 till skogsvårdens befrämjande äska ett extra reservationsanslag av 765 000 kronor, att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan vederbörande skogsvårdsstyrelser. Över denna framställning har domänstyrelsen avgivit utlåtande den 13 november 1926.

Därjämte har genom särskild remiss de sakkunnigas utlåtande infordrats över centralrådets framställning den 30 juni 1926 om vidtagande av åtgärder i syfte att skogsvårdsstyrelsernas revisorer må utses å sådan tid, att de hava tillfälle att under löpande revisionsåret granska räkenskaperna. Över denna framställning hava utlåtanden avgivits den 21 juli 1926 av domänstyrelsen, den 23 september 1926 av riksräkenskapsverket ävensom under hösten 1926 av samtliga länsstyrelser, som i vissa fall överlämnat yttranden av vederbörande skogsvårdsstyrelser m. fl.

Inledning.

Då de sakkunniga nu gå att företaga den dem anbefallda utredningen, har det för dem framstått såsom nödvändigt att först söka vinna en så klar och allsidig uppfattning som möjligt om skogsvårdsstyrelsernas ekonomiska läge, avseende dessas inkomster och utgifter, tillgångar och skulder samt tillgångarnas beskaffenhet. Det har visat sig, att de uppgifter och sammanställningar, som hittills i detta avseende stått till buds, icke varit tillräckligt exakta och upplysande. Detta beror delvis på att skogsvårdsstyrelsernas räkenskaper, isynnerhet under tidigare år, icke förts efter fullt enhetliga normer, så att exempelvis ett visst slag av utgifter icke överallt förts på samma konto, redovisningen av fonder skett på olika sätt, värdet av plantor och annat skogsodlingsmaterial ej alltid upptagits m. m. De förut publicerade uppgifternas otillförlitlighet har emellertid visat sig till väsentlig del bero därpå, att de direkta skogsvårdsavgifterna ibland redovisats under samma år, de debiterats, men ibland först påföljande år, samt därpå, att Kungl. Maj:ts beslut beträffande fördelningen av statsanslaget samt av de reserverade skogsvårdsavgifterna (10 procent) infallit å synnerligen växlande tider, så att under vissa kalenderår ingen fördelning ägt rum och under andra två årsfördelningar skett.

Först sedan så vitt möjligt noggranna och pålitliga uppgifter erhållits i nu angivna hänseenden, innebärande såväl att enhetliga principer tillämpas beträffande bokföringsposternas rubricering som att varje års utgifter sammanställas med de till året rätteligen hörande inkomsterna, kan tillförlitlig kännedom vinnas om det ekonomiska läget. Av uppgifterna kan man då få god ledning för bedömandet såväl av det behov, som må förefinnas av ytterligare åtgärder för att trygga skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, som ock av orsakerna till det nödläge, som ansetts för närvarande föreligga, och av de utvägar, som lämpligen böra anlitas för att avhjälpa detsamma och förebygga dess upprepande. Det är uppenbart att rent teoretiskt kunna dessa utvägar i första hand tänkas bestå i minskning av skogsvårdsstyrelsernas utgifter eller ökning av deras inkomster eller av båda åtgärderna i förening. Men på grund av skogsvårdsstyrelseväsandets organisation kan det ock tänkas, att hjälp kan, åtminstone i någon mån, åstadkommas genom ändrad fördelning av de tillgängliga medlen de särskilda styrelserna emellan. Det kan även befinnas önskvärt att söka åstadkomma större stabilitet och jämnhet mellan inkomsterna under olika år, så att icke konjunkturernas växlingar bliva i tillfälle att utöva lika ödesdigert inflytande, som hittills ibland skett, och som skogsvårdsstyrelserna med sina till stor del fasta utgifter sakna tillräcklig elasticitet att i erforderlig mån kunna möta.

Redogörelse för skogsvårdsstyrelsernas nuvarande ekonomiska förhållanden.

A. Skogsvårdsstyrelsernas inkomster.

De medel, som stå till skogsvårdsstyrelsernas förfogande för bestridande av kostnaderna för deras verksamhet, utgöras huvudsakligen av skogsvårdsavgifter samt anslag av staten. Därjämte erhåller ett flertal skogsvårdsstyrelser anslag till sin verksamhet från landsting och hushållningssällskap. Härförutom hava emellertid skogsvårdsstyrelserna vissa egna inkomster dels genom ersättningar för lämnat biträde vid utförande av skogsvårdsåtgärder samt för syner och rättegångar, dels genom försäljningar av frö, plantor m. m. dels ock genom avkastning av fastigheter och kapital m. m.

Skogsvårdsavgifterna utgöra skogsvårdsstyrelsernas förnämsta inkomstkälla. Redan i samband med skogsvårdsstyrelsernas inrättande utfärdades den första förordningen om skogsvårdsavgift den 24 juli 1903 (nr 79 s. 15). Enligt denna förordning skulle för trävaror och trämassa, som utfördes från landet, skogsvårdsavgift erläggas enligt vissa i förordningen angivna grunder, och uppbars denna avgift av tulltjänstemän i sammanhang med nyss angivna varors utförande ur landet. De genom avgiften inflytande medlen fördelades mellan landstingsområdena efter den virkesmängd, som för tillverkning av de utförda varorna avverkats inom de skilda områdena, samt efter de närmare grunder, som fastställdes av Kungl. Maj:t. De medel, som enligt denna fördelning belöpte å visst landstingsområde, skulle enligt 1903 års skogsvårdsstyrelseförordning (nr 79 s. 11) förvaltas av vederbörande skogsvårdsstyrelse och användas för befrämjande av skogsvården å enskildas skogar.

Förordningen gällde ej trävaror av virke, som avverkats inom Västerbottens och Norrbottens län, Särna socken i Dalarna samt Gotlands län, ej heller trämassa, tillverkad av virke, härrörande från nämnda orter.

I samband med genomförandet av ny lagstiftning angående vård av enskildas skogar inom Gotlands län utfärdades emellertid den 13 juni 1908 (nr 44 s. 8) förordning angående skogsvårdsavgifter inom länet. Enligt denna förordning skulle skogsvårdsavgifter därstädes utgöras efter enahanda grunder som inom övriga delar av riket, där skogsvårdsavgifter utginge, dock med den skiljaktighet, att avgifter skulle erläggas för trävaror och trämassa, som utfördes från Gotlands län, oavsett huruvida

denna utförsel skedde till annan svensk ort eller till utlandet. De genom avgifterna inflytande medlen skulle tillfalla länets skogsvårds-kassa.

Sedan från vissa myndigheter i Nordamerikas förenta stater framstälts anmärkning däremot, att å svensk trämassa upptogs skogsvårdsavgift vid utförsel från Sverige, vilken avgift av nämnda myndigheter likställdes med exporttull, utfärdades den 4 juli 1910 (nr 84) ny förordning angående skogsvårdsavgift, däri föreskrevs, att skogsvårdsavgift skulle utgå, förutom för trävaror, som utfördes ur riket, för *all* trämassa, som inom landet tillverkades, oberoende av om den exporterades eller ej, samt att uppbörden av avgifterna för trämassa skulle verkställas av vederbörande kronofogde. De i förordningen upptagna nya bestämmelserna ägde emellertid ej tillämpning å trämassa, som tillverkades i eller utfördes från Gotlands län eller som tillverkades av virke, härrörande från Gotland, Västerbotten, Norrbotten eller Särna socken.

Efter införande av lagen om skogsaccis den 18 september 1909 (nr 110 s. 1) ansågos grunderna för utgörande av skogsvårdsavgift böra ändras i anslutning till vad i detta avseende gällde angående skogsaccisen, och utfärdades med anledning härav den 11 oktober 1912 (nr 275) ny förordning angående skogsvårdsavgift. Samtidigt härmed utfärdades även ny lag om skogsaccis och om virkestaxering (nr 274).

I 1912 års förordning om skogsvårdsavgift, som i huvudsak alltjämt är gällande, stadgas, att skogsvårdsavgift skall erläggas för avverkat virke, som taxeras jämlikt lagen om skogsaccis och om virkestaxering, med 1.3 procent av virkets taxerade värde. Avgiften erlägges i allmänhet av avverkaren, varmed enligt förordningen förstås den, som, då virket fälles, äger förfoga över detsamma; dock att, där annan äger rätt till avfallsvirke, denne skall anses såsom avverkare i fråga om sådant virke. Beträffande debiteringen, uppbörden och redovisningen av ifrågavarande avgift stadgas, att dessa åtgärder skola äga rum i sammanhang med kronoutskylderna i den ordning Kungl. Maj:t därom föreskriver. Av de genom skogsvårdsavgiften inom varje landstingsområde inflytande medel skola — med undantag av medel, som härflyta från skyddsskogarna — 90 procent tillhandahållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet samt 10 procent redovisas till statskontoret för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan samtliga skogsvårdsstyrelser i riket. De medel, som sålunda tillhandahållits eller tilldelats viss skogsvårdsstyrelse, få enligt nu gällande förordning den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser ej användas för andra skogar än dem, som stå under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn. Medel, som genom skogsvårdsavgiften inflyta från skyddsskogarna, överlämnas till domänstyrelsen.

Enligt 1912 års förordning i dess ursprungliga lydelse utgjordes ej skogsvårdsavgift för virke, som avverkats inom Västerbottens eller Norrbottens län, inom Särna socken av Kopparbergs län eller inom området för städer, som icke tillhörde landstingsområde. I samband med utfärdan-

det av skogsvårdslagen den 15 juni 1923 (nr 212) förlänades emellertid förordningen om skogsvårdsavgift giltighet även inom vissa delar av Särna socken och inom området för nyssnämnda städer, och, då den inom Västerbottens och Norrbottens läns kustland gällande dimensionslagen den 1 januari 1925 ersattes med skogsvårdslagen, erhöll förordningen om skogsvårdsavgift samtidigt tillämpning inom kustlanden. Nu angivna ändringar i förordningen genomfördes genom förordningarna den 15 juni 1923 (nr 214) och den 6 juni 1924 (nr 184). Giltighetsområdet för förordningen om skogsvårdsavgift omfattar numera hela landet med undantag av Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker samt de utom lappmarkerna belägna skogar, som lyda under förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden, den s. k. lappmarkslagen.

Omförmälda bestämmelse, att av de inom varje landstingsområde inflytande skogsvårdsavgifter — med undantag av sådana avgifter från skyddsskogar — 10 procent skola redovisas till statskontoret att fördelas av Kungl. Maj:t på förut angivet sätt, grundar sig enligt motiven därpå, att en viss mindre anpart av skogsvårdsavgifterna ansågs böra få av Kungl. Maj:t disponeras för att fördelas mellan skogsvårdsstyrelserna efter deras olika behov. Det framhålles härvid i motiven, att skogsvårdsavgifter skulle erläggas även för virke, som avverkats å kronans skogar, samt att staten borde kunna anses äga en friare dispositionsrätt över avgifterna för dylikt virke än beträffande avgifter, som härrörde från virke å övriga skogar. Beloppet av förstberörda avgifter uppskattades till 10 procent av samtliga skogsvårdsavgifter.

Beträffande de avgifter, som sålunda redovisas till statskontoret, gäller, såsom förut nämnts, att de skola fördelas av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov mellan samtliga skogsvårdsstyrelser. De närmare grunder, som vid denna fördelning tillämpats av Kungl. Maj:t, hava växlat högst väsentligt under olika tider. Från och med år 1922 verkställes fördelningen i regel på följande sätt. För varje skogsvårdsstyrelse uträknas för den senaste period av tre år, för vilken uppgifter finnas tillgängliga, medeltalen av dels styrelsens inkomster med undantag av stats- och ortsbidrag, dels ock dess utgifter. Allenast de styrelser, vilkas sålunda uträknade medeltalsutgifter överskrida medeltalsinkomsterna, ifrågakomma till erhållande av tilldelning från avgifterna. Denna verkställes i första rummet efter den norm, att varje sådan styrelse, som nyss sagts, tilldelas visst belopp i förhållande till det bidrag, som för året utgår till styrelsen från landsting och hushållningssällskap eller ettdera av dem. För fördelningen av återstoden av avgifterna uträknas för ifrågavarande skogsvårdsstyrelser medeltalen under omförmälda tidsperiod av samtliga utgifter för skogsodling och plantskolor, dikning och bäckrensning, bidrag till skogsvårdsåtgärder samt litteratur och undervisning, och bestämmas dels relationstalen mellan sistnämnda utgiftsmedeltal och omförmälda inkomst-

medeltal för samma styrelser, dels ock det procentuella förhållandet mellan dessa relationstal. De sålunda erhållna procenttalen läggas till grund för fördelningen av berörda återstod. Förslag hava emellertid framkommit till ändring i dessa fördelningsregler.

Till närmare upplysning om skogsvårdsavgifternas totalbelopp under senare år hava de sakkunniga med ledning av länsstyrelsernas i riksräkenskapsverket förvarade uppbördsredovisningar upprättat härvid fogade tabell (bil. 1), utvisande bland annat, att det vid ingången av år 1918 såsom oredovisad balans upptagna beloppet jämte de under åren 1918—1925 uppdebiterade avgifterna utgjort tillhoppa 21 707 589 kronor 43 öre; att härav influtit 21 188 770 kronor 84 öre samt avskrivits och avkortats i länen 244 400 kronor 80 öre och såsom extra avskrivning 74 672 kronor 46 öre, varefter återstoden 199 745 kronor 33 öre utbalanserats såsom oredovisad vid utgången av år 1925.

Till ådagaläggande av huru skogsvårdsavgifterna fördelat sig på de särskilda skogsvårdsstyrelseområdena har uppgjorts särskild tabell (bil. 2), upptagande debiterade skogsvårdsavgifter under ett vart av åren 1918—1926 efter avdrag för avkortningar och avskrivningar under samma år. I denna tabell har icke kunnat tagas hänsyn till förberörda extra avskrivning å 74 672 kronor 46 öre, vilken icke redovisats på särskilda län, och icke heller till skillnaden mellan in- och utgående balans. Ifall man sammanräknar slutsummorna för åren 1918—1925 å bil. 2, får man 21 299 880 kronor, vilket tal är 111 109 kronor 16 öre större än det enligt bil. 1 för samma år influtna beloppet. Detta beror i fråga om 111 083 kronor 31 öre på nyssberörda extra avskrivning samt skillnaden mellan in- och utgående balans. Återstoden av skillnaden beror på att i tabellen bil. 2 öretalen icke medräknats, varigenom avdragen för avkortningar och avskrivningar blivit för låga.

Ehuru sålunda talen i tabellen bil. 2 äro för åren 1918—1925 *inalles* cirka 111 000 kronor för höga, torde de vara tillräckligt noggranna för nu förevarande ändamål och kunna anses såsom verkligen influtna skogsvårdsavgiftsbelopp. De hava visserligen icke influtit för visst år just med det för samma år angivna beloppet, enär, såsom en jämförelse mellan årssummorna mellan bil. 1 och bil. 2 utvisa, ojämnheter förekomma på grund av restantier, i det att beloppen influtna avgifter å bil. 1 äro för vissa år större men för andra mindre än årssummorna å bil. 2, men för perioden i sin helhet blir skillnaden för samtliga skogsvårdsstyrelser vidkommande icke större än 111 000 kronor. Det bör sålunda med denna reservation kunna förutsättas, att av de i tabellen bil. 2 för varje skogsvårdsstyrelse upptagna beloppen 90 procent blivit under perioden av vederbörande länsstyrelser direkt överlämnade till skogsvårdsstyrelserna. För varje särskilt år torde däremot det överlämnade beloppet icke utgöra exakt 90 procent av det i tabellen angivna årsbeloppet, enär överlämnand-

det ibland skett redan i december samma år, uppbörden ägt rum, och ibland först på nyåret året därpå.

Vidare hava de sakkunniga till utredning av de belopp, vilka tillgodo-kommit skogsvårdsstyrelserna av den andel av 10 procent av influtna skogsvårdsavgifter, som skall redovisas till statskontoret, uppgjort en tabell (bil. 3). Å denna angives överst statskontorets beräkningar över de under åren 1918—1925 influtna totalbeloppen av skogsvårdsavgifter och därunder de belopp, vilka såsom enligt statskontorets anmälan stående till Kungl. Maj:ts förfogande blivit för åren 1919—1926 av Kungl. Maj:t fördelade mellan skogsvårdsstyrelserna. Dessa senare belopp utgöra för varje år nästan jämt 10 procent av det utav statskontoret såsom under det nästföregående året influtet beräknade beloppet. Emellertid är att märka, att dessa beräkningar icke överensstämna med de exakta summorna i bil. 1. Under det att summan influtna medel för de åtta åren 1918—1925 enligt bil. 1 utgör 21 188 770 kronor, uppgår den enligt bil. 3 för samma period till 21 944 930 kronor. Alltså är statskontorets summa 756 160 kronor högre. Enligt inhämtad uppgift läser detta bero därpå, att statskontoret, då detsamma till Kungl. Maj:t anmält de såsom skogsvårdsavgifter influtna beloppen, icke verkställt alla de avdrag, som vederbort. Skogsvårdsstyrelserna hava sålunda i varje fall icke förlorat genom det hittills av statskontoret följda förfarings sättet för beräkandet av 10-procent andelen.

Ifrågavarande tabeller hava begränsats till tiden från och med år 1918, enär uppbördsredovisningen omlades från och med samma år samt en sammanställning av siffror från tidigare år knappast blir fullt jämförlig. Förhållandena under den föregående tiden hava förövrigt ansetts i detta sammanhang vara utan egentligt intresse.

Förutom genom skogsvårdsavgifter har riksdagen allt ifrån början av skogsvårdsstyrelsernas verksamhet ställt medel till dessas förfogande genom statsanslag. Ursprungligen anvisades för detta ändamål två särskilda anslag, benämnda det ena anslaget för skogsodlingens befrämjande och det andra anslaget för uppehållet av skogsvårdsstyrelsernas verksamhet.

Det förra anslaget utgick under åren 1905—1917 med 100 000 kronor, och lämnades därav bidrag för understödjande av skogsodling dels till skogsvårdsstyrelser, till vilka landsting eller hushållningssällskap för ändamålet lämnat bidrag, dels ock inom landstingsområde, där sådan sådan styrelse ej fanns, till landsting eller hushållningssällskap, dock under iakttagande att i intetdera fallet statsbidrag finge till något landstingsområde utgå med högre belopp än det, varmed landsting och hushållningssällskap tillsammans eller ettdera av dem till ändamålet bidragit. Vid 1917 års riksdag nedsattes detta anslag till 90 000 kronor i samband med anvisandet av särskilt anslag till främjande av skogsvård å enskildas skogar i Västerbottens och Norrbottens län samt Särna socken med Idre kapellag. Det sålunda reducerade anslaget ställdes till Kungl. Maj:ts

förfogande att tilldelas skogsvårdsstyrelserna på enahanda villkor, som gällt för berörda anslag å 100 000 kronor. Anslaget utgick med 90 000 kronor under åren 1918—1920. Vid sistnämnda års riksdag beslöts, att detta anslag samt förenämnda anslag för uppehållande av skogsvårdsstyrelsernas verksamhet skulle sammanföras till ett gemensamt anslag, benämnt skogsvårdens befrämjande, vilket senare anslag bestämdes till 150 000 kronor.

Vad angår anslaget för uppehållande av skogsvårdsstyrelsernas verksamhet, utgick detta under åren 1905—1909 med 60 000 kronor samt — sedan en ny skogsvårdsstyrelse under år 1908 inrättats i Gotlands län — från och med 1910 med 67 500 kronor. Såsom anslaget benämning antyder, avsåg detsamma bidrag till bestridande av skogsvårdsstyrelsernas administrationskostnader, och lämnades sådant bidrag utan villkor om bidrag från vederbörande ortskorporationer. Såsom förut nämnts sammanlogs detta anslag vid 1920 års riksdag med anslaget för skogsodlingens befrämjande.

Det genom sammanslagningen bildade nya anslaget för skogsvårdens befrämjande utgick för ett vart av åren 1921 och 1922 samt budgetåren 1923—1924 och 1924—1925 med 150 000 kronor. År 1921 utdelades icke hela anslaget utan 30 700 kronor utdelades först året därpå. Sedan, såsom ovan berörts, skogsvårdslagen utsträckts att gälla i Västerbottens och Norrbottens läns kustland samt med anledning härav två nya skogsvårdsstyrelser inrättats i nämnda län från och med den 1 oktober 1924, bestämdes anslaget för budgetåret 1925—1926 att utgå med 548 000 kronor, därav 298 000 kronor avsågo bidrag under sista kvartalet 1924 och under år 1925 till berörda nya skogsvårdsstyrelser. För budgetåret 1926—1927 utgår anslaget med 500 000 kronor, varav 250 000 kronor beräknats såsom understöd till nyssangivna två skogsvårdsstyrelser.

Beträffande dispositionen av anslaget till skogsvårdens befrämjande gällde för år 1921 vissa detaljerade av riksdagen bestämda grunder. Från och med 1922 har emellertid riksdagen medgivit Kungl. Maj:t att i mån av förefallande behov fördela anslaget mellan vederbörande skogsvårdsstyrelser. Denna av riksdagen lämnade generella anvisning har Kungl. Maj:t tillämpat på det sätt, att anslaget eller numera den del därav, som icke utgått till de nya skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län, fördelats på det sätt, att hälften ansetts böra utgå såsom bidrag till de äldre skogsvårdsstyrelsernas administrationskostnader och i enlighet härmed uppdelats mellan dessa skogsvårdsstyrelser efter vissa procenttal, grundande sig å förhållandet mellan de direkt till samma skogsvårdsstyrelser inflytande skogsvårdsavgifterna samt nämnda kostnader. Återstående hälften av berörda anslagsbelopp har, där ej särskilda förhållanden föranlett undantag från denna regel, av Kungl. Maj:t tilldelats dem av ifrågavarande skogsvårdsstyrelser, som inom sina verksamhets-

områden hava mera betydande äldre kalmarker, i proportion till arealen av dylika marker.

Till närmare upplysning om fördelningen av de anslag, som anvisats till skogsvårdens befrämjande för år 1922 samt budgetåren 1923—1927 hänvisa de sakkunniga till härvid fogad tabell (bil. 4).

Över de bidrag, som landsting och hushållningssällskap för åren 1923—1927 beviljat skogsvårdsstyrelserna, har uppgjorts bifogade tabell (bil. 5). Då Västerbottens och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelser här liksom i samtliga tabeller icke förekomma tidigare än år 1925, framgår av tabellen, att landstingens bidrag till övriga skogsvårdsstyrelser hållit sig under åren 1923—1926 tämligen konstant vid 66 000 å 70 000 kronor men för år 1927 höjts till 89 500 kronor. Landstingen hava således på ett erkännansvärt sätt flerstädes känt sig manade att söka bispringa skogsvårdsstyrelserna i deras svårigheter. Beträffande hushållningssällskapens bidrag, som under åren 1923 och 1924 utgjorde 40 400 kronor, visar sig, att dessa, ifall Västerbottens och Norrbottens län fränses, sjönko under år 1925 till 35 600 kronor för att därefter för åren 1926 och 1927 ånyo stiga till 38 675 respektive 42 900 kronor. Förklaringen till den tillfälliga nedgången torde vara, att sällskapen själva ibland haft vissa svårigheter att balansera sin budget.

Vad Västerbottens och Norrbottens län beträffar framgår av tabellen, att skogsvårdsstyrelserna därstädes åtnjuta avsevärda Ortsbidrag.

Såsom förut nämnts, hava skogsvårdsstyrelserna inkomster jämväl från vissa enskilda inkomstkällor nämligen dels genom ersättningar för biträde med skogsvård samt syner och rättgångar, dels genom försäljningar av frö och plantor m. m., dels ock slutligen genom räntor å kapital samt avkastning från fastigheter m. m. Nu angivna inkomster redovisas för varje år i skogsvårdsstyrelsernas tryckta berättelser och sammanställas i särskilda i dessa berättelser införda tabeller. Med ledning av berörda berättelser och tabeller för åren 1923—1925 samt de budgetförslag, som skogsvårdsstyrelserna för åren 1926 och 1927 avgivit till skogsvårdsstyrelsernas förbunds centralråd, hava de sakkunniga, under iakttagande så vitt möjligt av förut framhållna princip om likartade bokföringsmetoder, utarbetat härvid fogade tabell över skogsvårdsstyrelsernas ifrågavarande inkomster under nyssberörda år (bil. 6), angivande dels inkomsterna under ett vart av åren 1923—1925 jämte inkomstmedeltalen för dessa tre år, dels de beräknade inkomsterna under vardera året 1926 och 1927 jämte medeltalen för dessa år, dels ock slutligen inkomstmedeltalen för samtliga berörda fem år. För Västerbottens och Norrbottens län gälla medeltalen blott de tre åren 1925—1927. Särskilda nedsummeringar äro gjorda dels för de 23 äldre skogsvårdsstyrelserna tillsammans och dels för samtliga nuvarande 25 skogsvårdsstyrelser.

Såsom i tabellen anmärkts, hava däri ej upptagits belopp, som under ifrågavarande år influtit till skogsvårdsstyrelserna genom inbetalningar av styrelserna tillkommande fordringar eller som styrelserna erhållit genom upptagande av lån. Dylika belopp äro givetvis ej att hänföra till inkomster i egentlig mening och hava därför ej ansetts böra redovisas i sagda tabell. De öva däremot inverkan beträffande styrelsernas tillgångar och skulder, vilka längre fram skola angivas.

Ej heller hava såsom inkomster upptagits av enskilda deponerade medel för skogsodling å deras marker. De sakkunniga återkomma till detta ämne, när redogörelse skall lämnas för utgifterna.

Av nu ifrågavarande tabell framgår, att de äldre skogsvårdsstyrelsernas inkomster genom ersättning för biträde med skogsvård ökats från 86 623 kronor år 1923 till 118 803 kronor år 1925, vilken ökning åtminstone delvis torde bero på det intensivare skogsbruk, som tillämpningen av 1923 års skogsvårdslag medfört. I budgetförslagen för 1926 och 1927 hava emellertid dessa inkomster åter sänkts till c:a 100 000 kronor. Inkomsterna genom försäljning av frö och plantor m. m. hava enligt tabellen under åren 1923—1925 för samma skogsvårdsstyrelser minskats från 647 681 kronor till 443 420 kronor samt i budgetförslagen för 1926 och 1927 upptagits allenast till 389 050 respektive 344 450 kronor. Denna nedgång torde förnämligast hava sin grund däri, att skogsvårdsstyrelserna av brist på medel måst under senare år avsevärt inskränka sin verksamhet i nyssberörda avseende. Slutligen är att märka, att inkomsterna genom räntor å kapital samt avkastning av fastigheter m. m. för de äldre skogsvårdsstyrelserna nedgått från 307 679 kronor år 1923 till 223 813 kronor år 1925 samt för åren 1926 och 1927 beräknats allenast till i medeltal 143 503 kronor. Denna minskning torde hava föranletts därav, att skogsvårdsstyrelserna under nyssangivna år i betydande omfattning nödgats tillgripa uppsamlat kapital för bestridande av löpande utgifter, varigenom räntorna å kapitalet, givetvis i motsvarande mån minskats.

B. Skogsvårdsstyrelsernas utgifter.

Jämväl skogsstyrelsernas utgifter redovisas i styrelsernas förenämnda årliga berättelser och sammanföras i särskilda, för samtliga styrelser upprättade tabeller. I dessa upptagas utgifterna från och med år 1923 under följande sexton rubriker: 1) taxering till skogsaccis, 2) allmän skogsundervisning, 3) biträde för skogsvård, 4) skogsodling med av enskilda förskotterade medel, 5) övriga omkostnader för skogsodling, 6) skogsdikning, 7) reglering av skogsbetet, 8) skogslagarnas övervakande, 9) styrelsens och revisorernas resor, 10) löner och pensionsavgifter, 11) personalens diverse resor, 12) fastigheter, 13) expedition, annonser och tryck, 14) inventarier, 15) lån och 16) diverse. Med ledning av de tabeller, som sålunda upp-

rättats över skogsvårdsstyrelsernas utgifter under åren 1923—1925, samt de förslag till utgiftsbudgeter, som styrelserna för åren 1926 och 1927 avgivit till centralrådet, hava de sakkunniga utarbetat en tabell över styrelsernas utgifter under åren 1923—1927 (bil. 7), däri angivits dels utgifterna under ett vart av åren 1923—1925 samt utgiftsmedeltalet för dessa tre år, dels de beräknade utgifterna för åren 1926 och 1927 samt medeltalet för samma år, dels ock slutligen utgiftsmedeltalet för samtliga berörda fem år.

För skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län gälla medeltalen blott de tre åren 1925—1927.

Utgifterna för de äldre skogsvårdsstyrelserna hava särskilt nedsummerats.

Vid tabellens uppgörande hava utgifterna så vitt möjligt granskats i syfte att å dem tillämpa enhetliga bokföringsprinciper. Att full likformighet likväl icke torde hava vunnits, beror på materialets beskaffenhet.

I tabellen hava utgifterna uppdelats å samma rubriker som i de vid skogsvårdsstyrelsernas berättelser fogade tabellerna, dock med två undantag. Sålunda har rubriken »skogsodling med av enskilda förskotterade medel» ej medtagits. Denna rubrik avser nämligen allenast sådana utgifter, som bestridas med medel, vilka enskilda deponerat hos skogsvårdsstyrelserna för verkställande av skogsodling å deras fastigheter, och då berörda medel ej i det föregående upptagits bland skogsvårdsstyrelsernas inkomster, böra givetvis ej heller de med dessa medel verkställda utgifterna här redovisas. Vidare har jämväl rubriken lån, d. v. s. inbetalningar å av skogsvårdsstyrelserna upptagna lån, uteslutits i tabellen, enär dessa lån icke upptagits å inkomstsidan.

Enligt nu ifrågavarande tabell förete de nederst angivna slutsummorna för samtliga skogsvårdsstyrelser å vissa utgiftsrubriker rätt avsevärda ökning under femårsperioden. Dessa ökringar hava emellertid i regel för-
anletts därav, att, såsom förut nämnts, två nya skogsvårdsstyrelser tillkommit i Västerbottens och Norrbottens län, vilka redovisat utgifter från och med 1925, och äro sålunda i allmänhet allenast skenbara. Till närmare ådagaläggande härav har uppgjorts följande sammanställning, utvisande för de 23 äldre skogsvårdsstyrelserna medeltalen dels för åren 1923—1925 och dels för åren 1926 och 1927:

Medeltal av utgifter för samtliga skogsvårdsstyrelser med undantag av Västerbottens och Norrbottens läns.

	Medeltal 1923—1925	Medeltal 1926—1927	Ökning	Minskning
Taxering till skogsaccis.....	23 459	26 275	2 816	—
Allmän skogsundervisning	102 505	103 750	1 245	—
Biträde för skogsvård	213 634	224 650	11 016	—
Omkostnader för skogsodling	1 038 368	630 875	—	407 493
Skogsdikning	252 415	200 878	—	51 537
Reglering av skogsbetet	6 560	12 850	6 290	—
Skogslagarnas övervakande	179 979	189 200	9 221	—
Styrelsernas och revisorerernas resor	42 853	44 425	1 572	—
Löner och pensionsavgifter.....	1 136 055	1 119 670	—	16 385
Personalens diverse resor.....	48 022	48 650	628	—
Fastigheter	125 798	43 540	—	82 258
Expedition, annonser och tryck.....	137 805	139 385	1 580	—
Inventarier	29 631	21 700	—	7 931
Diverse	114 463	65 258	—	49 205
Summa	3 451 547	2 871 106	34 368	614 809
	— 2 871 106			— 34 368
Minskning	580 441	—	—	580 441

Såsom av denna sammanställning framgår hava ökningarna, där sådana förekommit, varit obetydliga, inalles blott 34 368 kronor. Endast vid de två posterna biträde för skogsvård samt skogslagarnas övervakande hava de uppgått till något nämnvärt belopp, vilket påtagligen berott av 1923 års nya skogslag.

Att utgifterna för taxering till skogsaccis något höjts, torde bero därpå, att skogsvårdsstyrelserna sökt att bättre bevaka sina intressen vid denna taxering, enär de därigenom ha möjlighet att inverka på storleken av sina inkomster av skogsvårdsavgifter. Jämväl rubriken allmän skogsundervisning utvisar en liten ökning, men detta beror på att utgifterna för detta ändamål varit kraftigt reducerade under åren 1924 och 1925, varemot de under år 1923 voro cirka 20 000 kronor större än medeltalet för åren 1926—1927. Ökningen i utgifter för reglering av skogsbetet sammanhänger med att denna viktiga angelägenhet först på senaste åren blivit föremål för större uppmärksamhet från skogsvårdsstyrelsernas sida.

Minskningarna ha däremot varit mycket stora, inalles ej mindre än 614 809 kronor, så att en nettominskning uppstått å 580 441 kronor. Särskilt anmärkningsvärd är minskningen i fråga om rubriken »omkostnader för skogsodling». Uppenbarligen korresponderar denna minskning mot nedgången under samma år i skogsvårdsstyrelsernas inkomster genom försäljningar av frö och plantor m. m. samt har sin grund i samma förhållande som denna, nämligen reducerad tillgång å medel för verksamhetens bedrivande. En annan utgiftsrubrik, som jämväl, så vitt de äldre skogsvårdsstyrelserna angår, uppvisar en avsevärd reduktion under ifrågasvarande år, är skogsdikning. Utgifterna för fastigheter hava ävenledes

undergått stor minskning, vilket i sin mån är ett bevis för skogsvårdsstyrelsernas behov att söka bevara ledigt kapital för löpande utgifter. En anmärkningsvärd minskning uppvisar tillika kontot för diverse utgifter, vilken minskning för övrigt började redan år 1924. En viss, om ock ej så stor minskning, har ägt rum å lönekontot. Att denna icke är större, när medeltalen jämföras med varandra, beror på att en kraftig minskning skedde redan åren 1924 och 1925, vilket tydligt framgår av tabellen bil. 7.

Vad slutligen angår Västerbottens och Norrbottens län, är det uppenbart, att de tre åren 1925—1927 i viss mån äro att betrakta som en organisationsperiod. Härav förklaras exempelvis de höga inventarieutgifterna år 1925. I övrigt torde böra framhållas de stora belopp, dessa skogsvårdsstyrelser i stafförslaget för år 1927 upptagit för skogsdikning.

C. Sammanställning av inkomster och utgifter.

Genom en sammanställning av inkomster och utgifter i vinst- och för-lusträkning framgår det ekonomiska resultatet av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning. En sådan sammanställning har för åren 1923—1927 för de äldre skogsvårdsstyrelserna samt för åren 1925—1927 för Västerbottens och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelser gjorts å bil. 8 med användande av de i föregående tabeller angivna uppgifter. Beloppen av direkta skogsvårdsavgifter hava erhållits genom att från slutsummorna i tabellen bil. 2 draga 10 procent.

Om man först granskar tabellen beträffande de äldre skogsvårdsstyrelserna, faller den starka minskningen i utgifter genast i ögonen. Visserligen företer 1924 en total ökning gent emot 1923 å ungefär 250 000 kronor, men denna beror uteslutande på utgifterna för skogsodling, vilka i väsentlig mån till följd av det rikliga kottåret 1924 ökades med 355 000 kronor. Övriga smärre ökningar år 1924 mer än motvägas av minskningar å andra konton.

Förvaltningsutgifterna i vidsträckt bemärkelse ha sjunkit varje år från 1923 till 1926, inalles med cirka 230 000 kronor. För år 1927 inträder en obetydlig ökning. En ännu större minskning företer gruppen utgifter för skogsvårdsbefrämjande ändamål, nämligen med icke mindre än cirka 447 000 kronor från år 1923 till 1926. Även här uppvisa budgetförslagen för år 1927 en liten ökning.

Inalles hava utgifterna under perioden 1923—1927 minskats med drygt 600 000 kronor.

Vad inkomsterna angår bör först observeras det exceptionellt låga beloppet av direkta skogsvårdsavgifter år 1923. Det torde icke vara obefogat att anse denna tillfälliga men våldsamma nedgång i de normalt påräkneliga inkomsterna av detta slag som den kanske viktigaste orsaken till de där-efter inträdande svårigheterna. Under åren 1924—1926 hava de direkta

skogsvårdsavgifterna varit väsentligt högre — i medeltal något över 1 500 000 kronor — ehuru långt ifrån så höga som under tidigare år. Skogsvårdsavgifternas nedgång är den egentliga anledningen till skogsvårdsstyrelsernas ekonomiska svårigheter.

Skogsvårdsstyrelsernas egna inkomster hava sjunkit från 1923 till 1927 med cirka 463 000 kronor. Härav utgöras emellertid cirka 169 000 kronor av minskning i uppburna räntor samt inkomst av fastigheter. Förvisso består nästan hela sistnämnda belopp i minskad ränteinkomst, beroende på att skogsvårdsstyrelserna måst anlita sitt samlade kapital för löpande utgifter. Återstoden av den totala inkomstminskningen faller på kontot ersättning för frö, plantor och plantörer och sammanhänger med utgiftsminskningen för skogsodling.

Inkomsterna genom anslag av landsting och hushållningssällskap ha förblivit ungefär oförändrade och först för år 1927 höjts.

Statsanslaget har höjts från och med 1925.

Beloppet av 10-procent andelen av skogsvårdsavgifterna har rönt inflytande av förändringarna i de direkta avgifterna, vilka förändringar dock här verkat först nästföljande år. Det för år 1926 upptagna beloppet är ej fullt jämförligt med beloppen för tidigare år, enär vid den detta år av Kungl. Maj:t verkställda fördelningen ett relativt stort belopp av totalsumman tilldelats de båda nya skogsvårdsstyrelserna i övre Norrland.

Resultatet har blivit, att verksamheten under år 1923 medförde den för skogsvårdsstyrelsernas ekonomiska förhållanden ofantliga förlusten av 1 310 678 kronor. År 1924 förvärrade ytterligare den kritiska ställningen genom att öka förlusten med 963 802 kronor. År 1925, då skogsvårdsstyrelserna hunnit kraftigt beskära sina utgifter samt skogsvårdsavgifterna lämnade större inkomst och statsanslaget höjdes, stannade årets förlust vid ej fullt 100 000 kronor. Enligt statförslagen för år 1926 samt de numera kända beloppen av skogsvårdsavgifter och anslag för detta år kan beräknas, att året skall uppvisa en förlust å nära 300 000 kronor. För år 1927 kunna inga antaganden göras, enär beloppen av skogsvårdsavgifter och anslag ej ännu äro kända.

Förlustsumman för de 23 äldre skogsvårdsstyrelserna bestiger sig alltså för de fyra åren 1923—1926 till inalles cirka 2 670 000 kronor. Att den icke blivit ännu större beror på att skogsvårdsstyrelserna nödgats inskränka sin verksamhet på ett sätt, som icke torde kunna i längden fortvara, därest de skola tillfredsställande fylla de uppgifter, som äro dem förelagda.

Det bör framhållas, att förlusten givetvis fördelar sig mycket ojämnt mellan de särskilda skogsvårdsstyrelserna. De sakkunniga få längre fram tillfälle att närmare yttra sig härom.

De två nya skogsvårdsstyrelsernas i Västerbottens och Norrbottens län affärer förete en helt annan bild. Delvis torde detta bero på att de av naturliga skäl icke under de första åren kommit fullt i gång med verk-

samheten. Utgifterna för skogsvårdsändamål uppgingo under åren 1925 och 1926 till endast 90 000 à 95 000 kronor men beräknas i budgetförslaget för år 1927 springa upp till icke mindre än 234 500 kronor. Ökningen faller huvudsakligen på biträde för skogsvård samt på skogsdikning, mest det senare. Förvaltningsutgifterna ha icke undergått nämnvärda förändringar.

Inkomsterna av direkta skogsvårdsavgifter äro icke höga. De egna inkomsterna äro ganska obetydliga och uppgå endast till föga större belopp än ortsbidragen. Dessa skogsvårdsstyrelserns huvudsakliga inkomst har bestått i stora statsanslag jämte för år 1926 i andel av reserverade skogsvårdsavgifter. Resultatet har blivit årliga överskott, som för år 1925 uppgick till mer än 150 000 kronor och för år 1926 kan beräknas till cirka 100 000 kronor. I betraktande av den kraftiga utgiftsökningen i budgetförslaget för år 1927 synes det emellertid tvivelaktigt, huruvida även detta år kan komma att uppvisa överskott. För övrigt må omförmälas, att överskotten icke i sin helhet representera disponibel behållning, enär Västerbottens skogsvårdsstyrelse vid sitt inrättande måste övertaga betalningsskyldigheten för den förutvarande skogsvårdsnämndens skulder och därå synes hava år 1925 avbetalt 15 000 kronor. Att de uppgifter, som lämnats beträffande dessa skogsvårdsstyrelserns tillgångar och skulder vid slutet av år 1925 och vilka längre fram skola meddelas, icke stå väl tillsammans med den i förevarande tabell bil. 8 framlagda vinst- och förlusträkningen, beror dels härfpå och dels på att de direkta skogsvårdsavgifterna för år 1925 icke av dessa skogsvårdsstyrelser upptagits såsom inkomst för detta år utan först för år 1926.

D. Skogsvårdsstyrelsernas tillgångar och skulder.

För vinnande av en fullständig överblick över skogsvårdsstyrelsernas ekonomiska ställning under senare år erfordras, att redogörelse lämnas även för styrelsernas tillgångar och skulder under denna tid. Med ledning av de uppgifter härom, som lämnats i skogsvårdsstyrelsernas tryckta årliga berättelser för åren 1923—1925 samt i de budgetförslag för år 1927, upptagande beräknad ingående balans vid årsskiftet 1926—1927, som styrelserna avgivit till centralrådet, hava de sakkunniga därför upprättat en tabell över styrelsernas tillgångar och skulder vid utgången av ett vart av åren 1923—1926 (bil. 9). I denna tabell hava beträffande varje skogsvårdsstyrelse för respektive år i särskilda kolumner upptagits: 1) disponibla tillgångar, vartill hänförts kontanta medel, inklusive banktillgodohavanden, ävensom värdehandlingar, fordringar och såsom tillgångar särskilt redovisade fonder, 2) skulder, omfattande lån, mottagna förskott och gjorda åtaganden för skogsodling samt såsom skulder redovisade donationer m. m., 3) disponibla tillgångar över skulder, 4) övriga tillgångar,

nämligen fastigheter, inventarier och skogsodlingsmaterial samt 5) summa tillgångar över skulder.

Med avseende å tabellen vilja de sakkunniga till en början anmärka, att de till grund för densamma liggande uppgifterna från skogsvårdsstyrelserna ej kunna i allo anses tillförlitliga och med varandra jämförliga. En särskild anledning till bristande överensstämmelse mellan dessa uppgifter är att söka däri, att såväl de direkta skogsvårdsavgifterna pläga överlämnas till skogsvårdsstyrelserna vid årsskiftet, ibland före och ibland efter 1 januari, som ock de till skogsvårdsstyrelserna utgående bidrag av statsanslag samt av de till statskontoret redovisade skogsvårdsavgifterna flera gånger under ifrågavarande år av Kungl. Maj:t fördelats mellan styrelserna först i slutet av december, i följd varav dessa avgifter och bidrag ej sällan hos olika skogsvårdsstyrelser bokförts såsom inkomster för skilda år. En annan ojämnhet mellan styrelsernas uppgifter i förevarande avseende hänför sig därtill, att vissa skogsvårdsstyrelser upptaga av dem gjorda åtaganden för skogsdikning såsom skuld, under det andra underlåta detta. Vissa fonder av beskaffenhet att vederbörande skogsvårdsstyrelse över dem äger fri dispositionsrätt ävensom av skogsvårdsstyrelserna själva för visst ändamål avsatta medel hava i åtskilliga uppgifter upptagits såsom skulder och avdragits från tillgångssumman, ehuru de rätteligen utgöra blott en del av det allmänna kapitalet. Sistnämnda bägge slag av felaktigheter hava dock, i den mån de framgått av uppgifterna, rättats av de sakkunniga vid uppgörandet av förenämnda tabell. De brister, som sålunda vidlåda det till grund för tabellen liggande materialet, torde dock ej vara av sådan betydelse vid bedömandet av utvecklingen under ifrågavarande tidsperiod, att icke tabellen må anses i stort sett lämna en, om än ej fullt exakt, så dock relativt belysande bild av den sida av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, som däri behandlas. Den kan dock uppenbarligen icke fullt korrespondera med den förut lämnade tablån över skogsvårdsstyrelsernas inkomster och utgifter, vilken är grundad på ett mera homogent siffermaterial.

Av tabellen framgår, att summan av disponibla tillgångar respektive skulder samt överskottet av disponibla tillgångar för samtliga skogsvårdsstyrelser vid utgången av de särskilda åren utgjort:

	Disponibla tillgångar	Skulder	Disponibla tillgångar över skulder
	kronor	kronor	kronor
1923	3 896 931	911 542	2 985 389
1924	2 492 111	1 147 546	1 344 565
1925	2 273 581	1 071 913	1 201 668
1926	2 048 047	857 457	1 190 590

Vad särskilt de 23 äldre skogsvårdsstyrelserna angår, hava under ifrågavarande fyra år de disponibla tillgångarna nedgått från 3 896 931

kronor till 1 973 047 kronor eller med ej mindre än 1 923 884 kronor, motsvarande cirka 49·4 procent, under det att skulderna under samma tid nedgått från 911 542 kronor till 817 457 kronor eller med allenast 94 085 kronor, motsvarande cirka 10·3 procent. Berörda tillgångsbelopp 1 923 884 kronor har i huvudsak förbrukats för bestridande av skogsvårdsstyrelsernas löpande utgifter under ifrågavarande tid, ett förhållande, som klart ådagalägger de ekonomiska svårigheter, varmed skogsvårdsstyrelserna under samma tid haft att kämpa. Såsom en följd av berörda reduceringar hava de äldre skogsvårdsstyrelsernas disponibla tillgångar över skulder under här avsedda år nedgått från 2 985 389 kronor till 1 155 590 kronor eller med 1 829 799 kronor, vilket innebär en nedgång med icke mindre än cirka 61·3 procent. En dylik utveckling synes med fog kunna betecknas såsom katastrofal.

Vad angår skogsvårdsstyrelsernas ej disponibla tillgångar, eller sålunda fastigheter, inventarier och skogsodlingsmaterial, hava dessa under ifrågavarande år undergått någon, om ock jämförelsevis obetydlig ökning. Ifrågavarande tillgångar uppskattades sålunda inalles till:

1923.....	kronor 1 753 945
1924.....	» 2 144 919
1925.....	» 2 089 958 och
1926.....	» 1 822 773

Värdestegringen för dessa tillgångar under åren 1924 och 1925 torde huvudsakligen hava sin grund däri, att skogsvårdsstyrelsernas förråd av frö och kott väsentligt ökats under fröåret 1924 samt att till följd härav sagda förråd även under 1925 varit betydande.

Enligt tabellen utgjorde summan av samtliga skogsvårdsstyrelsernas tillgångar över skulderna vid utgången av 1923 4 739 334 kronor, men vid utgången av 1926 allenast 3 013 363 kronor. De överskjutande tillgångarna ha sålunda under här avsedda år minskats med 1 725 971 kronor eller med cirka 36·4 procent.

Vad de särskilda skogsvårdsstyrelserna angår är det uppenbart, att utvecklingen icke överallt varit alldeles lika. För somliga har den icke varit fullt så ofördelaktig, som medeltalen utvisa, men för andra har den varit desto mer ödesdiger. Då ju varje skogsvårdsstyrelse har sin egen ekonomi, äro de enskilda resultaten de i verkligheten bestämmande för situationen. I detta avseende utvisar tabellen, bland annat, att vid utgången av 1926 allenast fem skogsvårdsstyrelser, nämligen styrelserna i Södermanlands, Östergötlands, Värmlands, Gävleborgs och Jämtlands län ägde mera betydande disponibla behållningar över skulder, växlande mellan 129 000 och 363 000 kronor, samt att av övriga skogsvårdsstyrelser en ägde dylik behållning å cirka 72 000 kronor, fem till belopp, växlande mellan 30 000 och 40 000 kronor, ytterligare fem till belopp, växlande mellan 10 000 och 30 000 kronor, samt tre till belopp, understigande 10 000

kronor. Av återstående skogsvårdsstyrelser ägde enligt tabellen en varken någon disponibel tillgång eller någon skuld, under det för de övriga fem skogsvårdsstyrelserna skulderna överstego de disponibla behållningarna, för en med 105 000 kronor, för två med belopp mellan 53 000 och 86 000 kronor och för två med belopp mellan 4 000 och 9 000 kronor. Då en skogsvårdsstyrelse givetvis bör hava tillgång till visst, ej allt för obetydligt rörelsekapital för att kunna på ett tillfredsställande sätt bedriva sin omfattande verksamhet, torde av det anförda framgå, att vid utgången av 1926 flertalet skogsvårdsstyrelser varit i avsaknad av tillräckligt dylikt kapital.

Möjligheterna till inskränkning i skogsvårdsstyrelsernas utgifter.

A. Personalkostnader.

Det torde sålunda få anses ådagalagt, att skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, såsom helhet betraktad, för närvarande befinner sig i ett bekymmersamt läge. Att för förbättring härutinnan enbart lita till den ovissa utsikten till stigande konjunkturer är uppenbarligen icke möjligt. De sakkunniga finna det därför nödvändigt, att särskilda åtgärder vidtagas i dylikt syfte.

Det kan då främst ifrågasättas, huruvida icke skogsvårdsstyrelsernas utgifter skulle kunna ytterligare inskränkas. I statsrådsprotokollet vid motiverandet av förevarande utredning framhåller också departementschefen, att såsom ett villkor för ytterligare hjälp från statens sida bör uppställas, att skogsvårdsstyrelserna begränsa sina utgifter så långt möjligt, utan att verksamheten därigenom må bli lidande.

I detta avseende är först att beakta det av domänstyrelsen i dess förut omförmälda utlåtande den 4 februari 1924 väckta förslaget om ändrade grunder för skogsvårdsstyrelsernas personals avlöningsförhållanden och reseersättningar.

I det vid Kungl. Maj:ts proposition nr 182 den 13 mars 1925 fogade statsrådsprotokollet lämnade dåvarande chefen för jordbruksdepartementet en redogörelse för innehållet i det utlåtande i detta ämne, som skogsvårdsstyrelsemötets förvaltningsutskott avgav den 3 januari 1925 efter inhämtande av yttranden från skogsvårdsstyrelserna, samt för domänstyrelsens utlåtande däröver den 31 januari 1925. Vid propositionen voro såsom bilagor A—E fogade tabeller, utvisande avlöningsförmåner under år 1924 för länsjägmästare, biträdande länsjägmästare, länseskogvaktare samt kontors- och extra personal ävensom de då gällande bestämmelserna angående reseersättningar till skogsvårdsstyrelsernas personal.

För egen del anförde departementschefen, att han funne av i ärendet avgivna yttranden framgå, att skogsvårdsstyrelsernas utgifter för den hos dem anställda personalen i vissa fall vore höga och att en begränsning av dessa utgifter förty syntes kunna ernås. En utredning härom hade igångsatts inom jordbruksdepartementet. Emellertid vore att märka, att en reglering av dessa utgifter kunde genomföras allenast i den mån hinder ej mötte på grund av gällande anställningsavtal och den kunde därför icke antagas medföra någon omedelbar utgiftsminskning av större omfatt-

ning utan skulle först efter längre tids förlopp bliva av betydelse i detta avseende.

Jordbruksutskottet anförde i utlåtande nr 68, att utskottet i likhet med departementschefen funnit, att skogsvårdsstyrelsernas utgifter för den hos dem anställda personalen i vissa fall vore höga samt att en begränsning av dessa utgifter därför syntes kunna ernås. Utskottet uttalade tillika sin tillfredsställelse över att utredning i sådant syfte igångsatts.

Den sålunda åsyftade utredningen verkställdes av skogsvårdsstyrelsernas förbund, vars centralråd med utlåtande den 1 oktober 1925 överlämnade yttranden i ämnet av samtliga skogsvårdsstyrelser. Centralrådet lämnade därvid följande sammanfattning av vad skogsvårdsstyrelserna anført angående förslaget om enhetliga lönebestämmelser.

»I de infortrade yttrandena hava flertalet skogsvårdsstyrelser ställt sig avvisande till tanken på genomförande av enhetliga löneförmåner för styrelsernas personal och jämväl framhållit, att denna personal i förevarande hänseende icke kunde jämföras med skogsstatens personal. Till stöd härför har huvudsakligen anförts följande.

Inom skogsstaten är det tjänsten, inom skogsvårdsstyrelseinstitutionen mannen, som betalas. För skogsvårdsstyrelserna, vilka — i motsats till skogsstaten — i väsentlig mån inrikta sig på pedagogisk verksamhet, är det av stor vikt att kunna förvärva och behålla tjänstemän, vilkas personliga egenskaper och kunskaper i övrigt äro sådana, att de äro särskilt lämpade för tjänsten i fråga. Å andra sidan är det lika nödvändigt, att skogsvårdsstyrelserna hava rätt att entlediga en person, som visat sig icke kunna sköta sin tjänst eller vara mindre lämplig för densamma.

I organisatoriskt hänseende föreligga stora olikheter skogsvårdsstyrelserna emellan, vilket medför, att det olika länsjägmästare åliggande arbete erbjuder väsentliga olikheter. I ännu högre grad kan detta sägas vara fallet beträffande de yttre förhållanden, varunder länsjägmästarna i de skilda landsdelarna arbeta, såsom skogsmarkens uppdelning i brukningsdelar, försäljning och styckning av egendomar, skogsbrukets intensitet, biologiska, klimatiska och ekonomiska förhållanden, kommunikationer m. m.

De stora anspråk, som ställts på länsjägmästarna, hava ytterligare skärpts genom 1923 års skogsvårdsdrag. De hava en rådgivande, kontrollerande och även reglerande uppgift beträffande hela den enskilda skogsvården inom sitt område. Länsjägmästaren tillsättes på viss tid med viss uppsägningstid och han har icke några befodringsmöjligheter.

Den rätt, som enligt § 4 mom. e) i förordningen den 15 juni 1923 angående skogsvårdsstyrelser tillkommer styrelserna att själva antaga och avlöna sin personal, bör ej beskäras genom preciserade avlöningsbestämmelser, som kanske hindra en styrelse att anställa just de personer, med vilka styrelsen kan förtroendefullt samarbeta. Det måste för övrigt anses ligga en inkonsekvens däri, att en institution, som ansetts kompetent och lämplig att erhålla ett så maktpåliggande och i det ekonomiska livet så djupt ingripande uppdrag som handhavandet av 1923 års skogsvårdsdrags tillämpning, icke skulle kunna betros att själva bestämma sina befattningshavares avlöningar. Detta så mycket mer som samtliga åtgärder i detta avseende årligen granskas av bl. a. av Kungl. Maj:ts utsedd revisor.

Åtskilliga skogsvårdsstyrelser hava uttalat sig till förmån för förslaget

om enhetliga lönebestämmelser, och från ett par håll hava framlagts särskilda förslag. I allmänhet har emellertid ansetts, att endast minimilöner skulle fastställas med möjlighet för styrelserna att — eventuellt inom vissa gränser — allt efter omständigheterna bevilja personliga lönetillägg och dyrortstillägg.

En skogsvårdsstyrelse finner större likformighet önskvärd, men anser det lämpligt att, sedan numera ett centralråd inrättats, frågor rörande personalens avlöning m. m. hänskjutas till centralrådets beprövande.

En annan styrelse finner det berättigat med enhetlig reglering av avlöningsförhållandena först sedan styrelsernas administration blivit ekonomiskt säkerställd genom statsanslag och — i nödfall — av reserverade skogsvårdsavgifter.

Ett förslag innebär, att länsjägmästarbefattningarna med hänsyn till de större eller mindre svårigheter och krav, som därmed äro förenade, av centralrådet skulle uppdelas i ett mindre antal, förslagsvis tre, avlöningsklasser, dock med möjlighet för skogsvårdsstyrelse att, då den finner sin länsjägmästare vara därav förtjänt, bereda honom personligt lönetillägg. För erhållande av största möjliga enhetlighet och objektivitet därvid, framhålles såsom lämpligt, att även beslut i detta avseende efter framställning av vederbörande skogsvårdsstyrelse fattas av centralrådet. Att indela biträdande länsjägmästarbefattningarna efter någon annan grund än efter hänsynen till dyrort och strapatssvårigheter ansågs icke vara möjligt. Dock borde även här personliga lönetillägg kunna ifrågakomma. Det syntes emellertid lämpligt, att centralrådet endast bestämde beloppet för det personliga lönetillägg, som kunde utbetalas, men att frågan om eller när ett sådant borde utgå, skulle överlämnas till vederbörande skogsvårdsstyrelses avgörande. — Beträffande läns-skogvaktare och kontorspersonal syntes samma principer som för biträdande länsjägmästare böra tillämpas.

Från ett håll föreslås såsom minimilön för länsjägmästare lägst revirförvaltarlön i någon av de högre lönegrupperna med därå belöpande dyrtidstillägg och för läns-skogvaktarna en minimigrundlön av 2 000 kronor jämte fyra ålderstillägg å exempelvis 125 à 150 kronor jämte dyrtidstillägg.

En skogsvårdsstyrelse framlägger följande förslag. Länsjägmästartjänsterna i de 5 norrländska länen samt i Kopparbergs och Värmlands län skola tillhöra 14:e lönegraden enligt löneplanen för domänverket och övriga länsjägmästare måhända 13:e och 12:e lönegraderna. Biträdande länsjägmästare i de 7 förstnämnda länen böra tillhöra en lönegrad, som uppstår löneklasserna 18—21, samt de övriga eventuellt 8:e lönegraden. Läns-skogvaktarna böra kunna hänföras till samma lönegrad som kronojägarna d. v. s. den 5:e. Kanslist, som tillika är kassör, bör hänföras till en lönegrad, som omfattar 14—17 löneklasserna, och kontorsbiträde till 5:e lönegraden.

En annan skogsvårdsstyrelse har med siffror påvisat, att även en blygsamt avpassad enhetlig lönestat för samtliga skogsvårdsstyrelser med domänstyrelsens löneschema som grundval icke skulle medföra någon inbesparing av medel. Skogsvårdsstyrelsen har därvid utgått från, att länsjägmästarna sattes i samma lönegrad, den 12:e, som revirförvaltarna, biträdande länsjägmästarna i 8:e, d. v. s. samma som överjägmästarassistenterna, och läns-skogvaktarna i 5:e lönegraden eller den, som gäller för kronojägarna. Sammanställdes och jämfördes den lönestat, som år 1924 gällde för respektive skogsvårdsstyrelserns personal, med den, som gällde för domänverket, skulle det, dyrtidstilläggen oberäknade, för skogsvårdsstyrelserna uppstå en kostnadsökning vid minimilöner av 89 389 kronor och vid maximilöner av

277 295 kronor. Skogsvårdsstyrelsernas maximilöner med personliga lönetillägg skulle med 221 586 kronor understiga domänstyrelsens maximilönestat utan lönetillägg.

En skogsvårdsstyrelse framhåller slutligen att, i de fall nuvarande befattningshavare blivit tillerkända en högre avlöning än som kan bli fastslagen som lämplig i samband med införandet av enhetliga grunder, det torde bli nödvändigt och även måste anses riktigt, att dessa befattningshavare icke lida rubbning i för dem redan nu bestämda löneförmåner.»

Det av centralrådet återopade yttrandet, vari gjorts beräkning över de ekonomiska verkningarna av en löneroglering för skogsvårdsstyrelsernas personal i anslutning till domänverkets löner, hade avgivits av skogsvårdsstyrelsen i Jönköpings län och gällde löneförhållandena för länsjägmästare, biträdande länsjägmästare samt länsskogvaktare. Från detta yttrande må återgivas följande sammanställningar, avseende år 1924. Dyrtdstillägg hava ingenstädes medtagits, enär de ansetts vanskliga att beräkna.

Minimiavlöningar.

Enligt skogsvårdsstyrelsernas lönestat	kronor 565 607
» domänverkets »	» 654 996
Ökning	kronor 89 38 9

Maximiavlöningar

a) utan personliga lönetillägg för personal hos skogsvårdsstyrelserna.

Enligt skogsvårdsstyrelsernas lönestat	kronor 716 785
» domänverkets »	» 994 080
Ökning.....	kronor 277 295

b) med personliga lönetillägg för personal hos skogsvårdsstyrelserna.

Enligt skogsvårdsstyrelsernas lönestat	kronor 772 494
» domänverkets »	» 994 080
Ökning.....	kronor 221 586

Uppburna löner 1924 av skogsvårdsstyrelsernas personal ... » 714 785

Medeltalet av domänverkets minimi- och maximilöner » 824 538

Ökning..... kronor 109 753.

Det bör anmärkas, att i denna beräkning samtliga länsjägmästare hänförs till domänverkets 12:e lönegrad (revirförvaltare), samtliga biträdande länsjägmästare till domänverkets 8:e lönegrad (överjägmästarassistenter) och samtliga länsskogvaktare — sålunda även s. k. förste länsskogvaktare — till domänverkets 5:e lönegrad (kronojägare). Vidare bör anmärkas, att den speciella kontorspersonalen ävensom tillfälligt anställd personal icke medtagits i dessa beräkningar.

Centralrådets eget yttrande i avlöningsfrågan är av följande lydelse:

»För egen del finner centralrådet det visserligen eftersträvansvärt att åstadkomma mera enhetliga lönebestämmelser för skogsvårdsstyrelsernas personal.

Att genomföra full likformighet i fråga om avlöningarnas storlek torde på förut anförda skäl vara icke blott olämpligt utan även omöjligt, särskilt vad beträffar länsjägmästarna och biträdande länsjägmästarna samt kontorspersonalen. En sådan löneroglering skulle ock medföra en avsevärd kostnadsökning. Däremot synas goda skäl tala för att, på sätt i ovan refererade förslag ifrågasatts, antingen uppdelade varje grupp befattningshavare i ett visst antal avlöningsklasser eller fastställa vissa minimilöner för varje sådan grupp, varvid emellertid såväl i det ena som andra fallet möjlighet bör finnas att med hänsyn till föreliggande omständigheter tilldelas viss befattningshavare personligt lönetillägg, dyrortstillägg eller dylikt. Möjligen bör för dylikt tillägg visst maximibelopp bestämmas.

Av skäl, som i det föregående redan antytts, finner centralrådet det vara vida att föredraga, att det skall ankomma på centralrådet att vidtaga åtgärder för att åvägabringa så stor enhetlighet i förevarande hänseende som möjligt, än att Kungl. Maj:t skall utfärda bestämmelser därom. Ett sådant förfarande från Kungl. Maj:ts sida skulle nämligen enligt centralrådets mening innebära en ej önskvärd begränsning i den frihet och självstyrelse, som utgör grundvalen för skogsvårdsstyrelseinstitutionen, och stå i strid med andemeningen i lagstiftningen rörande skogsvårdsstyrelserna och deras verksamhet.

Centralrådet, som är berett att vidtaga åtgärder i angivet syfte, får därför på denna punkt i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:t behagade låta bero vid vad i ärendet förekommit.»

I det utlåtande, som domänstyrelsen därefter avgav den 11 november 1925, har styrelsen anförde:

»Med anledning av vad skogsvårdsstyrelserna och rådet anförde får styrelsen, som, såsom av handlingarna i ärendet framgår, funnit sig böra fästa Eders Kungl. Maj:ts uppmärksamhet på skogsvårdsstyrelsepersonalens avlöningsfråga, framhålla, att styrelsen visserligen anser, att en viss frihet bör tillkomma skogsvårdsstyrelserna vid utnämning av hos dem anställd personals avlöningar men att styrelsen dock hyser den uppfattningen, att icke blott större enhetlighet än den nu rådande bör ifrågasättas om lönerna kunna åvägabringas utan att även en viss begränsning av lönebeloppens storlek i vissa fall bör kunna genomföras. Hos skogsvårdsstyrelserna anställda biträden och tillsyningsmän äro, på sätt framgår av 9 § av nämnda förordningen angående skogsvårdsstyrelser den 15 juni 1923, *tjänstemän*, underkastade, bland annat, det ansvar, som i allmän lag stadgas om statens ämbets- och tjänstemän. På grund av denna sin ställning lära de ock, i likhet med stats-tjänstemän, böra underkastas viss roglering, ej minst ifrågasättas om avlöning och andra dylika förmåner.

Flertalet skogsvårdsstyrelser hava ställt sig avvisande till tanken på genomförande av enhetliga löneförmåner för deras personal och framhållit, att denna personal i förevarande hänseende icke kunde jämföras med skogsstatens personal. Styrelsen anser sig böra framhålla, att skogsvårdsstyrelsernas härvid gjorda uttalanden och förslag innebära en anmärkningsvärd överskattning av länsjägmästares ställning jämförd med jägmästares.

Enär emellertid centralrådet nu förklarar sig berett att vidtaga åtgärder för åvägabringande av så stor enhetlighet som möjligt i fråga om skogsvårdsstyrelsernas personals avlöningsförhållanden, tager styrelsen för sin del fasta på detta uttalande och tillstyrker förty, att Eders Kungl. Maj:t för närvarande ville låta bero vid vad i ärendet förekommit.»

Beträffande frågan om personalens reseersättningar ernåddes beträffande länsjägmästare och biträdande länsjägmästare viss enhetlighet genom de av Kungl. Maj:t den 14 september 1924 fastställda reglementena för skogsvårdsstyrelserna. I dessa bestämdes nämligen, att sådan ersättning skulle till nämnda befattningshavare utgå efter fjärde klassen i 1907 års rese-reglemente, dock att vid resa, som med skogsvårdsstyrelsens medgivande företoges utom tjänstgöringsområdet, ävensom i andra särskilda fall annan grund för ersättning kunde enligt styrelsens beslut tillämpas. För resor, som övriga hos skogsvårdsstyrelse anställda befattningshavare företoge, skulle ersättning utgå efter av styrelsen bestämda grunder.

Med erinran härom anförde centralrådet i sitt utlåtande den 1 oktober 1925, att, vad anginge reseersättning åt länsskogvaktarna, de allra flesta skogsvårdsstyrelserna hyste den meningen, att det icke vore möjligt att genomföra enhetlighet i detta avseende, utan att det borde ankomma på varje skogsvårdsstyrelse att fatta bestämmelser härom. Centralrådet förklarade sig dela denna uppfattning men anförde tillika, att det emellertid syntes önskvärt och sannolikt även möjligt att åtminstone i någon mån minska de rådande stora olikheterna och att centralrådet uppfattade det såsom en för rådet lämplig uppgift att verka i sådant syfte. I anledning av det år 1925 utfärdade nya resereglementet hemställde centralrådet, att Kungl. Maj:t måtte bestämma, till vilken klass i detta reglemente länsjägmästare och biträdande länsjägmästare vore att hänföra, och framhöll därvid, att en skogsvårdsstyrelse givetvis borde vara oförhindrad att fortfarande liksom förut genom särskild överenskommelse med befattningshavarna träffa anordningar, som innebure minskning i utgifterna för resekostnader.

Domänstyrelsen anförde härom i utlåtandet den 11 november 1925, att en väsentlig minskning av kostnaderna för vissa skogsvårdsstyrelsernas befattningshavares tjänsteresor syntes kunna erhållas genom införande, i likhet med vad som gällde för domänverkets personal, av en gentemot det allmänna resereglementet reducerad ersättning för sådana resor i tjänsten, som vore av mera regelbunden natur. Då centralrådets uttalande syntes giva vid handen, att rådet ville verka för en behörig reglering av reseersättningarna, ansåg sig emellertid styrelsen böra hemställa, att Kungl. Maj:t ej för närvarande måtte vidtaga andra åtgärder än som påkallades för hänförandet av vissa befattningshavare till vissa klasser i det allmänna resereglementet.

Den 30 april 1926 bestämde Kungl. Maj:t att för resor, som länsjägmästare eller biträdande länsjägmästare företaga i tjänsten, skall utgå ersättning till de förra enligt klassen II C och till de senare enligt klassen II D i 1925 års rese-reglemente, dock med rätt för skogsvårdsstyrelse att fastställa annan lägre grund för ersättningens utgående. Samtidigt fastställdes ersättning till ledamöter i skogsvårdskommitté. Den 29 oktober 1926 fattade Kungl. Maj:t beslut angående reseersättning åt ordförande och ledamöter i skogsvårdsstyrelse samt revisorer.

I fråga om erläggandet av pensionsavgifter till statens pensionsanstalt råda nu avsevärda olikheter mellan skogsvårdsstyrelserna. Centralrådet har i sitt merberörda utlåtande den 1 oktober 1925 härom allenast anfört, att rådet, i likhet med flertalet skogsvårdsstyrelser, som yttrat sig i detta ämne, ansåge, att dessa avgifter borde betalas dels av huvudmannen och dels av befattningshavarna, på sätt angäves i pensionsanstaltens reglemente, samt att enhetlighet syntes böra och kunna åstadkommas på detta område.

Domänstyrelsen har ansett detta centralrådets uttalande innebära, att rådet hade för avsikt att föranstalta därom, att inbetalningen av pensionsavgifter för framtiden ordnades på sätt, rådet angivit, och har hemställt, att Kungl. Maj:t även på denna punkt icke för närvarande måtte vidtaga vidare åtgärder.

Då de sakkunniga nu gå att för egen del yttra sig i dessa frågor, kunna de icke undgå att finna det anmärkningsvärt, att avlöningsutgifterna förete en brokig mångfald av typer. Domänstyrelsens förslag innebär genomförande av större enhetlighet. Härmed torde visserligen icke åsyftas, att skogsstatens löneschema skulle i allo bliva tillämpligt för skogsvårdsstyrelsernas personal. Förslaget torde hava sin huvudsakliga grund i strävan att åstadkomma minskning i skogsvårdsstyrelsernas utgifter och lärär sålunda förnämligast vara framkommet i besparingssyfte. Att en allmän tillämpning av domänverkets avlöningsreglemente icke skulle hava sådan verkan utan tvärt om leda till ökade utgifter har i flera av de från skogsvårdsstyrelserna avgivna yttrandena framhållits och har blivit särskilt tydligt ådagalagt i de beräkningar från Jönköpings läns skogsvårdsstyrelse, som här ovan återgivits. De sakkunniga anse sig därför kunna utan vidare bortse från eventualiteten av en dylik allmän tillämpning.

Emellertid kan enhetlighet uppenbarligen befrämjas även genom tillämpning av ett annat lönesystem än domänverkets. De sakkunniga, som med tillfredsställelse anteckna, att centralrådet förklarat sig berett att vidtaga åtgärder för åvägbringandet av så stor enhetlighet som möjligt i förevarande hänseende samt att domänstyrelsen med anledning härav ansett det böra för närvarande bero vid vad i ärendet härom förekommit, finna med hänsyn till beskaffenheten och ändamålet med sitt uppdrag icke nödigt att i detta sammanhang för egen del närmare ingå på frågan om fördelarna eller olägenheterna av en dylik enhetlighet samt om i vilken grad den kan eller bör genomföras. För tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi torde enhetligheten i och för sig knappast hava någon betydelse. Det, som för de sakkunniga är viktigt, är, huruvida någon avsevärd minskning i de nu utgående avlöningsbeloppen kan antagas vara möjlig att åstadkomma. En sådan minskning kan tänkas äga rum såväl genom sänkning av avlöningsbelopp som genom inskränkning i den lön-

tagande personalens antal eller genom ersättande av viss personal utav sådan med lägre avlöning.

Vad då först avlöningsbeloppen angår har domänstyrelsen uttalat såsom sin åsikt, att en viss begränsning av deras storlek borde i vissa fall kunna genomföras. Även från andra håll har anmärkts, att särskilt vissa länsjägmästares avlöningar nu förefölle alltför höga. De sakkunniga tro sig kunna antaga, att det framför allt är sistnämnda förhållande, som legat till grund för uppfattningen, att minskade löneutgifter skulle kunna åstadkommas genom en lönereglering. Härvid måste emellertid skarpt betonas, hurusom stora skiljaktigheter råda mellan länsjägmästarnas arbetsuppgifter inom olika skogsvårdsstyrelseområden, beroende icke blott på områdenas ofantligt växlande areal, utan även på många andra i utlåtandena framhållna omständigheter, såsom skogsmarkens uppdelning i brukningsdelar, omfattningen och naturen av den skogsskötsel, som där bedrives, klimatiska, biologiska och ekonomiska förhållanden, kommunikationer och mycket annat. Dessa skiljaktigheter kunna ingalunda utjämnas genom att till den enes förfogande ställas flera biträden i tjänsten än till den andres. I de större områdena är länsjägmästaren chef för en ganska stor personal och måste ha ett betydande kansli. Med en dylik omfattande verksamhet och ansvarsfull chefsbefattning bör rättvisligen förenas en skälig lön, så avvägd, att länsjägmästaren icke intager en alltför missgynnad ställning vare sig i jämförelse med skogsstatens tjänstemän eller gent emot de befattningshavare i den enskilda skogsskötselns eller trävaruhanterings tjänst, vilkas förfaringsätt han är satt att övervaka. Att utan vidare jämföra länsjägmästare med revirförvaltare kan, åtminstone beträffande de största och mest arbetskrävande skogsvårdsstyrelseområdena, icke anses riktigt, utan böra de placeras högre. Även om någon utgiftsminskning skulle kunna åstadkommas genom viss reduktion av de högsta lönerna, anse de sakkunniga den besparing, som skulle härigenom åstadkommas, icke kunna uppskattas högre än till allra högst ett par tiotusental kronor för samtliga skogsvårdsstyrelser. Då ju utgiftsstaternas sammanlagda slutsumma uppgår till omkring 3 miljoner kronor, måste en dylik minskning anses vara mycket ringa. För övrigt må erinras, att gällande anställningsavtal utgöra hinder för omedelbar lönesänkning.

Vad den jämförelsevis fåtaliga personalen av biträdande länsjägmästare angår, synes endast i något enstaka fall en obetydlig minskning kunna ifrågakomma.

Beträffande den största och i löneavseende viktigaste gruppen befattningshavare, nämligen länskogvaktarna, torde någon sådan lönereglering, som i det stora hela skulle medföra utgiftsminskning, icke kunna komma i fråga. Det må även framhållas, att högre lön bör utgå till de s. k. förste länskogvaktarna än till andra.

Jämväl inom gruppen kontorspersonal och extra personal, vilken inrymmer ett antal i avseende på arbetsuppgifter och avlöning synnerligen

skiljaktiga befattningshavare, torde endast i undantagsfall någon avlöningsminskning vara möjlig.

Vad därefter beträffar frågan, huruvida några skogsvårdsstyrelser måste anses hava anställt hos sig större personal, än som är behövt, och alltså kunna betecknas såsom överorganiserade, möta givetvis stora svårigheter att komma till ett objektvt omdöme. Förhållandena inom olika orter äro i hög grad skiljaktiga. Det är därför nödvändigt, att organisationen smidigt anpassas efter dem och icke överallt insnöres i samma schablon. Det är emellertid påtagligt, att skogsvårdsstyrelserna själva till följd av de under senare år så avsevärt minskade inkomsterna sett sig nödsakade att taga frågan om personalinskränkningar under allvarligt övervägande och vidtaga de åtgärder i dylikt syfte, som varit dem möjliga. Dessa inskränkningar hava givetvis i främsta rummet gått ut över den extra personalen. Gent emot den ordinarie personalen hava gällande anställningsavtal lagt hinder i vägen, ifall överhuvud någon minskning av denna någonstädes kunnat befinnas möjlig på grund av arbetets omfattning. Resultatet av nämnda bemödanden visar sig däri, att utgiftsposten »löner och pensionsavgifter» för samtliga skogsvårdsstyrelser — med bortseende från de år 1925 nytillkomna skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län — nedgått från 1 194 778 kronor år 1923 till 1 111 587 kronor år 1924 och 1 101 802 kronor år 1925. Då väl i betraktande av skogsvårdsstyrelseorganisationens ganska unga ålder summan av under dessa år nytillkomna ålderstillägg torde hava överstigit beloppet av de ålderstillägg, som bortfallit på grund av att befattningshavare uppnått pensionsåldern, lärer inskränkningen i verkligheten hava varit något större än de angivna summorna utvisa. Det må även framhållas, att de vidgade uppgifter, som tilldelats skogsvårdsstyrelserna genom 1923 års skogsvårdsdrag, medfört ökat behov av arbetskrafter och därför motverkat strävandena att av ekonomiska skäl minska personalen. Det torde till och med kunna antagas, att, i mån som denna lags tillämpning blir allt mera eftertrycklig, den nuvarande personalen behöver förökas. Detta torde även vara en väsentlig anledning till att budgetförslagen för åren 1926 och 1927 upptagit avlöningsutgifterna till ett, om än helt obetydligt, ökat belopp. Då det för ett behörigt handhavande av den nya lagen är ett oeftergivligt villkor att tillräckligt talrik personal finnes att tillgå, våga de sakkunniga icke räkna med att någon minskning i det nuvarande personalantalet skall kunna åstadkommas.

De sakkunniga vilja emellertid framhålla, att hos centralrådet pågår en utredning angående sammanslagning av skogsvårdsstyrelserna i Kalmar läns norra och södra landstingsområden. Ifall denna förändring befinnes böra genomföras, skulle väl därigenom en länsjägmästarlön kunna delvis inbesparas och möjligen skulle även någon minskning kunna ske i kontorspersonalen. Att avge förslag rörande denna detalj torde emellertid falla utanför de sakkunnigas uppdrag.

Vad slutligen beträffar frågan, huruvida hos någon skogsvårdsstyrelse ett utbyte av högre avlönad arbetskraft mot sådan med lägre avlöning skäligen kan komma till stånd, är den synnerligen svår att avgöra. Även här äro de speciella lokala förhållandena utslagsgivande. Emellertid finnas inom den kår, som utgöres av skogsvårdsstyrelsernas personal, så få grupper av befattningshavare, att möjligheterna till ett dylikt utbyte äro helt ringa. Länsjägmästarna kunna härvid lämnas alldeles ur räkningen, enär de enligt lag skola finnas. Mellan biträdande länsjägmästare och länsskogvaktare torde något utbyte i syfte att ersätta de förra med länsskogvaktare knappast kunna förekomma. Tvärtom synes det anmärkningsvärt, att länsskogvaktarna ofta betros med uppdrag, som äro av den natur, att de inom statens skogsförvaltning säkerligen skulle anses kräva personal med högre kompetens. För bägge de nu nämnda tjänstemannagrupperna torde enda möjligheten till en sådan organisationsändring, som skulle medföra utgiftsminskning, vara att, i mån av avgång bland ordinarie personal, indraga tjänsten och ersätta den med extra personal. Dock är en dylik förändring icke att anbefalla, ifall verksamheten är så regelbunden och krävande, att den fullt motsvarar vad man fordrar av en ordinarie tjänst. Beträffande kontorspersonalen äro de möjligheter, som tilläventyrs föreligga att genomföra förändringar i nu förevarande syfte, allra svårast att bedöma. Det vill dock synas, som om, därest sådana möjligheter överhuvud föreligga inom skogsvårdsstyrelsernas personal, skulle det vara inom denna grupp. Måhända kan kvinnlig arbetskraft där användas i ökad utsträckning. Någon bestämd åsikt härom anse sig dock de sakkunniga icke kunna uttala.

Beträffande reseersättningar har Kungl. Maj:t numera bestämt den klass i resereglementet, länsjägmästare och biträdande länsjägmästare skola tillhöra. Frågan om begränsning i skogsvårdsstyrelsernas utgifter för reseersättningar inskränker sig därför numera till att gälla, dels huruvida för nämnda tjänstemän bör för visst fall stadgas reducerad reseersättning, på sätt domänstyrelsen föreslagit, dels ock vilka reseersättningsbestämmelser, som böra gälla för länsskogvaktare och eventuellt annan personal. Såsom centralrådet antytt, hava emellertid bestämmelser i syfte att nedbringa beloppen av personalens reseersättningar redan i stor utsträckning träffats av skogsvårdsstyrelserna, ofta kombinerade med bidrag till hållande av bil eller motorcykel. Därjämte hava beträffande rätten att överhuvud erhålla dylik ersättning inskränkande föreskrifter meddelats av skogsvårdsstyrelserna, särskilt beträffande länsskogvaktarna. Med anledning härav hålla de sakkunniga för troligt, att någon mera avsevärd minskning i resekostnadsersättningarna icke låter sig åstadkomma, därest icke effektiviteten av personalens verksamhet skall riskeras. De hava givetvis ingenting att invända mot att centralrådet ägnar sina bemödanden åt att åvägbringa såväl större likformighet som ock, där så tilläventyrs kan ske, nedsättning i reseersättningarna, men de anse sig icke nu kunna beräkna

dessa ersättningar för skogsvårdsstyrelserna, såsom helhet betraktade, till nämnvärt reducerat belopp. De hava desto mindre funnit sig kunna göra detta, som den av 1923 års skogslag påkallade ökade verksamheten, bland annat inom svårförnygrade skogar, säkerligen är ägnad att medföra ökade kostnader för resor, vilket i sin mån framgår av tabellen bil. 7.

I avseende å pensionsavgifternas erläggande instämman de sakkunniga i centralrådets uttalande, att betalningsskyldigheten bör fördelas mellan huvudmannen och befattningshavarna enligt bestämmelserna i pensionsanstaltens reglemente. I detta avseende innehåller reglementets kap. VII § 78 (1920 nr 380), att befattningshavares årliga tjänstepensionsavgift är $3\frac{1}{3}$ procent av tjänstepensionsunderlaget och den årliga familjepensionsavgiften för manlig befattningshavare 18 procent av familjepensionsunderlaget samt att huvudmannen erlägger en årsavgift av $3\frac{1}{3}$ procent av tjänstepensionsunderlaget. Enligt dessa bestämmelser komma huvudmannens och befattningshavarnas andelar i den sammanlagda pensionsavgiften att något växla i mån av pensionsunderlagets på lönen beroende storlek och för befattningshavarens del röra sig mellan 70 och 75 procent av totala avgiften. Hos de allra flesta skogsvårdsstyrelser betala befattningshavarna emellertid redan nu $\frac{2}{3}$ av avgifterna. Hos två betala de hälften, hos en $\frac{1}{3}$ samt endast hos tre ingenting, vilket beträffande läns- skogsvaktarna är händelsen hos ytterligare en skogsvårdsstyrelse. I ett län betalar styrelsen all tjänstepensionsavgift och personalen familjepensionsavgiften. Den minskning i samtliga skogsvårdsstyrelser utgifter, såsom helhet tagna, vilken skulle åstadkommas genom att överallt reglementsbestämmelserna tillämpas, skulle för den nuvarande personalen enligt verkställda beräkningar belöpa sig till cirka 15 000 kronor. Någon ändring skulle dock i varje fall icke kunna åstadkommas under löpande anställningstid, utan att befattningshavarnas avlöning i motsvarande mån höjdes, och någon besparing är därför för närvarande icke att räkna med.

På grund av vad sålunda anförts finna de sakkunniga den minskning, som må kunna genomföras i fråga om skogsvårdsstyrelsernas utgifter för avlöningar, pensionsavgifter och reseersättningar till personalen, icke kunna sammanlagt för alla styrelser uppskattas till mer än några få tiotusental kronor. Härvid är emellertid att märka, att en sådan utgiftsminskning icke kan åstadkommas annat än i mån som gällande anställningsavtal utlöpa samt att den fullständiga tillämpningen av 1923 års skogslag torde mångenstädes kräva ökade personalutgifter. Det må även framhållas, att lönerogleringar faktiskt icke plägat hava till resultat, att avlöningssumman för personalen, tagen som en helhet, nedgått utan snarare tvärtom. Med hänsyn till dessa omständigheter hava de sakkunniga icke funnit sig hava tillräckliga skäl att till grund för sina beräkningar lägga en personalutgiftssumma, understigande medeltalet för åren 1923—1927, vilket medeltal är något lägre än slutsumman för dessa utgifter i statförslagen för år 1927. Det bör tillika anmärkas, att beräkningen är gjord allenast

på grundvalen av styrelsernas nuvarande verksamhet och uppgifter. Ifall, såsom de sakkunniga i ett förut avgivet betänkande föreslagit, staten genom skogsvårdsstyrelsernas medverkan anordnar en kraftig verksamhet för utdikning av mark i ändamål av skogsbörd, kan detta icke undgå att medföra ökade förvaltningsutgifter av nu angivet slag.

B. Övriga utgifter.

När därefter skogsvårdsstyrelsernas övriga utgifter skola skärskådas ur synpunkten, huruvida någon inskränkning i dem skäligen kan äga rum, utan att styrelsernas verksamhet därigenom må bli lidande, torde vara lämpligt att iakttaga den i de vanliga årstabellerna vid styrelsernas berättelser följda indelningen i tre slags utgifter, nämligen dels egentliga förvaltningsutgifter, dels utgifter för övervakande av skogslagarnas efterlevnad d. v. s. för de s. k. fiskaliska uppgifterna, och dels utgifter för befrämjande av skogsvård m. m. Det är givet, att dessa olika slag av utgifter gripa in i varandra och ofta kunna vara svåra att hålla åtskilda, varvid särskilt resekostnadernas rätta rubricerande ofta är vanskligt. De sakkunniga hänföra sig i det följande till de i tabellen bil. 7 intagna uppgifterna, vilka som sagt blivit så vitt möjligt granskade.

Av den första gruppens utgifter har kontot 12, löner och pensionsavgifter, redan behandlats. Även kontot 13, personalens diverse resor, torde få anses tillräckligt berört i det föregående. Det företer för övrigt det anmärkningsvärda förhållandet, vad de äldre skogsvårdsstyrelserna angår, att, sedan utgifterna därå under åren 1924—1926 undergått en stark minskning i jämförelse med år 1923, har i budgetförslagen för år 1927 ånyo en höjning skett, vilken huvudsakligen är att hänföra till Jönköpings, Örebro och Västernorrlands län. Detta konto uppvisar även åtskilliga egendomliga växlingar mellan olika år för vissa skogsvårdsstyrelser, vilket tyder på bristande konsekvens i bokföringen.

Kontot 11, styrelsens och revisorerens resor, är i stort sett bibehållet oförändrat under hela perioden 1923—1927 och torde ej kunna ge anledning till någon erinran.

Å kontot 14, fastigheter, växla utgifterna i hög grad mellan olika år, beroende på fastighetsförvärv och verkställda dyrbarare byggnadsarbeten under vissa år. De sakkunniga, som längre fram komma att yttra sig angående det förut omförmälda förslaget, att skogsvårdsstyrelserna skola vara skyldiga att underställa frågor om fastighetsförvärv Kungl. Maj:ts prövning, finna sig vid det förhållandet, att budgetförslagen för åren 1926 och 1927 innefatta högst väsentligt sänkta utgifter å detta konto, icke böra i detta sammanhang göra annat uttalande, än att medeltalet mellan de för dessa bägge sistnämnda år i budgetförslagen upptagna beloppen för fastighetsändamål synes vara lämpligt att tagas såsom norm för styrelsernas årsavgifter i detta avseende, dock med någon jämk-

ning för Gävleborgs län, som för år 1926 upptagit ett ovanligt högt belopp.

Kontot 15, expedition, annonser och tryck, har icke under perioden 1923—1927 undergått några större förändringar. Det torde vara ganska svårt att genomföra några nämnvärda inskränkningar å detta konto.

Inventariers konto, konto 16, företer i slutsummorna obetydliga förändringar, ehuru väl för de särskilda skogsvårdsstyrelserna utgifterna växla avsevärt under olika år. Då detta påtagligen beror av tillfälliga anskaffningar och då härunder föras bland annat sådana föremål som skogshackor och annat, som därefter tillhandahållas allmänheten, torde mot detta konto ingen anmärkning vara att göra.

Kontot 18 för diverse utgifter innefattar utgifter, som äro nästan omöjliga att bedöma. Bland dessa utgifter märkas sådana för upprättande av sockenkartor och fastighetsregister, bidrag till centralrådets verksamhet samt, åtminstone under tidigare år, räntor. Det bör med tillfredsställelse antecknas, att slutsummorna i de båda sista årens budgetförslag äro väsentligt lägre än utgifterna under tidigare år och ej ens hälften mot utgiftsbeloppet år 1923. Till viss del torde detta bero på att under senare år utgifter, som förut plägat föras å detta konto, fördelats å andra konton, dit de med mera fog höra hemma. Detta har i sin mån medverkat till en höjning av utgifterna å sistnämnda konton, som alltså endast är skenbar. Någon minskning å förevarande konto kunna de sakkunniga ej föreslå, utan vilja endast framhålla vikten av att hit icke må föras utgifter, som lämpligen kunna påföras andra konton, vilket centralrådet ock redan anbefallt i en för några år sedan utfärdad provisorisk bokföringsinstruktion.

Vad därefter angår kontot 10, som upptager de såsom en särskild grupp behandlade utgifterna för skogslagarnas övervakande och som övervägande består av rese- och dagarvoden, gäller om detta vad som förut sagts om reseersättningar. Emellertid bör ånyo betonas, att ett behörigt övervakande av skogslagarnas efterlevnad, som ju är ett huvudändamål för skogsvårdsstyrelsernas verksamhet, naturligtvis icke kan äga rum utan avsevärda utgifter. Kraven på dylikt övervakande ha skärpts genom 1923 års skogslag. Utgifterna å detta konto ha undergått en mindre ökning, och de sakkunniga vilja så långt ifrån uttala något klander häremot, som de tvärtom anse detta vara en av förhållandena betingad företeelse.

Bland utgifterna inom den grupp, som avser skogsvårdsbefrämjande åtgärder, möter först kontot 2, taxering till skogsaccis, vars hänförande till denna grupp visserligen synes något oegentligt. Utgifterna å kontot äro ungefär oförändrade, dock med en mindre ökning. Såsom redan i annat sammanhang framhållits, är det av stor betydelse, att accispliktiga avverkningar icke undgå skatt eller beskattas för lågt. Detta medför lägre skogsvårdsavgifter och därigenom minskade inkomster för skogsvårdsstyrelserna. De sakkunniga vilja ingalunda förorda någon inknappning av ut-

gifterna å detta konto utan anse det i stället önskvärt, att skogsvårdsstyrelserna överallt med energi anlita denna utväg att tillgodose sina egna intressen. Det må i detta sammanhang erinras om framkomna förslag till omläggning av skogsbeskattningen och om ändringar i taxeringsförfarandet vid dylik beskattning.

Några mer betydande förändringar ha icke ägt rum under perioden 1923—1927 å kontot 3, allmän skogsundervisning. Om än indragningar av understöd för detta ändamål antagligen skulle utan större svårighet kunna göras, skulle en sådan åtgärd säkerligen hava särdeles ofördelaktiga verkningar. Det är en synnerligen viktig sak, att allmänheten bibringas förståelse och intresse för skog och skogsvård. Skogsvårdsstyrelserna hava hittills strävat att utöva sin verksamhet så vitt möjligt i samförstånd med den skogsägande allmänheten och sökt sprida den uppfattningen, att styrelsernas verksamhet är till skogsägarnas eget bästa. Ju mer insikten i skogsvårdsfrågor ökas hos allmänheten, desto bättre blir resultatet och desto lättare kan en frivillig samverkan åstadkommas. Under förutsättning att utgifterna å detta konto erhålla en klok och effektiv användning, vilja de sakkunniga därför icke tillråda någon beskränkning av desamma.

De närmast följande kontona, biträde för skogsvård (4), skogsodling (6), skogsdikning (7) och reglering av skogsbetet (8), innefatta åtgärder, som skogsvårdsstyrelserna vidtaga till hjälp åt de enskilda skogsägarna. Ibland lämnas sådant biträde fritt, men i de flesta fall betingas viss, om ock ofta ganska låg ersättning. Reglerna i detta avseende äro rätt växlande. Till närmare upplysning härom hänvisas till bifogad tabell (bil. 10), som uppgjorts på grundval av skogsvårdsstyrelsernas kungörelser i ämnet år 1926, dock med undantag för Gotlands län, från vilket uppgift ej erhållits. Allt biträde lämnas i regel under förutsättning av fri kost och logi samt fria skjutsar för förrättningsmannen jämte nödig hantlangning.

I de under kontot 4, utgifter för skogsvård, redovisade utgifterna upptagas bland annat kostnader för biträde med avverkning. Sådant yttrande, som omförmäles i 6 § skogsvårdslagen, lämnas fritt, där icke utsyning äger rum. I övrigt tillämpas i huvudsak följande bestämmelser.

Avverkning för avsalu.

Biträde med stämpling av skog för avsalu kan hos 13 skogsvårdsstyrelser erhållas 1—2 dagar fritt. Avgiften per dag för biträdet ökas i allmänhet, ju längre det räcker. Sälunda lämnas biträdet, som nämnt, för 1—2 dagar i allmänhet fritt, för ytterligare 1—2 dagar debiteras 5—10 kronor per dag, för överstigande tid 9—15 kronor per dag. Där även första dagarna debiteras, uppgår kostnaden per dag till 4—10 kronor.

Dessa avgifter gälla i flera fall blott, då biträdesansökan inkommit före viss datum, t. ex. 1 juni—1 augusti. Då ansökningarna inkommit efter denna tid men dock avse biträde till vinterns avverkningssäsong, höjes på grund av ökade resekostnader m. m. biträdeskostnaden hos nio skogsvårds-

styrelser, så att den fria dagen bortfaller och 10—20 kronor debiteras (+ i vissa fall resekostnader).

Styrkt stämplingslängd med eller utan angiven kubikmassa debiteras av 7 skogsvårdsstyrelser särskilt enligt olika grunder, som framgå av bil. 10.

Avverkning för husbehov, plantskogsröjning, ungskogsgallring o. s. v.

För dylikt biträde tillämpas ofta betydligt nedsatta priser, och medgivas, även i län där eljest inga fria biträdesdagar lämnas, i regel 1—2 sådana fria dagar.

Biträde av länsjägmästaren.

På särskild ansökan kan hos Stockholms, Södermanlands, Östergötlands, Kalmar norra och Skaraborgs läns skogsvårdsstyrelser erhållas biträde av länsjägmästaren, hos de två förra 1 dag fritt och därefter mot ersättning av 20—30 kronor per dag, hos de övriga mot ersättning av 20—25 kronor för alla dagar.

Jämväl kostnad för biträde vid skogsindelning redovisas å kontot 4. Upprättande av enklare hushållningsplaner och avverkningsberäkningar utföras genom många skogsvårdsstyrelser efter särskild överenskommelse. »1.75—2 kronor totalt per har å karta» och »utarbetet efter vanlig biträdestaxa men innearbetet till självkostnadspris» äro ett par exempel på vad som debiteras.

Vad de sakkunniga anfört beträffande utgifterna för skogsundervisning gäller i viss mån jämväl för kontot 4, utgifter för skogsvård. Detta konto företer en, om ock ganska obetydlig ökning under perioden 1923—1927. Det är av stor vikt, att denna verksamhet fortsättes och utvecklas. Enligt de sakkunnigas mening kunna de nuvarande biträdesvillkoren icke anses överflödigt frikostiga. I varje fall böra förvisso icke så stora ökningar i skogsägarnas ersättningar ske, att dessas benägenhet att anlita skogsvårdsstyrelsernas sakkunniga biträde minskas. Någon minskning av nämnvärd betydelse i det totala utgiftsbeloppet å detta konto finna de sakkunniga sig därför icke kunna förorda.

Det stora kontot 6, omkostnader för skogsodling, innefattar utgifter av flera slag. Ett av dessa är i hög grad beroende av förekomsten av barrträdsfrö under s. k. kottår. När ett dylikt år inträffar, vilket sker med vissa ej fullt regelbundna mellantider, äro skogsvårdsstyrelserna snart sagt nödsakade att begagna tillfället att anskaffa frö. Det är ju ett numera allt mer erkänt faktum, att skogsfrö bör så vitt möjligt hämtas från den trakt, där det skall användas, eller åtminstone från en trakt, som är så likartad med denna som möjligt. De skogsvårdsstyrelser, som hava anläggningar för fröets klängning, måste under ett kottår inköpa kott och klänga denna för att sedan antingen själva använda fröet, intilldess nästa kottår inträffar, eller ock genom dess försäljning bispringa andra skogsvårdsstyrelser. De höga utgifterna å detta konto för år 1924 få till stor del sin förklaring av denna orsak, vilket särskilt för vissa skogsvårdsstyrelser tydligt framgår vid jämförelse med siffrorna för övriga år under perioden. De oregelbundna utgifter, som hava nyss angivna grund, måste till stor del anses vara oberoende av skogsvårdsstyrelsernas fria beslut.

Därvid torde icke mycket kunna åtgöras. Att utgifterna å detta konto under senare år högst väsentligt minskats — ända till hälften gent emot år 1924 — beror emellertid icke blott på uteblivandet av mera givande kottår, utan även på inskränkning i de övriga utgifter, som påföras detta konto. Sådana utgifter äro exempelvis kostnader för plantskolor, bidrag till skogsodling m. m. De ekonomiska svårigheterna under senare år hava tvingat skogsvårdsstyrelserna till högst betydande inskränkningar i denna verksamhet.

Beträffande de regler, som nu av skogsvårdsstyrelserna tillämpas för bidrag till skogsodling, hänvisas till förberörda tabell, bil. 10. En sammanfattning av dessa regler ger följande huvudresultat.

I regel skiljes på skogsodling å av ålder kal mark eller där avverkning skett före 1 januari 1905 och å senare uppkommen kalmarek.

Gammal kalmarek m. m.

För sådan skogsodling lämna de flesta skogsvårdsstyrelser fri plantör, vissa dock endast under bestämt antal dagar, och där kulturen utföres under plantörs ledning även fria plantor eller fritt frö, åtminstone i viss utsträckning. På något enda håll utkräves dock för skogsodlingsmaterialet ett lågt pris.

I Kopparbergs län lämnas dessutom ett bidrag till arbetet med 12 kronor per har. I Hallands län lämnas å mindre skogsbruk ett bidrag å 40 kronor per insynad, godkänd har, där ägaren själv utfört arbetet utan annan kostnad för skogsvårdsstyrelsen, och plantorna betalas.

En del skogsvårdsstyrelser lämna nu nämnda förmåner även för kultur å kalmarek efter brand och annan skada, när ej virkesvärdet betalar skogsodlingskostnaderna (ex. Östergötlands och Kronobergs län).

Skogsodling å mark, avverkad efter 1 januari 1905.

Biträde av plantör lämnas i regel fritt under åtminstone 1—2 dagar (Jämtlands län fritt). Undantag härifrån utgöra Stockholms, Jönköpings, Kronobergs, Blekinge, Kristianstads, Malmöhus, Älvsborgs och Örebro län, men den första eller de två första dagarna bruka då debiteras med ett lägre pris. Priserna per dag växla mellan 2 kronor 50 öre—8 kronor för de första dagarna samt 4 kronor och upp till 10 kronor för tiden därefter.

Frö och plantor utlämnas för skogsodling å denna mark i regel till självkostnadspris eller till något nedsatta priser, åtminstone intill en viss maxikvantitet. Endast Jämtlands län samt i viss mån Värmlands och Kopparbergs län hålla även för dessa kalmarek plantor och frö praktiskt taget fritt.

Prisen för plantorna uppgår, där i kungörelserna dylika utsatts, till 2—4

kronor för $\frac{1-2}{0}$ samt 6—10 kronor för $\frac{1-2}{1-2}$, allt per 1 000 stycken.

I de fall, då svårigheter gjorts med skogsodlingen, såsom där laga syn måst hållas eller åläggande genom domstolsutslag ägt rum, eller då avverkningen stått i strid med gällande skogslag, debiteras i allmänhet fullt pris för frö och plantor samt förhöjd avgift för plantör.

Till röjning och markberedning för självsådd lämna Jämtlands och Väster-norrlands län 10—15 procent bidrag till röjningskostnaden; Stockholms och Södermanlands län utlåna kostnadsfritt kulturplogar för markberedning.

Den del av skogsodlingsverksamheten, som består i biträde för att ånyo försätta i skogbärande skick sådana marker, där avverkning skett efter ingången av år 1905, och där reproduktionsskyldighet alltså förefinnes, kan uppenbarligen icke nedläggas och bör ej heller inskränkas. Den enda åtgärd, som skogsvårdsstyrelserna synas kunna vidtaga beträffande denna verksamhet, består i reglering av de ersättningsvillkor, under vilka biträdet lämnas, och skulle resultera i en relativ ökning av inkomsterna å kontot 9 för frö, plantor och plantör. Denna utväg har, enligt vad de sakkunniga hava sig bekant, å flera håll redan anlåtats under de senaste åren. Något direkt uttryck för resultatet härav kan näppeligen erhållas genom jämförelse mellan utgifter och inkomster å kontona 6 och 9, enär dessa konton innefatta jämväl andra slags poster och äro i hög grad beroende av kottår. Det torde emellertid böra bliva föremål för uppmärksamhet från respektive skogsvårdsstyrelser sida, huruvida icke de nuvarande ersättningsbestämmelserna åtminstone å vissa orter må kunna i någon mån skärpas utan olägenhet för verksamhetens resultat. Det faller sig svårt att från de sakkunnigas sida avgiva ett allmänt omdöme härom, enär de lokala förhållandena äro mycket skiftande. Det vill synas lämpligt, att centralrådet upptager denna fråga till omprövning.

Såsom en betydelsefull post å utgiftskontot 6 ingår kostnad för skogsodling å äldre kalmarker. Det är uppenbart, att skogsodling å dessa marker icke är något, som nödvändigtvis måste omedelbart äga rum. Intet lagbud påbjuder dylik skogsodling. Man kan också göra gällande att, om dessa marker under lång tid varit kala, kanske i hundratals år, så betyder det föga om deras förseende med växande skog dröjer ett eller annat årtionde mer eller mindre. Men man kan också — och enligt de sakkunnigas förmenande med vida större skäl — göra gällande, att dessa nu nästan onyttiga kalmarkers omvandlande till produktiv skogsmark är i eminent mening ett angeläget riksintresse, vilket lika litet bör underlåtas eller försummas som torrläggning av mark eller uppodling av sådan mark, som är lämplig för jordbruk. Genom att göra kalmarkerna skogbärande förökas landets kapital, nya värden skapas, nya arbetstillfällen beredas och förutsättningar åstadkommas för att nya hem skola bildas på grundvalen av de nya inkomstmöjligheter, som uppstå. För de delar av landet, där dessa äldre kalmarker huvudsakligen äro belägna, har deras skogsodlande karaktären av en kolonisationsverksamhet. Då staten för torrläggning, odling och kolonisation årligen nedlägger mycket stora summor, vill det synas fullt konsekvent att staten gärna ser samt understödjer skogsodling å sådana kalmarker. Detta har också länge varit fallet. De sakkunniga vilja erinra, att det nuvarande statsanslaget till skogsvårdens befrämjande uppstått bland annat ur ett gammalt anslag till skogsodling.

Utgifterna för dessa äldre kalmarker äro en övergående företeelse.

Ju förr sådana marker bli skogsodlade, ju förr upphör behovet av bidrag därtill.

Emellertid torde nödvändigheten av besparingar under de senaste åren medfört, att just dessa kalmarsodlingar blivit eftersatta. Att nu ytterligare inskränka dem, finna de sakkunniga icke tillrådligt. Däremot gäller principiellt även för dessa skogsodlingar vad som nyss beträffande ersättningsvillkoren sagts i fråga om kalmars efter nyare avverkningar. Även här bör — lämpligen genom centralrådets förmedling — övervägas, i vad mån ersättningsvillkoren kunna skärpas. Dock må framhållas, att, då kalmarsodlingarna måste grundas på frivillighet från jordägarnas sida, de villkor, skogsvårdsstyrelserna erbjuda för sitt biträde, påtagligen måste vara förmånligare än när det gäller yngre kalmars. Det kan förtjäna framhållas, att inom Hallands län, där dylika kalmarsodlingar förekomma i ganska stor utsträckning, den billigaste metoden för skogsvårdsstyrelsens medverkan varit de här ovan omförmälda kontanta understöden för skogsodlingar, vilka mindre skogsägare själva utfört utan kostnad för skogsvårdsstyrelsen.

Med hänsyn till samtliga nu omförmälda förhållanden finna de sakkunniga sig icke kunna upptaga de normala utgifterna under kontot 6 för alla 25 skogsvårdsstyrelser till lägre belopp än medeltalet för perioden 1923—1927 eller till 887 388 kronor. För jämförelse må framhållas, att för åren 1923—1925 uppgick medeltalet till 1 048 912 kronor.

Kontot 7 upptager kostnader för skogsdikning. För sådant arbete utföras undersökning och planläggning med kostnadsberäkning i regel fritt, åtminstone under vissa dagar. Därefter betalar rekvirenten 6—10 kronor per dag eller som för avverkningsbiträde.

Bidrag till själva arbetet lämnas av skogsvårdsstyrelsen i:					
Södermanlands län	max. 25 kronor per har.			
Värmlands	»	40 procent av arbetskostnaden			
		max. 100 kronor.			
Kopparbergs	»	intill 30 procent av arbetskostnaden.			
Gävleborgs	»	»	»	»	max. 1 000 kronor.
Västernorrlands	»	»	»	»	» 2 000 »
Jämtlands	»	»	»	»	med viss inskränkning.
Västerbottens	»	»	»	»	max. 400 kronor
					(enligt uppgift).
Norrbottnens	»	»	66 $\frac{2}{3}$	»	där ej annat föreslås
					(enligt uppgift).

För övrigt hänvisas till tabellen bil. 10.

Ifall endast de 23 äldre skogsvårdsstyrelserna tas i beaktande, visar sig, att utgifterna för skogsdikning kraftigt inskränkts under de senaste åren. Denna form av skogsvårdsbefrämjande verksamhet har hittills varit företrädesvis lokaliserad till Värmland och Norrland. De bägge nya skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län hava också energiskt

ägnat sig åt densamma. De sakkunniga hava i ett tidigare betänkande framlagt förslag till åtgärder från statens sida för främjande av utdikning av sådan mark, som lämpar sig för skogsbörd. Det torde därför nu vara överflödigt att här ånyo utveckla betydelsen av dylika åtgärder eller att eljest närmare ingå på ämnet. Det bör endast framhållas, att omförmälda ifrågasatta statsverksamhet givetvis är avsedd att på ett kraftigare sätt än nu är möjligt befordra dikningsverksamheten. Ifall den skulle hava till följd, att skogsvårdsstyrelsernas enskilda åtgärder i dylikt syfte i motsvarande grad minskades, skulle ju resultatet endast bli en överflyttning av utgifterna på staten, utan att större torrläggningseffekt uppnåddes. Då medeltalet skogsdikningsutgifter för perioden 1923—1926 för de äldre skogsvårdsstyrelserna, 231 800 kronor, är vida lägre än exempelvis kostnaden år 1923, som uppgick till 276 030 kronor, anse de sakkunniga det fullt befogat att lägga nyssnämnda medeltal till grund för framtida normala utgifter för detta ändamål. Med tillägg av medeltalet för 1925—1927 för Västerbottens och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelser, 62 289 kronor, uppgår det sammanlagda normala årsbeloppet till 294,089 kronor.

Vad slutligen konto 8, utgifter för reglering av skogsbetet, angår, äro utgifterna härå ännu helt obetydliga. I Jönköpings, Hallands och Älvsborgs län lämnas biträde för ordnande av verkliga betesmarker fritt (i vissa fall genom särskild fackman). I Älvsborgs län lämnas dessutom under vissa förutsättningar 20 procent bidrag till arbetskostnaderna. I övriga län likställes biträde för detta ändamål i kostnadshänseende med avverkningsbiträde. I betraktande av de stora fördelar, som genom ordnad beteskultur vinnas såväl för skogsvården som för boskapskötseln, anse de sakkunniga det särdeles önskvärt, att denna verksamhetsgren vinner alltmera beaktande både av skogsvårdsstyrelserna och allmänheten. De kunna därför icke förorda, att utgifterna för detta ändamål beräknas till lägre belopp än medeltalet för perioden 1923—1927. I betraktande av att denna verksamhet är så ny, borde beloppet rätteligen sättas högre, men då det i allt fall är jämförelsevis litet, har en höjning ingen betydelse för det ekonomiska resultatet i dess helhet.

Ändrad fördelning av nuvarande skogsvårdsavgifter.

Den granskning av möjligheterna att åstadkomma trygghet i skogsvårdsstyrelsernas ekonomi genom minskning av utgifterna, vilken de sakkunniga sökt verkställa i nästföregående avdelning av betänkandet, har givit till resultat att, därest icke styrelsernas verksamhet skall bliva lidande, nämnda möjligheter äro mycket små. Även om tilläventyrs på en eller annan utgiftspost någon minskning synes kunna med visst fog eller åtminstone utan större skada genomföras, blir verkan härav på det ekonomiska resultatet i dess helhet mycket obetydligt. Det huvudsakliga skälet härtill är, att nödvändigheten redan tvingat skogsvårdsstyrelserna till högst väsentliga inskränkningar i sina utgifter. Verksamheten har däri- genom under senare år flerstädes blivit på ett betänkligt sätt inknappad. Det kan icke utan risk för fullgörandet av dessa styrelser uppgifter i skogsvårdens tjänst fortsätta på detta sätt i framtiden.

Såsom förut framhållits äro emellertid förhållandena icke fullt lika brydsamma för alla skogsvårdsstyrelser. Oaktat, såsom av bilagan 9 framgår, behållningen av disponibla tillgångar över skulder under perioden 1923—1926 sjunkit våldsamt för samtliga skogsvårdsstyrelser — utom för två, där dock överskotten även år 1926 äro låga — visar samma bilaga, att vissa skogsvårdsstyrelser fortfarande hava högst betydande överskjutande tillgångar. En utväg till att i någon mån åstadkomma förbättring i läget kan då tänkas vara att finna i en utjämning. Härmed avse de sakkunniga ingalunda, att medel, som nu tillhöra en viss skogsvårdsstyrelse, skola tillföras en eller flera andra styrelser. En sådan utväg vore orimlig. Men bestämmelser kunna träffas, varigenom för framtiden de årligen tillgängliga medlen fördelades på annat sätt.

De medel, som nu stå till buds i utjämningsyfte, utgöras av dels statsanslaget, nu å 500 000 kronor, och dels 10 procent av skogsvårdsavgifterna. Angående de principer, efter vilka dessa medels fördelning bör ske, hava rätt skilda meningar. De sakkunniga hava sig bekant, att frågan om dylika fördelningsprinciper för närvarande äro under utredning genom en av centralrådet tillsatt kommitté. Denna torde jämväl komma att beakta frågan, huruvida tillräckliga skäl förefinnas att allt framgent bibehålla den särställning, som hittills tillerkänts skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län, därigenom, att halva anslagsbeloppet eller mer tilldelats dessa styrelser utan konkurrens med övriga styrelser. Med fullt beaktande av den stora vikten av att så vitt möjligt rationella för-

delningsgrunder tillämpas, hålla de sakkunniga emellertid före, att det är omöjligt att allenast genom en ändrad fördelning av de nuvarande utjämningsstillgångarna vinna erforderlig förbättring i läget. Därtill äro dessa utjämningsstillgångar icke tillräckligt stora. De sakkunniga anse sig på grund härav och med hänsyn till nyssberörda pågående utredning kunna underlåta att närmare ingå på det synnerligen vanskliga fördelningsspörsmålet. Ett uttömmande yttrande i denna fråga skulle för övrigt kräva vida längre tid, än som anvisats till de sakkunnigas förfogande.

Däremot anse de sakkunniga sig böra till prövning upptaga frågan om möjligheter till dessa utjämningsstillgångars förökande. Därvid är det självklart, att sådan förökning skulle kunna erhållas genom höjning av statsanslaget. Därigenom skulle emellertid inalles ökade medel ställas till förfogande till understöd åt skogsvårdsstyrelserna, men frågan om behovet av sådan understödsökning är icke i nu förevarande sammanhang föremål för undersökning. De sakkunniga återkomma därtill längre fram. Den fråga, det nu gäller, är, huruvida större utjämningsbelopp kan erhållas inom ramen av de nu disponibla understödsmedlens totalbelopp. Därvid kan ingen annan utväg ifrågakomma än en höjning av den andel, nu 10 procent, av skogsvårdsavgifterna, som är i utjämningsssyfte ställd till Kungl. Maj:ts förfogande.

Såsom förut erinrats åberopades såsom ett skäl för att i 1912 års förordning om skogsvårdsavgift sagda andel bestämdes till 10 procent, att beloppet av skogsvårdsavgifter, som erlades för virke å kronans skogar, syntes kunna uppskattas till nämnda procent av totala skogsvårdsavgiftsbeloppet och att staten borde kunna anses äga en friare dispositionsrätt över de avgifter, som härrörde från dylikt virke. De sakkunniga vilja lämna därhän, huruvida sagda procentals ställande i beroende av virkesavkastningen från kronans skogar får anses vara principiellt befogat och huruvida icke snarare erfarenheten om storleken av det belopp, som ur skogsvårdsstyrelsernas egen synpunkt är erforderligt i utjämningsssyfte, bör vara avgörande. De hava i stället, eftersom nyssnämnda motiv i allt fall åberopats, sökt verkställa en undersökning, vilken andel av skogsvårdsavgifterna, som numera får anses belöpa från de allmänna skogarna.

I sådant avseende hava de sakkunniga erhållit inom domänstyrelsen utarbetade uppgifter över till skogsaccis under åren 1922—1924 taxerat virke från allmänna skogar under nämnda styrelses förvaltning utanför lappmarken. Till förklaring av dessa uppgifter har vederbörande tjänsteman i domänstyrelsen anfört följande:

»För beräkning av de belopp, varmed skogsaccis utgått å de allmänna skogarna under åren 1922—1924, (siffror för 1925 föreligga ännu icke) har sammanställning verkställts av rotvärderna å försäld virkesmassa efter följande grunder.

I den mån rotförsäljning skett, ha i de flesta fall accisplikt inträffat året

efter eller senare, beroende av när avverkning av köparen företagits. I stort sett torde likväl resultatet beträffande dessa försäljningar för en period av ifrågavarande tre år giva användbara siffror för det här avsedda ändamålet.

För av domänförvaltningen upphugget virke hava uppgifterna — hämtade från domänstyrelsens statistik — angivits beträffande försäljningsbelopp för det år, då försäljning verkställdes, och beträffande utgifterna för det år, då dessa skett. Inkomster och utgifter hava sålunda icke kunnat hänföras till samma virkesmassor. Från köpeskillingarna hava i enlighet med bestämmelserna i gällande lag dragits kostnaderna för »utsyning» samt »avverkning och transport» men däremot icke alla omkostnader för tillsyn, vilka icke kunnat särskiljas. Statistikens rubrik »avverkning, transport och bearbetning av virke» omfattar även förädling vid sågverk, varför med ledning av uppgifter angående domänverkets sågverksrörelse de härför utgående beloppen avdragits. När förädlingsverket erlagt betalning för råvaran till produktionsreviret, har köpeskillingen tillagts på sistnämnda revir, för att rotvärdena i enlighet med syftmålet med den föreliggande utredningen skola omfatta avverkning, redovisad per respektive landstingsområde.

Samtliga grupper av allmänna skogar hava icke kunnat redovisas, men hava uppgifter lämnats för de mest betydande grupperna, nämligen domänfondens skogar och de ecklesiastiska skogarna, renbetesfjäll och gruvallmänningar (beträffande sistnämnda ingå endast genom verket försäld virkesmassa). Sålunda saknas siffror för härads- och sockenallmänningar, allmänna inrättningar och smärre fonders och institutioners skogar, beroende på att dessa icke stå under skogsstatens vård och förvaltning och därigenom någon fullständig redovisning för dessa skogar icke meddelas i statistiken.»

De i nyssberörda uppgifter upptagna slutsummorna å rotvärdet av till skogsaccis taxerat virke å allmänna skogar utgöra

för år 1922	kronor 19 429 768
» » 1923	» 19 914 957
» » 1924	» 15 894 600

Summa kronor 55 239 325

eller i medeltal per år 18 413 108 kronor. Skogsvårdsavgift härå skulle efter 1's procent utgöra 239 371 kronor.

Det skogsvårdsavgiftsbelopp för riket i dess helhet, varmed ovan nämnda avgiftsbelopp från de allmänna skogarna nu bör jämföras, är det debiterade, dock efter avdrag av avskrivningar och avkortningar, och icke det influtna, som ju delvis kan tillhöra tidigare år. Då emellertid, såsom i ovan intagna förklaring framhållits, debitering för det i tabellerna upptagna kronovirket kan beträffande de stora å rot sålda virkespartierna ha skett icke blott året efter försäljningen utan jämväl senare år, beroende på när köparen företagit avverkningen, synes det befogat att i kalkylen medtaga de fyra åren 1923—1926. Enligt tabellen bil. 2 utgöra nämnda belopp

för år 1923.....	kronor	750 853
» » 1924.....	»	1 664 461
» » 1925.....	»	1 958 963
» » 1926.....	»	1 630 269

Summa kronor 6 004 546

Då i berörda belopp för åren 1923 och 1924 ej ingå skogsvårdsavgifter från Västerbottens och Norrbottens läns kustland, böra dessa belopp vid ifrågavarande jämförelse ökas med vad som skulle hava debiterats i skogsvårdsavgifter inom kustlanden under samma år, därest förordningen om skogsvårdsavgift då varit gällande därstädes. Sistnämnda belopp kunna uppskattas till sammanlagt 131 000 kronor, motsvarande två tredjedelar av summan av de skogsvårdsavgifter, som, efter avdrag för avkortningar och avskrivningar, debiterats i kustlanden under åren 1926 och 1927. Med hänsyn härtill torde skogsvårdsavgifterna för landet i dess helhet utom lappmarken för åren 1923—1926 här böra beräknas till sammanlagt 6 135 546 kronor eller i medeltal för år till 1 533 886 kronor. De allmänna skogarnas här förut angivna skogsvårdsavgiftsmedeltal, 239 371 kronor, motsvarar härå cirka 15% procent.

Denna utredning utvisar alltså, att ur synpunkten av den motivering, som år 1912 anfördes för 10-procentsbestämmelsen, en höjning av procenttalet till åtminstone 15 procent numera är befogad. Rätteligen borde procenttalet sättas något högre, enär i de från domänstyrelsen erhållna uppgifterna, såsom ock i förklaringen angives, vissa allmänna skogar icke upptagits.

De sakkunniga, vilka, såsom ovan anförts, finna behovet av ökade utjämningsmedel vara synnerligen stort, vilja fördenskull förorda sådan ändring i 4 § av förordningen om skogsvårdsavgift den 11 oktober 1912, att beträffande sådana avgifter, som icke erlagts från skyddsskogar, 85 procent skola tillhandahållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet och 15 procent redovisas till statskontoret för att i mån av förefallande behov fördelas mellan skogsvårdsstyrelserna i riket.

Då sålunda ändring föreslås i sagda författningsrum, vilja de sakkunniga tillika tillstyrka, att i bestämmelsen om fördelningen ordet »samtliga» framför »skogsvårdsstyrelser» uteslutes. Visserligen torde det vara uppenbart, att därmed endast avsetts att uttrycka, att samtliga skogsvårdsstyrelser skola kunna i mån av behov erhålla andel vid fördelningen och icke att de alla nödvändigtvis skola tilldelas något belopp, men den nuvarande ordalydelsen har dock ibland vållat missuppfattning.

I detta sammanhang vilja de sakkunniga beröra en annan fråga beträffande de till statskontoret redovisade skogsvårdsavgiftsmedlen. Förut är framhållet, att statskontorets uppgifter till Kungl. Maj:t om beloppet av influtna dylika medel icke varit fullt exakta och har anledningen därtill även omförmäls. De sakkunniga vilja ifrågasätta, huruvida icke till före-

byggande av dylika ojämnheter länsstyrelserna kunde åläggas att i början av varje kalenderår till statskontoret avgiva noggrann uppgift å beloppet av de under nästföregående år verkligen influtna medel av ifrågavarande slag, efter avdrag för avkortningar och avskrivningar. Det kan beträffande en liknande anordning erinras om den i kungl. förordningen den 26 november 1926 med närmare bestämmelser angående fördelningen av automobilskattemedel stadgade skyldigheten för länsstyrelserna att före den 1 februari varje år till väg- och vattenbyggnadsstyrelsen avlämna uppgift å de under föregående år redovisade automobilskattemedlen.

Behovet av ökade medel och förslag till dessas beredande.

Förut har framhållits, hurusom de ekonomiska förhållandena äro avsevärt skiftande mellan olika skogsvårdsstyrelser. För att vinna noggrannare uppfattning härom och om behovet utav ökade medel har upprättats tabellen bil. 11.

Denna tabell är betecknad såsom normalkalkyl. Det är visserligen uppenbart, att någon normalstat i egentlig mening icke gärna kan uppgöras för en på grund av tidsförhållanden och lokala omständigheter så skiftande verksamhet som skogsvårdsstyrelsernas, men de sakkunniga hava likväl funnit det nödvändigt, att till grund för sina beräkningar lägga vissa sifferuppgifter, som, för att kunna bliva jämförliga med varandra, för alla skogsvårdsstyrelser hämtats från samma tidsperiod. Såsom sådan period hava de ansett de fem åren 1923—1927 kunna lämpligen användas, såvitt avser skogsvårdsstyrelsernas utgifter och enskilda inkomster. Att medtaga även några tidigare år har ansetts olämpligt på grund av de exceptionella förhållanden, vilka då rådde i avseende såväl å konjunkturen som å penningvärdet. För åren 1926 och 1927 hava visserligen icke avslutade räkenskaper utan endast de uppgjorda budgetförslagen kunnat användas. Detta är ju en olägenhet, men den har icke kunnat undvikas, ifall man icke velat begränsa materialet till en så kort period som de tre åren 1923—1925. De uppgifter å skogsvårdsstyrelsernas utgifter och enskilda inkomster, som förekomma å tabellen bil. 11, utgöras alltså av de i tabellerna bil. 6 och bil. 7 i sista kolumnen för varje konto angivna medeltalen för nämnda fem år. Ett par undantag från denna regel finnas dock, i det att såväl utgifter för fastigheter som ock inkomster av räntor och fastigheter grundats på medeltal allenast för de båda åren 1926 och 1927. Såsom av tabellerna bil. 6 och 7 tydligt framgår, hava nämligen berörda utgifter och inkomster visat högst betydlig minskning under senare år, beroende på att fastighetsköp och dyrbarare byggnadsarbeten då såvitt möjligt underlåtits samt att det kapital, varå ränta erhålles, smält tillsammans. Då även framdeles stor försiktighet uppenbarligen bör iakttagas vid sådana utgifter för fastighetsändamål, som nyss angivits, samt då det försvunna kapitalet ej kan ge ränta, har för dessa bägge konton någon hänsyn till åren 1923—1925 icke tagits. För Gävleborgs läns skogsvårdsstyrelse har dock fastighetsutgiftsmedeltalet grundats på hela femårsperioden, enär utgifterna år 1926 tillfälligtvis upptagits ovanligt högt. — Inkomsterna genom bidrag från landsting och hushållningssällskap hava

ansetts kunna upptagas med de belopp, som i sådant avseende anvisats för år 1927 och som finnas angivna å tabellen bil. 5.

Med utgångspunkt från dessa utgifts- och inkomstmedeltal och det för varje skogsvårdsstyrelse därvid uppstående underskottet hava därefter åtskilliga beräkningar verkställt.

Såsom norm för skogsvårdsavgifterna har därvid tagits medeltalet av de i tabellen bil. 2 upptagna avgiftsbeloppen för åren 1924—1926 för de äldre skogsvårdsstyrelserna samt för åren 1925—1926 för Västerbottens och Norrbottens län. Att här för de äldre skogsvårdsstyrelserna medtaga året 1923 med dess abnormt låga avgiftsbelopp har icke ansetts riktigt och då det belopp, som kan bliva debiterat under innevarande år, ännu icke är känt, har medeltidsberäkningen måst grundas på allenast tre, respektive två år. Enär konjunkturerna under dessa år icke kunna anses hava varit förmånliga, torde måhända sagda medeltal få anses vara i någon mån för låga för att utgöra ett riktigt uttryck för vad man kan förvänta för de kommande åren, men då det givetvis är särdeles ovisst, hur utvecklingen kommer att gestalta sig, hava de sakkunniga icke vågat vidtaga någon förhöjning i nämnda medeltal. För samtliga skogsvårdsstyrelser uppgår det till 1 783 924 kronor.

Vad utjämningsmedlen i form av statsanslag och till statskontoret redovisade skogsvårdsavgifter angår, kan något medeltal av dessa uppenbarligen icke tillgodoföras de särskilda skogsvårdsstyrelserna, enär dessa medel fritt fördelas av Kungl. Maj:t.

Vid ifrågavarande beräkning hava de sakkunniga först utgått från nu gällande bestämmelser om att skogsvårdsavgift skall utgå med 1 3 procent av virkesvärdet och att den direkta andelen skall utgöra 90 procent. Ifall 90 procent av nyssberörda medeltal av skogsvårdsavgiftsbeloppen med inalles 1 605 535 kronor och för varje skogsvårdsstyrelse med det å tabellen bil. 11 upptagna beloppet avdragas från omförmälda underskott, framgår av samma tabell, att ändock underskott kvarstår för samtliga skogsvårdsstyrelser, nämligen med följande belopp för de särskilda skogsvårdsstyrelserna:

Stockholms	län	kronor	25 363
Uppsala	»	»	31 671
Södermanlands	»	»	29 144
Östergötlands	»	»	22 836
Jönköpings	»	»	33 655
Kronobergs	»	»	18 552
Kalmar läns norra		»	38 262
» » södra		»	19 975
Gotlands	län	»	28 098
Blekinge	»	»	32 120
Kristianstads	»	»	36 468

Malmöhus	läns	kronor	29 552
Hallands	»	»	66 316
Göteborgs och Bohus	»	»	42 630
Älvsborgs	»	»	51 448
Skaraborgs	»	»	29 507
Värmlands	»	»	59 074
Örebro	»	»	28 012
Västmanlands	»	»	17 807
Kopparbergs	»	»	7 253
Gävleborgs	»	»	62 553
Västernorrlands	»	»	25 784
Jämtlands	»	»	47 776
Västerbottens	»	»	97 164
Norrbottnens	»	»	108 184

Summa årligt underskott kronor 989 204.

Då till förfogande för täckande av detta underskott stå allenast statsanslaget, nu å 500 000 kronor, samt 10 procent av skogsvårdsavgifterna, utgörande i medeltal för ovan angivna år 178 393 kronor, tillhopa 678 393 kronor, återstår en brist av 310 811 kronor. Ifall Västerbottens och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelser, vilkas underskott här ovan beräknats till sammanlagt 205 348 kronor, även framdeles skola erhålla 250 000 kronor av statsanslaget och dessutom viss andel i de reserverade skogsvårdsavgifterna, blir bristen i motsvarande mån ökad och kan beräknas till cirka 390 000 kronor.

Ifall, såsom de sakkunniga förut föreslagit, den direkta skogsvårdsavgiftsandelens sänkes till 85 procent och utjämningsandelen höjes till 15 procent, komma påtagligen inga nya medel att i det hela tillföras utan blott ändrade fördelningsregler att tillämpas. Denna förändring kan således icke minska behovet av ökade medel för skogsvårdsstyrelseverksamheten såsom helhet betraktad.

Emellertid vilja de sakkunniga framhålla, att det ökade medelsbehovet icke rätteligen bör stanna vid nyssangivna belopp av 310 000 respektive 390 000 kronor årligen. Skogsvårdsstyrelserna hava nämligen under den till grund för beräkningen lagda perioden nödsakats att i hög grad inskränka sin verksamhet, vilket är desto mer ofördelaktigt, som 1923 skogsvårdslag snarare bort påkalla ökad livaktighet från deras sida. Genom beredande av medel till täckande av nyss angivna brist och under förutsättning, att desamma kunde fördelas å de särskilda skogsvårdsstyrelserna i riktig proportion just efter det för envar felande beloppet, skulle i allt fall icke mer vinnas, än att driften ginge jämnt ihop. Såsom förut framhållits behöver dock ett flertal skogsvårdsstyrelser ökat rörelsekapital. En särskild anledning till att dylikt kapital erfordras ligger däri, att styrelserna måste bereda sig till att, när fröår inträffar, hava nödiga medel till kottinköp och

övriga utgifter för fröanskaffning. Behovet av rörelsekapital förstoras för övrigt därigenom, att inkomster av statsanslag och andel i reserverade skogsvårdsavgifter pläga inflyta i deras kassa först i slutet av året. Denna omständighet torde i flera fall vara en väsentlig orsak till att under senare år, då de direkta skogsvårdsavgiftsbeloppen minskats, styrelserna måst för att under året äga medel till avlöningar och andra löpande utgifter upptaga lån, för vilka ofta styrelsens ledamöter måste ikläda sig personlig borgen. Att det icke är med god ordning överensstämmande, att privatpersoner, vilka anförtrotts ett förtroendeuppdrag i det allmännas tjänst, skola nödgas ställa sin personliga kredit till det allmännas förfogande, är så uppenbart, att det endast torde behöva påpekas. Om utdelningen av de utav Kungl. Maj:t disponerade medlen kunde ske vid tidigare tidpunkt än nu, skulle därmed viss hjälp vinnas. Behovet av rörelsekapital skulle dock icke enbart därigenom bli fyllt, utan synes det nödvändigt, att något belopp avses även för detta ändamål.

Slutligen vilja de sakkunniga erinra att, därest den av dem i ett föregående betänkande föreslagna verksamheten för utdikning medelst statsbidrag av mark i ändamål av skogsbörd genomföres, härtill kräves, såsom en i samma betänkande intagen beräkning utvisar, till ökade förvaltningskostnader för skogsvårdsstyrelserna ett sammanlagt belopp av 75 000 kronor.

De sakkunniga äro nu framme vid frågan huruledes de behövliga ökade medlen böra beredas. De vilja då först erinra om framkomna förslag till ändring i skogsbeskattningen, avseende bland annat, att den nuvarande friheten från skogsaccis för husbehovsvirke skall borttagas samt att jämväl enahanda frihet för skogsvärde under 150 kronor skall inskränkas. Det är att antaga, att genom dessa förändringar det taxerade virkesvärdet skulle komma att ganska väsentligt ökas, vilket skulle hava till följd ökade skogsvårdsavgifter. Ävenledes torde en ökning i dessa avgifter kunna tänkas bli en följd av en jämväl ifrågasatt ändring i taxeringsförfarandet. Då det emellertid är ovisst, huruvida och i vilken mån dessa författningsändringsförslag tilläventyrs kunna bli genomförda, hava de sakkunniga icke ansett sig kunna räkna med dem. De hava velat påpeka förhållandet, men de bygga sitt förslag på bibehållandet av nuvarande skattelagstiftning.

Givetvis är höjning av det nuvarande statsanslaget å 500 000 kronor en tekniskt synnerligen enkel utväg till beredande av ökade medel. Den statsfinansiella ställningen synes emellertid göra denna utväg ur ekonomisk synpunkt särdeles svårframkomlig, helst som ökningsbeloppet skulle bli ganska betydande. Därest ändock detta sätt att bereda skogsvårdsstyrelserna ökade medel befinnes böra anlitas, vilja de sakkunniga — under framhållande, att i sådant fall någon ändring i det nuvarande procentiska förhållandet mellan direkta och reserverade skogsvårdsavgifter blir ur utjämningsynpunkt mindre behövlig, enär de till Kungl. Maj:ts för-

fogande stående utjämningsmedlen ändock i det höjda statsanslaget erhålla en kraftig ökning, men att skogsvårdsavgiftsbeloppet från de allmänna skogarna likväl gör en dylik ändring motiverad — omförmåla att enligt förenämnda beräkningar det totala anslagsbeloppet synes icke böra understiga 1 000 000 kronor, och alltså innebära en höjning av 500 000 kronor.

Då en dylik ökning av statsanslaget näppeligen torde kunna för närvarande påräknas, hava de sakkunniga såsom en återstående utväg ansett sig böra förordna en höjning av den procent å virkets taxerade värde, varmed skogsvårdsavgifterna utgå. Denna procent är nu 1'3 procent. För att vinna erforderlig inkomstökning för skogsvårdsstyrelserna måste denna procent höjas till 1'7 procent. En enkel beräkning ger vid handen, att, när skogsvårdsavgifterna under den här förut till grund för kalkylerna lagda perioden 1924—1926, såsom förut angivits, uppgått till 1 783 924 kronor, skulle dessa avgifter för samma tid men efter 1'7 procent hava uppgått till 2 332 824 kronor. Ökningen skulle alltså varit 548 900 kronor. Ifall skogsvårdsavgiftsprocenten undergår en sådan ökning, framstår behovet av att förändra proportionen mellan de direkta och de reserverade skogsvårdsavgifterna till 85 respektive 15 procent, på sätt förut föreslagits, desto ofrånkomligare, enär eljest ökningen skulle för vissa skogsvårdsstyrelser med stora inkomster av direkta skogsvårdsavgifter medföra, att de erhöles överflödigt stora överskott. Ändamålet med ökningen är ju dock att främst bispringa dem, som äro i största behovet av hjälp.

De sakkunniga hava å tabellen bil. 11 angivit för varje skogsvårdsstyrelse, hurudant resultatet skulle bliva, därest skogsvårdsavgifterna på nu föreslaget sätt utginge efter 1'7 procent samt den direkta andelen bestämdes till 85 procent. Det visar sig då, att de särskilda skogsvårdsstyrelserna skulle efter åtnjutandet av direkta avgifter med för varje skogsvårdsstyrelse i tabellen angivet, beräknat belopp, tillhoppa utgörande 1 982 901 kronor, hava nedannämnda belopp i brist eller överskott.

			Brist	Överskott
Stockholms	läns	kronor	17 175
Uppsala	»	»	22 123
Södermanlands	»	»	14 216
Östergötlands	»	»	7 759
Jönköpings	»	»	16 302
Kronobergs	»	»	5 590
Kalmar läns norra		»	29 038
» » södra		»	12 579
Gotlands	»	»	26 741
Blekinge	»	»	29 391
Kristianstads	»	»	30 716
Malmöhus	»	»	26 564
Hallands	»	»	64 385
Göteborgs och Bohus	»	»	40 771

			Brist	Överskott
Älvsborgs	läns	kronor 38 405	
Skaraborgs	»	» 20 168	
Värmlands	»	» 21 045	
Örebro	»	» 15 190	
Västmanlands	»	» 8 213	
Kopparbergs	»		kronor 31 695
Gävleborgs	»	» 21 309	
Västernorrlands	»		» 12 845
Jämtlands	»	» 4 097	
Västerbottens	»	» 82 642	
Norrbottens	»	» 101 959	
Summa kronor 656 378				kronor 44 540.

Från de bägge jämförelsevis ganska små överskotten för Kopparbergs och Västernorrlands läns skogsvårdsstyrelser kan i det följande bortses. De äro icke större än att dessa bägge skogsvårdsstyrelser mer än väl behöva dem såsom tillskott till sitt rörelsekapital för verksamheten i dessa stora och arbetskrävande områden.

Till mötande av bristen för övriga skogsvårdsstyrelser, uppgående till 656 378 kronor, finnes att tillgå dels statsanslaget å 500 000 kronor och dels reserverade skogsvårdsavgifter med återstående 15 procent av 2 332 824 kronor eller 349 923 kronor, alltså tillhoppa 849 923 kronor. Detta belopp är 193 545 kronor större än den ovan uppvisade sammanlagda bristen. Med detta belopp bör emellertid först och främst bestridas kostnaden för förvaltningen av den nya statsunderstödda skogsutdikningsverksamheten, beräknad till 75 000 kronor, varefter 118 545 kronor återstå. Därest fortfarande en särskilt gynnad ställning skall beredas Västerbottens och Norrbottens läns skogsvårdsstyrelser, vilkas andelar i utjämningsmedlen enligt sistberörda förteckning skulle uppgå till 184 601 kronor, under det att dem år 1926 tilldelats inalles 288 074 kronor, bör dylikt extra bidrag även utgå av nämnda överskottsmedel. Vad därefter kan återstå, är väl behöfligt som bidrag till ökat rörelsekapital åt de skogsvårdsstyrelser, som äro mest i behov därav. Det torde i verkligheten vara mycket knappt tillmätt för sådant ändamål.

Kanske kan det göras gällande, att en höjning av skogsvårdsavgifterna på nu föreslaget sätt blir alltför betungande för skogsbruket och trävaruhanteringen. De sakkunniga finna en sådan farhåga synnerligen överdriven. I betraktande av de ofantliga belopp, skogsskötseln årligen avkastar, måste en avgiftsökning, som med de i ovanstående beräkningar gjorda förutsättningar uppgår för hela riket till allenast omkring 550 000 kronor, vara utan nämnvärd betydelse såsom utgift betraktad. Och det må betonas, att denna utgift icke är bortkastad för främmande ändamål.

utan skall utgå just för skogsbrukets främjande genom de för detta ändamål inrättade skogsvårdsstyrelserna.

I överensstämmelse med vad sålunda anförts hava de sakkunniga utarbetat *förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 4 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift*, avsedd att träda i kraft den 1 januari 1928 (bil. 12).

Genom den nu föreslagna förhöjningen av skogsvårdsavgiften komma emellertid ökade medel icke att tillföras skogsvårdsstyrelserna tidigare än i slutet av år 1928, då den direkta avgiftsandelens för samma år kan disponeras. I fråga om den reserverade 15-procentsandelen sker inverkan först år 1929. Det är vid sådant förhållande nödvändigt att tillse, hur skogsvårdsstyrelsernas behov av ökade medel må kunna tillgodses för tiden dessförinnan. Då uteblivandet intill år 1929 av ökning i inkomsten av reserverade skogsvårdsavgifter icke ensamt för sig torde behöva föranleda några extra åtgärder, inskränker sig frågan till att avse åren 1927 och 1928. Då det anslag, som må äskas av riksdagen för budgetåret 1927—1928, avser bidrag till skogsvårdsstyrelserna under kalenderåret 1927, måste hela detta år nu tagas i beräkning. Säsom de sakkunniga förut omnämnt, har frågan om anslagsäskande för budgetåret 1927—1928 blivit till dem särskilt remitterad för att beaktas vid utlåtagets avgivande.

Det må icke anses opåkallat att under dessa övergångsår skogsvårdsstyrelserna underkasta sina utgifter en tillfällig reduktion. Skogsvårdsstyrelserna själva hava också i viss mån ådagalagt benägenhet härtill, i det att sammanlagda utgifterna enligt deras budgetförslag för år 1927 jämlikt bil. 7 uppgå till 3 334 508 kronor, under det att det av de sakkunniga i bil. 11 upptagna normalbeloppet för utgifter uppgår till 3 500 357 kronor. Vad de egna inkomsterna beträffar upptagas de i nyssberörda budgetförslag enligt bil. 6 till sammanlagt 617 780 kronor, vilket är betydligt mindre än normalkalkylens till 753 218 kronor beräknade inkomstsumma. Ortsbidragen upptagas i budgetförslagen till inalles 152 400 kronor, vilken summa även använts i normalkalkylen. Underskottet mellan utgifter och inkomster för år 1927 skulle alltså bli 2 564 358 kronor eller något mindre än normalkalkylens beräknade underskott å 2 594 739 kronor.

Till mötande av detta underskott för år 1927 finnes främst att tillgå beloppet av skogsvårdsavgifter för år 1926, vilka enligt tabellen bil. 2 uppgå till 1 630 269 kronor. Härav torde 90 procent redan ha utanordnats till styrelserna och de återstående 10 procenten lära bli av Kungl. Maj:t fördelade under årets lopp. Härigenom reduceras bristen till 934 089 kronor.

Till detta belopp bör dock läggas kostnad för förvaltning av den föreslagna nya statsunderstödda skogsutdikningsverksamheten. De sakkunniga hava i ett föregående betänkande beräknat denna kostnad till 15 procent av statsbidragssumman för helt år räknat. Då i årets statsverksproposition till

dylika statsbidrag beräknats ett belopp av 200 000 kronor, skulle förvaltningskostnaden uppgå till 30 000 kronor, men då sagda verksamhet icke kan under innevarande år taga sin början förrän efter nya budgetårets ingång den 1 juli, behöver blott hälften härav beräknas för år 1927 med 15 000 kronor. Beloppet av bristen höjes då till 949 089 kronor.

Emellertid torde för år 1927 vissa ytterligare inskränkningar kunna och böra göras i utgifterna, vilket centralrådet i sitt utlåtande också framhållit. Dessa inskränkningar måste uppenbarligen till största delen drabba utgifterna för skogsvårdsändamål, vid vilka en inknappning är lättast genomförbar. Men att även förvaltningsutgifterna böra inskränkas, i den mån sådant låter sig göra, är naturligt.

Bland de minskningar, som centralrådet enligt vid dess utlåtande fogade tabeller ifrågasatt, är särskilt att märka inställandet av i bugetförslagen upptagen återbetalning av lån med ett belopp av 105 600 kronor. Även de sakkunniga anse, att man nu kan bortse från denna utgiftspost. Vidare har centralrådet ansett, att skogsdikningsverksamheten skulle kunna undergå en väsentlig minskning. Oaktat de sakkunniga förut i detta betänkande gjort gällande, att inrättandet av en statsunderstödd verksamhet för detta ändamål icke bör under vanliga normala förhållanden hava till följd, att skogsvårdsstyrelsernas egen verksamhet för ändamålet inskränkes, måste de medgiva, att under nu ifrågavarande korta övergångsperiod statsverksamheten kan åberopas såsom ett acceptabelt motiv för att styrelsernas egna utgifter för ändamålet i viss mån minskas. Då, såsom nyss erinrats, för detta ändamål beräknats i årets statsverksproposition ett anslag av 200 000 kronor, torde en väsentlig del av detta belopp böra antagas kunna medföra minskning i skogsvårdsstyrelsernas egna dikningsutgifter. Även å skogsodling, kontot diverse utgifter och andra utgiftskonton torde vissa tillfälliga inskränkningar kunna utan större olägenhet vidtagas, varjämte i någon mån ökade inkomster torde kunna beredas genom höjning av taxorna för biträde med skogsvård. De sakkunniga anse av dessa skäl, att ovannämnda beräknade brist å 949 089 kronor bör kunna nedsättas med ungefär 350 000 kronor till 600 000 kronor. Anslag å detta belopp bör därför enligt de sakkunnigas mening äskas för budgetåret 1927—1928 och avse understöd till skogsvårdsstyrelserna för kalenderåret 1927.

Beträffande året 1928 torde det ännu vara för tidigt att uppgöra någon kalkyl, enär utfallet av 1927 års virkestaxeringar ännu är okänt, och någon beräkning av skogsvårdsavgiftsbeloppet för detta år därför icke kan göras.

Stabilisering av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi.

Ett önskemål, vilket framstälts från åtskilliga håll och, såsom de sakkunniga tidigare antytt, är av icke ringa betydelse, är att åstadkomma större stabilitet i skogsvårdsstyrelsernas ekonomi, så att inflytandet av konjunkturväxlingar mellan de olika åren bleve förminskade. De sakkunniga hava övervägt denna fråga. De vilja framhålla, att då de medel, som i utjämningssyfte stå till Kungl. Maj:ts förfogande, avsevärt ökas genom att de reserverade skogsvårdsavgifterna skola utgöras av 15 procent utav ett med $\frac{4}{13}$ höjt avgiftsbelopp, större möjlighet finnes att bispringa enskilda skogsvårdsstyrelser, som kunna i särskilt hög grad lida genom ofördelaktiga konjunkturväxlingar. Men i det stora hela erhålles dock icke på detta sätt någon utjämnning mellan olika år.

Därest åtgärder i dylikt syfte verkligen befundes oundgängliga, vill det emellertid synas som om de skulle nödvändigtvis föranleda ganska djupt ingripande förändringar i det nuvarande sättet för beredande av medel åt skogsvårdsstyrelserna. Den mest genomgripande åtgärden vore, att helt indraga skogsvårdsavgifterna till statsverket och i stället tillgodose styrelserna medelst fasta statsanslag i anslutning till det förfaringsätt, som tillämpats beträffande hushållningssällskap m. fl. i samband med brännvinsmedlens indragning till statsverket. De sakkunniga anse emellertid, att en dylik anordning skulle för skogsvårdsstyrelsernas fria och livskraftiga verksamhet vara i så hög grad ofördelaktig, att de ingalunda kunna tillstyrka, att denna utväg tillämpas annat än av yttersta nödtvång. Något sådant föreligger dock icke.

En annan utväg vore, att skogsvårdsavgifterna utdelades, icke såsom nu med just det belopp, vartill de för ett år uppgått, utan efter medeltalet för flera år, exempelvis en femårsperiod. Själva avgiften skulle givetvis likasom nu av avverkarna erläggas i mån av årets avverkning, men avgiftsbeloppen skulle utbetalas efter medeltalsuträkning såväl vad angår den genom länsstyrelserna utanordnade direkta avgiftsandelens som beträffande de till statskontoret redovisade procenten. Då de sammanlagda utbetalningarna under en tillräcklig följd av år skulle genom utjämnning motsvara inbetalningarna, borde någon egentlig fondbildning knappast behöva förekomma. Något utarbetat förslag enligt dessa riktlinjer hava de sakkunniga emellertid icke ansett sig böra framlägga. Behovet av särskilda stabiliseringsåtgärder torde nämligen hava starkt samband med de våldsamma växlingarna i konjunkturer och skogsvårdsavgiftsbelopp under kristiden och de därpå följande depressionsåren. Under mera normala förhållanden kunna fluktuationerna antagas skola hålla sig inom jämförelsevis snäva gränser. Bety-

delsefulla växlingar i utgifterna kunna visserligen, såsom förut nämnts, vållas av fröåren, men därest ökade möjligheter till erhållande av rörelsekapital beredas styrelserna, torde icke nämnda förhållande nödvändiggöra några extraordinära åtgärder. I varje fall anse de sakkunniga, att, intilldess erfarenheten ådagalagt, att även under mera normala tider särskilda stabiliseringsåtgärder äro oundgängliga, dylika åtgärder böra anstå.

Fråga om skyldighet för skogsvårdsstyrelserna att till Kungl. Maj:t överlämna statförslag.

I förut omförmälda skrivelse den 31 januari 1925 har domänstyrelsen — i sammanhang med avgivande av utlåtande rörande fråga om anslag till skogsvårdens befrämjande för budgetåret 1925—1926 — hemställt om vidtagande av åtgärder för att till Kungl. Maj:t måtte årligen före september månads utgång ingivas av skogsvårdsstyrelserna för nästpåföljande år upprättade beräkningar över inkomster och utgifter i syfte att möjliggöra ett säkrare bedömande av styrelsernas anslagsbehov. Till stöd härför har domänstyrelsen anfört:

»Det torde ej med fog kunna göras gällande, att större svårighet skulle möta för en skogsvårdsstyrelse än för annan myndighet att upprätta en i huvudsak hållbar beräkning över kommande års utgifter och inkomster. Sådana till Kungl. Maj:t avlämnade och behörigen granskade statförslag skulle givetvis utgöra ett gott underlag för anslagsäskande av riksdagen och förebygga svårigheter av den art, som förevarit vid bedömande av den skäligen storleken av anslaget för budgetåret 1925—1926. Införandet av skyldighet för skogsvårdsstyrelse att till Kungl. Maj:t avgiva statförslag torde emellertid kräva författningsändring i form av tillägg till gällande rådiga förordning angående skogsvårdsstyrelser.»

Över domänstyrelsens berörda förslag har infordrat utlåtande den 1 oktober 1925 avgivits av centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund, som vid utlåtandet fogat yttranden från samtliga skogsvårdsstyrelser.

I skogsvårdsstyrelsernas yttranden har framhållits, bland annat, att svårighet mötte att så tidigt som före den 1 september upprätta en något så när hållbar inkomst- och utgiftsstat för nästföljande år. Särskilt vore det vanskligt att vid berörda tidpunkt beräkna skogsvårdsstyrelsernas inkomster. I flera yttranden har därjämte framhållits, att de insända statförslagen ej borde binda skogsvårdsstyrelserna i deras verksamhet utan att styrelserna skulle äga att fritt efter omständigheterna förfoga över tillgängliga medel.

Centralrådet har i sitt utlåtande anfört:

»För egen del inser centralrådet till fullo betydelsen av, att Kungl. Maj:t vid bedömande av anslagsbehovet och anslagsfördelningen äger tillgång till så tillförlitliga uppgifter som möjligt rörande de olika styrelsernas beräknade inkomster och utgifter under det kommande året. Centralrådet, som nyligen haft att uppgöra förslag rörande dels fördelning av an-

slaget till skogsvårdens befrämjande för nu löpande budgetår och dels storleken av det anslag för enahanda ändamål, som skulle behöva att av riksdagen äskas för nästkommande budgetår, har för fullgörande av uppdraget sett sig nödsakat att anmoda samtliga skogsvårdsstyrelser att före den 15 september inkomma med provisorisk inkomst- och utgiftsstat för år 1926.

Detta har ingivit centralrådet tanken på att ett liknande förfarande även framdeles skulle kunna vara tillfyllest, en tanke, som för övrigt även framförts av ett par skogsvårdsstyrelser. Centralrådet utgår därvid därifrån, att liksom i år centralrådet i god tid före den 1 september anmodas av Kungl. Maj:t att före den 1 nästa oktober inkomma med utredning och förslag rörande storleken av det anslag till skogsvårdens befrämjande, som skulle behöva äskas av nästkommande års riksdag. Centralrådet infor drar då från de olika skogsvårdsstyrelserna provisoriska inkomst- och utgiftsstaten för sistberörda år och översänder dessa jämte sitt utlåtande inom förelagd tid till Kungl. Maj:t. På så sätt synes det av domänstyrelsen åsyftade målet kunna nås utan att styrelsernas självbestämmanderätt på något sätt kan anses lida intrång.

Centralrådet vill emellertid betona, att därest Kungl. Maj:t skulle enligt domänstyrelsens förslag ålägga skogsvårdsstyrelserna att till Kungl. Maj:t ingiva provisorisk inkomst- och utgiftsstat för ett följande år, detta icke får medföra, att staten sedermera skall anses hava blivit av Kungl. Maj:t fastställd.»

Med anledning av vad centralrådet i sitt utlåtande anfört har domänstyrelsen den 11 november 1925 avgivit förnyat yttrande i ärendet och däri framhållit, att styrelsen i likhet med centralrådet ansåge, att med det av centralrådet angivna förfarande skulle nås det av styrelsen med dess ifrågasvarande förslag åsyftade målet eller vinnandet av erforderligt underlag för ett säkrare bedömande för framtiden än dittills varit fallet av skogsvårdsstyrelsernas anslagsbehov.

På sätt i ärendet framhållits, torde syftet med domänstyrelsens förevarande förslag lämpligast vinnas på det sätt, att centralrådet, som enligt de för skogsvårdsstyrelsernas förbund gällande stadgar får anses hava till åliggande att årligen hos Kungl. Maj:t göra framställning om anvisande av anslag till skogsvårdsstyrelsernas verksamhet under nästföljande år, därvid överlämnar från skogsvårdsstyrelserna infor drade förslag till staten över styrelsernas inkomster och utgifter under samma år. Såsom i ärendet upplysts, har centralrådet vid sin framställning år 1925 i berörda avseende fogat dylika förslag, och hava liknande förslag jämväl åtföljt centralrådets framställning i ämnet år 1926. Då det, särskilt med hänsyn till vad centralrådet i ärendet anfört, bör antagas, att centralrådet även framdeles vid äskande av anslag till skogsvårdsstyrelserna kommer att förfara på nyssangivna sätt, finna de sakkunniga meddelande av särskild

föreskrift i förevarande syfte obehöfligt. De sakkunniga anse förty, att domänstyrelsens ifrågavarande förslag ej bör föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Det må emellertid erinras, att den tidiga tidpunkt, å vilken budgetförslagen skola upprättas, gör, att dessa förslag måste bliva i hög grad approximativa.

Skogsvårdsstyrelsens rätt att förvärva fast egendom.

På sätt förut nämnts har domänstyrelsen i skrivelse den 4 februari 1924 — i sammanhang med avgivande av utlåtande över upprättade förslag till nya reglementen för vissa skogsvårdsstyrelser — hemställt om utredning, i vad mån skogsvårdsstyrelse kunde vara berättigad att förvärva och besitta fast egendom. Domänstyrelsen har härvid framhållit, att det vore av vikt, att grunderna för dylika förvärv bleve närmare bestämda, detta särskilt med hänsyn därtill, att det torde hava förekommit fall, då skogsvårdsstyrelse förvärvat fast egendom av omfattning, som måhända icke varit förenlig med en tillbörlig hushållning med styrelsens tillgångar.

Sedan skogsvårdsstyrelsemötets förvaltningsutskott lämnats tillfälle att avgiva yttrande över domänstyrelsens berörda hemställan, har förvaltningsutskottet den 3 januari 1925 inkommit med sådant yttrande och därvid överlämnat dels infordrade uppgifter från skogsvårdsstyrelserna över av dem förvärvade fastigheter, dels ock en av förvaltningsutskottet upprättad tablå i ämnet (bil. 13). I denna tablå har för varje särskild skogsvårdsstyrelse angivits av styrelsen inköpta fastigheter, samt dessas ändamål och arealer, tiden för fastigheternas förvärvande, erlagda köpeskillingar samt fastigheternas taxeringsvärden och avkastning.

I yttrandet har förvaltningsutskottet i förevarande avseende anfört:

»Enligt utskottets mening bör hinder icke möta för skogsvårdsstyrelserna att förvärva och besitta sådan fast egendom, som erfordras för styrelsernas verksamhet. Till sådan fast egendom räknar utskottet plantskolor, försöksfält, länsskogvaktarboställen och fröklämningsanstalter. Flertalet styrelser hava ock lagt sig till med fastigheter för dylika ändamål. Kostnaderna därför stanna i allmänhet vid ganska blygsamma belopp, dock med undantag för vissa fröklämningsanstalter, som dragit jämförelsevis höga kostnader.

Fördelarna för en skogsvårdsstyrelse att hava egna plantskolor och försöksfält torde icke behöva närmare framhållas. Att det även är av stor vikt för styrelserna att kunna bereda sin personal, särskilt länsskogvaktarna, goda och välbelägna bostäder, ligger ock i öppen dag. Mången gång kan detta icke ske på annat sätt än genom köp av lämpliga lägenheter. Ofta har en skogsvårdsstyrelse jämväl för sin verksamhet stor nytta av egen fröklämningsanstalt, och utskottet anser det fullt befogat av en styrelse att använda skäligt belopp av sina tillgångar för anordnandet av en dylik.

Ett par skogsvårdsstyrelser hava inköpt större fastigheter på landet för att användas såsom undervisnings- och demonstrationsgårdar och ett

par andra styrelser hava förklarat sig hava planer på att söka förvärva dylika gårdar. Uppenbarligen kan det var till stort gagn ur undervisnings- och instruktionssynpunkt, att en skogsvårdsstyrelse äger tillgång till en sådan gård, och det förefaller, som om icke några befogade anmärkningar skulle vara att framställa emot dylika fastighetsförvärv, under förutsättning att ej alltför stort kapital bindes vid fastigheten och att fastigheten särskilt lämpar sig för ändamålet.

Utskottet har särskilt uppmärksammat, att ett par skogsvårdsstyrelser för jämförelsevis stora belopp inköpt stadsfastigheter och där inrymt bostad åt länsjägmästare och expeditionslokaler. Vål kunna vissa skäl anföras till stöd därför. Utskottet finner sig dock böra ifrågasätta, huruvida det kan vara lämpligt att av en skogsvårdsstyrelses medel binda betydande belopp i en större stadsfastighet, även om styrelsen har användning för och kan påräkna inkomst av densamma.

Såsom en sammanfattning av det föregående får förvaltningsutskottet såsom sin mening uttala, att en skogsvårdsstyrelse bör anses vara berättigad att förvärva och besitta fast egendom, dock under förutsättning att fastighetsinnehavet verkligen är erforderligt för styrelsens verksamhet och att ej oskäligt stora belopp av styrelsens medel bindas på detta sätt.»

Över förvaltningsutskottets berörda yttrande har domänstyrelsen den 31 januari 1925 avgivit infordrat utlåtande, däri styrelsen framhållit, att, ehuru skogsvårdsstyrelsernas fastighetsförvärv i vissa fall varit av betydande omfattning, styrelsen ej ansåge sig för det dåvarande böra framställa någon erinran mot dessa. Syftet med förvärven syntes, såvitt av utredningen framginge, hava stått i viss överensstämmelse med skogsvårdsstyrelserna tillkommande uppgifter till befrämjande av den enskilda skogshushållningen. Styrelsen ville dock ifrågasätta, om ej lämpligt vore, att uppkommande frågor om dylika förvärv för framtiden underställdes Kungl. Maj:ts prövning. Här för torde emellertid erfordras tillägg till gällande förordning angående skogsvårdsstyrelser. Styrelsen hemställde alltså om vidtagande av åtgärder för att fråga om skogsvårdsstyrelses fastighetsförvärv måtte underställas Kungl. Maj:ts prövning.

Därefter har skogsvårdsstyrelsernas förbunds centralråd den 1 oktober 1925 avgivit infordrat utlåtande i ärendet och därvid överlämnat yttranden från samtliga skogsvårdsstyrelser.

I skogsvårdsstyrelsernas yttranden har flertalet av dem förklarat sig ej hava något att erinra mot den av domänstyrelsen föreslagna skyldigheten för styrelserna att underställa av dem gjorda fastighetsförvärv Kungl. Maj:ts prövning. Vissa av skogsvårdsstyrelserna hava däremot gjort gällande, att det vore onödigt och olämpligt att besvara Kungl. Maj:t med här avsedda frågor, särskilt i betraktande därav, att Kungl. Maj:t utsåge ordförande och en revisor i varje skogsvårdsstyrelse. Från sistnämnda skogsvårdsstyrelserns sida har även framhållits, att ett genomförande av domänstyrelsens förslag skulle verka inskränkande på den

rörelsefrihet, som vore skogsvårdsstyrelsernas styrka. En skogsvårdsstyrelse har ifrågasatt, huruvida ej skogsvårdsstyrelse borde äga befogenhet att utan medgivande av Kungl. Maj:t förvärva fastighet till värde ej överstigande 2 000 kronor.

För egen del har centralrådet i sitt utlåtande anfört:

»Centralrådet är visserligen av den uppfattningen, att en skogsvårdsstyrelse icke kan antagas komma att inköpa en fastighet utan att fullgoda skäl för en dylik åtgärd föreligga. Då emellertid en skogsvårdsstyrelse genom ett fastighetsköp binder för styrelsen tillgängliga medel och detta sedermera kan hava inflytande på styrelsens framtida behov av andel i tillgängliga anslag, anser sig centralrådet icke böra motsätta sig förslaget, att fastighetsförvärv skola underställas Kungl. Maj:ts prövning. Dock synes skyldighet till sådant underställande lämpligen icke böra föreskrivas, för den händelse inköpspriset för fastigheten icke överstiger 5 000 kronor.»

Till följd av remiss har domänstyrelsen den 11 november 1925 avgivit förnyat utlåtande i ärendet och däri förklarat sig anse, att skogsvårdsstyrelsernas verksamhet endast i undantagsfall borde inriktas på fastighetsförvärv samt att det borde åligga skogsvårdsstyrelse att i varje fall underställa fråga om fastighetsförvärv Kungl. Maj:ts prövning.

Av den i ärendet förebragta utredningen framgår, att flertalet skogsvårdsstyrelser inköpt fastigheter för att disponeras såsom plantskolor, fröklängningsanstalter, försöksfält eller skogvaktarboställen. Vissa skogsvårdsstyrelser hava därjämte förvärvat egendomar för att brukas såsom undervisnings- och demonstrationsgårdar eller för att däri inrymma styrelsernas expeditionslokaler eller bostad för länsjägmästaren. Antalet av skogsvårdsstyrelserna inköpta fastigheter utgör enligt förenämnda tablå 69 och uppgå köpeskillingarna för fastigheterna till sammanlagt 874 645 kronor. (För två fastigheter i Kalmar läns södra del samt en fastighet å Gotland hava köpeskillingarna ej angivits.) Av fastigheterna hava ej mindre än 35 inköpts under de för skogsvårdsstyrelserna ekonomiskt gynnsamma åren 1916—1921, och stiga köpeskillingarna för dessa fastigheter till en summa av 645 838 kronor (fastigheten å Gotland ej medräknad). De ojämförligt värdefullaste fastigheterna hava alltså förvärvats under nyssangivna år. Taxeringsvärdena för samtliga förvärvade fastigheter uppgå enligt tablå till sammanlagt 982 400 kronor. Skillnaden mellan detta belopp och först nämnda köpeskillingssumma torde huvudsakligen bero därpå, att vissa fastigheter efter inköpen bebyggts, varigenom dessas taxeringsvärden kommit att avsevärt överstiga de därför erlagda köpeskillingarna.

De sakkunniga finna det synnerligen önskvärt, att den rätt, som nu tillkommer skogsvårdsstyrelse att för av styrelsen förvaltade medel inköpa fastigheter, som äro till gagn för styrelsens verksamhet, bibehålles. En-

ligt de sakkunnigas mening är det otvivelaktigt ägnat att underlätta och befordra skogsvårdsstyrelsernas verksamhet, därest styrelserna själva disponera erforderliga plantskolor, fröklängningsanstalter och försöksfält samt andra för verksamheten betydelsefulla institutioner. För ett rätt fullgörande av skogsvårdsstyrelsernas uppgift torde även vara till gagn, om styrelserna förfoga över välbelägna och lämpliga boställen för de hos styrelserna anställda länsskogvaktarna. Ur ren sparsamhetssynpunkt kan det därjämte i vissa fall vara till fördel, att styrelserna i stället för att förhyra erforderliga expeditions- och sammanträdeslokaler förvärva för detta ändamål lämpliga fastigheter och däri eventuellt jämväl upplåta bostäder för styrelsens tjänstemän.

I fråga om skogsvårdsstyrelsernas fastighetsförvärv är emellertid uppenbarligen av vikt, att styrelserna ej för dylika förvärv disponera större belopp än behovet verkligen kräver och med hänsyn till vederbörande styrelses ekonomiska ställning kan utan risk användas för ändamålet. Det kan givetvis ej anses riktigt, att styrelserna i spekulationssyfte placera medel i fastigheter, som ej erfordras för styrelsernas verksamhet, eller i sådant syfte förvärva större eller dyrbarare fastigheter än nödigt är och erforderlig försiktighet medgiver. De sålunda placerade medlen undandragas ju för en oviss framtid styrelsernas skogsvårdande arbete och kunna ej utan omgång och måhända förlust ånyo göras tillgängliga för detta. Det torde ej kunna bestridas, att under den förflutna tiden från vissa skogsvårdsstyrelser sida fastighetsförvärv ägt rum, som med hänsyn till föreliggande behov och styrelsernas ekonomiska ställning måste betecknas såsom mindre lämpliga.

Ehuru väl det med skäl torde kunna antagas, att då nu uppmärksamheten blivit fäst på dessa förhållanden, skogsvårdsstyrelserna icke skola framdeles vidtaga några fastighetsförvärv, som kunna ge anledning till befogade anmärkningar, vilja de sakkunniga icke motsätta sig att, såsom domänstyrelsen förordat, viss kontroll anordnas över dylika fastighetsförvärv. Denna kontroll synes lämpligen bära ernås genom föreskrift, att förvärven skola underställas prövning och godkännande av överordnad myndighet. Då det givetvis är av stor vikt, att denna prövning utövas efter i viss mån enhetliga grunder, dock med behörig hänsyn till de i varje särskilt fall föreliggande omständigheterna, synes det oundgängligt, att prövningen, på sätt domänstyrelsen föreslagit, sker genom Kungl. Maj:t. Någon nämnvärd ökning i vederbörande departements arbetsbörda torde härigenom näppeligen uppstå, då hithörande ärenden torde komma att utgöra allenast ett fåtal per år.

Därest ifrågavarande kontroll skall bliva fullt effektiv, bör den givetvis anordnas på det sätt, att Kungl. Maj:ts godkännande skall utgöra villkor för köpets giltighet. En dylik verkan av godkännandet torde förutsätta, att de i ämnet erforderliga bestämmelserna meddelas i allmän författning, lämpligen förordningen angående skogsvårdsstyrelser.

Därest den ifrågasatta kontrollen organiseras på nu föreslaget sätt, synes ej nödigt eller lämpligt att begränsa skogsvårdsstyrelsernas rätt till fastighetsförvärv till att avse sådana allenast för vissa speciella ändamål. Såsom allmän norm bör givetvis gälla, att vederbörande fastighet skall vara till gagn för skogsvårdsstyrelsens verksamhet, men torde det i övrigt böra ankomma å Kungl. Maj:t att fritt pröva frågan om lämpligheten av förvärvet.

Vad angår frågan, huruvida här avsedd kontroll bör gälla alla av skogsvårdsstyrelserna avslutade fastighetsköp eller begränsas till vissa sådana av större omfattning, finna de sakkunniga övervägande skäl tala för det förra alternativet. En begränsning av kontrollen till allenast de köp, där köpeskillingen överstege ett visst angivet belopp, skulle erbjuda en lättillgänglig utväg att kringgå densamma och sålunda förringa dess effektivitet.

De i nu angivna avseende erforderliga bestämmelserna synas lämpligen böra upptagas i 6 § i skogsvårdsstyrelseförordningen.

I enlighet med vad sålunda anförts hava de sakkunniga, som utarbetat förslag till förordning om ändrad lydelse av vissa paragrafer i förordningen den 15 juni 1923 angående skogsvårdsstyrelser, däri upptagit förslag till ändring jämväl av 6 § (bil. 14).

De föreslagna nya bestämmelserna torde lämpligen — under förutsättning, att beslut i ämnet fattas vid 1927 års riksdag — böra träda i kraft den 1 juli 1927. Av allmänna regler följer, att bestämmelserna ej böra äga tillämpning i fråga om fastighetsköp, som avslutats före deras ikraftträdande. För undanröjande av varje tvekan i detta avseende har emellertid ett uttryckligt stadgande härom upptagits i förslaget.

Fråga om förändrad revision av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning.

I förenämnda, till de sakkunniga för utlåtandes avgivande särskilt remitterade skrivelse den 30 juni 1926 har centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund erinrat, att enligt 8 § i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser den redovisning, som skogsvårdsstyrelse har att före april månads utgång varje år avgiva till länsstyrelsen över sin förvaltning under nästföregående kalenderår, skall granskas av revisorer, utsedda för ett år i sänder. En av dessa revisorer skall utses av Kungl. Maj:t. I regel plägade detta ske under april månad året efter det, revisionen avsåge. Då det emellertid kunde vara av vikt, att även under det löpande revisionsåret revisorer funnes tillgängliga med rätt att granska räkenskaperna, när helst anledning därtill uppstode, hemställde centralrådet, att Kungl. Maj:t måtte dels, därest så befunes erforderligt, vidtaga åtgärder för ändring av nyssberörda paragraf i angivet syfte, dels ock för framtiden förordna revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas räkenskaper i god tid före ingången av det kalenderår, revisionen avsåge.

Över denna framställning hava, såsom förut berörts, infordrade yttranden avgivits dels av domänstyrelsen och riksräkenskapsverket, dels ock av samtliga länsstyrelser. Yttranden från skogsvårdsstyrelserna i Hallands, Skaraborgs och Kopparbergs län samt landstingens och hushållningssällskapens förvaltningsutskott i Örebro och Gävleborgs län hava bifogats utlåtandena från vederbörande länsstyrelser.

Samtliga hörda myndigheter hava i likhet med centralrådet funnit det önskvärt, att revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning utsåges före ingången av det kalenderår, revisionen avsåge. En dylik anordning skulle, framhålles det i yttrandena, möjliggöra en kontinuerlig tillsyn över räkenskaperna, vilken, såsom erfarenheten visat, ej kunde anses opåkallad och sålunda medföra större trygghet med avseende å förvaltningens behöriga handhavande. Flertalet myndigheter hava även tillstyrkt upptagande i förordningen angående skogsvårdsstyrelser av en uttrycklig föreskrift i förevarande avseende.

Vissa myndigheter hava emellertid gjort gällande, att den ifrågasatta anordningen kunde genomföras utan författningsändring. Till stöd härför har framhållits, att inom vissa län vederbörande landsting och hushållningssällskap antingen redan nu tillämpade den av centralrådet föreslagna ordningen med avseende å utseende av ifrågavarande revisorer eller i varje fall förklarat sig vilja göra detta för framtiden.

Skogsvårdsstyrelsen i Hallands län har anfört, att styrelsen delade cen-

tralarådets uppfattning om lämpligheten av att revisorerna kunde, där så ansåges nödigt, taga del av vederbörande skogsvårdsstyrelses verksamhet under det löpande berättelseåret. Detta hade emellertid redan beaktats inom länet, i det skogsvårdsstyrelsens revisorer i samförstånd med styrelsen utsett inom sig en granskare av räkenskaperna för det löpande året. Ersättningen för detta uppdrag utginge med fixt belopp, som även utgjorde betalning för resor.

Riksräkenskapsverket har med avseende å den av centralrådet föreslagna anordningen framhållit, att densamma torde komma att föranleda ökade revisionskostnader. Då ersättningen till skogsvårdsstyrelses revisorer jämlikt 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser skulle utgå enligt bestämmelserna i resereglementet, ville riksräkenskapsverket ifrågasätta, huruvida icke rätten till ersättning borde på något sätt begränsas, därest centralrådets förslag genomfördes.

Vad riksräkenskapsverket sålunda anfört har vunnit understöd av länsstyrelserna i Blekinge, Jämtlands och Norrbottens län samt skogsvårdsstyrelsen i Skaraborgs län. Länsstyrelsen i Norrbottens län har härvid såsom lämplig form för den ifrågasatta begränsningen av revisorernas ersättning föreslagit meddelande av föreskrift, att traktamente till revisor ej finge utgå för mer än exempelvis 10 förrättningsdagar per år.

Länsstyrelserna i Malmöhus, Göteborgs och Bohus samt Västmanlands län hava avstyrkt införande av något stadgande i det av riksräkenskapsverket angivna syfte eller ställt sig tvekande med avseende å lämpligheten därav. Till stöd härför har anförts, att ett dylikt stadgande kunde befaras menligt inverka på kontrollens effektivitet, samt att enligt 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser ersättning skulle utgå allenast för sådana resor, som vore att anse såsom nödiga. Det syntes för övrigt föga sannolikt, att vederbörande revisorer skulle för den relativt ringa ersättning, som för närvarande utginge för förrättningsdag, företaga granskning av räkenskaperna i större omfattning eller vid flera tillfällen, än som kunde anses nödigt. I allt fall borde någon bestämmelse i förevarande syfte ej meddelas, innan närmare erfarenhet vunnits om verkningarna av den föreslagna reformen. Länsstyrelsen i Västmanlands län har framhållit, att iakttagandet av berörda föreskrift i förordningen angående skogsvårdsstyrelser möjligen skulle befordras genom meddelande av bestämmelse därom, att i revisionsberättelsen alltid skulle angivas hela kostnaden för revisionen.

Enligt 8 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser hava dessas revisorer allenast att granska de redovisningar, som styrelserna årligen skola före april månads utgång avgiva över förvaltningen under nästföregående kalenderår. Denna bestämmelse föreskriver sålunda ej någon fortlöpande kontroll från revisorernas sida över styrelsernas förvaltning och räkenskaper och till följd härav torde det enligt bestämmelsen få anses tillfyllest,

om revisorerna finnas utsedda senast vid tiden för avgivandet av sagda redovisningar. På sätt centralrådet uppgivit, hava ock de revisorer, som utsetts av Kungl. Maj:t, i allmänhet förordnats först vid nyssangivna tidpunkt, varemot landsting och hushållningssällskap, som ej hålla sammanträden i början av året, i regel torde hava valt revisorer under senare hälften av det år, vilket ifrågavarande redovisningar avse. I vissa fall hava dock dessa korporationer, såsom i det föregående angivits, under senare tid valt revisorer redan före början av nyssangivna år.

I likhet med centralrådet och de i ärendet hörda myndigheterna finna de sakkunniga det vara till fördel, om skogsvårdsstyrelses revisorer städse utses före början av det år, vars förvaltning skall av dem granskas, och sålunda bliva i tillfälle att utöva en fortlöpande kontroll över förvaltningen. En dylik anordning skulle otvivelaktigt vara ägnad att förläna ökad effektivitet åt revisorernas granskning, och det med denna avsedda syftet skulle då kunna bättre än nu tillgodoses. Vikten av en verksam kontroll över skogsvårdsstyrelsernas förvaltning är givetvis desto större, som styrelsernas verksamhet genom skogslagstiftningens utveckling och det stegrade skogsvårdsintresset vunnit alltmera ökad betydelse. Ett genomförande av centralrådets förevarande förslag skulle medföra, att ifrågavarande granskning komme att anordnas på väsentligen samma sätt som revisionen inom aktiebolag och ekonomiska föreningar, där revisorerna träda i verksamhet omedelbart efter det de blivit valda och fungera intill dess nytt val ägt rum. På grund härav och då förslaget näppeligen torde förväntas skola vinna allmän efterföljd, med mindre en uttrycklig föreskrift i förevarande syfte upptages i förordningen angående skogsvårdsstyrelser, hava de sakkunniga funnit sig böra tillstyrka detta. I enlighet härmed hava de sakkunniga, vilka, på sätt förut angivits, funnit sig böra föreslå viss ändring i 6 § av skogsvårdsstyrelseförordningen, utarbetat härvid fogade *förslag till förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser* (bil. 14).

Enligt förslaget skola skogsvårdsstyrelses revisorer utses årligen före början av det år, granskningen avser. Detta innebär, att skogsvårdsstyrelses förvaltning under visst år skall granskas av revisorer, som utsetts under nästföregående år, samt att de sålunda utsedda revisorerna skola fungera ej blott under förvaltningsåret, då de hava att utöva en fortlöpande kontroll över förvaltningen, utan även under viss del av det närmast därefter följande året, då det åligger dem att granska skogsvårdsstyrelsens redovisning för förvaltningsåret samt avgiva revisionsberättelse. Under året efter förvaltningsåret ankommer det emellertid ej å ifrågavarande revisorer att utöva någon fortlöpande kontroll över förvaltningen utan skall enligt förslaget denna uppgift då fullgöras av nya revisorer, som utsetts under förvaltningsåret för granskning av nästföljande års förvaltning. Förslaget förutsätter sålunda, att under viss tid varje år tvenne särskilda grupper revisorer skola vara i funktion. Då emellertid dessa grupper en-

ligt förslaget hava helt skilda uppgifter, torde berörda förhållande ej innebära någon olägenhet. Det är att märka, att redan nu en dylik anordning genomförts inom vissa län, utan att någon ogynnsam erfarenhet därav för sports. I själva verket torde ifrågavarande två grupper åtminstone delvis komma att bestå av samma personer, varigenom faran för bristande jämnhet och överensstämmelse i deras arbete givetvis reduceras till ett minimum.

Av sakens natur följer, att revisorerna vid fullgörande av sitt uppdrag äga att taga del av skogsvårdsstyrelsens räkenskaper, protokoll och andra handlingar samt att inventera styrelsens kassa och övriga tillgångar. Någon uttrycklig bestämmelse härom har därför ej ansetts erforderlig.

Den föreslagna författningsändringen torde lämpligen böra träda i kraft den 1 juli 1927.

På sätt förut framhållits, hava redan nu vissa landsting och hushållningssällskap genomfört den i förslaget avsedda ordningen för val av revisorer. I de län, där detta ej skett, torde övergången till den nya ordningen lämpligen böra ske på det sätt, att under senare hälften av år 1927 revisorer väljas för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning icke blott under år 1928 enligt bestämmelsens avsedda nya lydelse utan jämväl under år 1927. En liknande regel bör även tillämpas av Kungl. Maj:t vid utseende av revisorer för nyssnämnda år. I överensstämmelse härmed har i förslaget upptagits en övergångsbestämmelse i nu angivet syfte.

Vad härefter angår riksräkenskapsverkets förslag om meddelande av föreskrift rörande begränsning av revisorernas ersättning är att märka, att jämlikt 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser revisorerna skola för varje sammanträde ävensom för de resor, som föranledas av deras uppdrag och äro att anse såsom nödiga, erhålla ersättning enligt »tredje klassen i gällande resereglemente». Sedan numera nytt allmänt resereglemente utfärdats den 18 juni 1925, har Kungl. Maj:t genom beslut den 29 oktober 1926 förordnat, att skogsvårdsstyrelsens revisorer skola hänföras till klassen II C i sagda reglemente, enligt vilken klass traktamente utgår med 12 kronor per dag samt med 18 kronor för helt dygn. Enligt de sakkunnigas uppfattning är denna ersättning näppeligen av sådan storlek, att den kan antagas föranleda därtill, att revisorerna hålla flera sammanträden eller företaga andra resor, än som kunna anses nödiga för behörigt fullgörande av deras uppdrag. Däremot torde med fog kunna befaras, att, om ersättningen ytterligare begränsas, svårighet kommer att möta att till ifrågavarande uppdrag erhålla personer, som äro därför särskilt lämpliga, och att sålunda effektiviteten av revisionen äventyras. De sakkunniga finna det desto mera viktigt, att en dylik ofördelaktig utveckling förebygges, som under senare år Kungl. Maj:t vid utseende av revisorer låtit sig angeläget vara, att till detta uppdrag erhålla personer med framstående forstlig sakkunskap. Med hänsyn till vad sålunda anförts, hava de sakkunniga ej ansett sig böra föreslå någon begränsning av den reviso-

rerna nu tillkommande rätt till ersättning. Däremot finna de sakkunniga ej någon vägande erinran att göra mot det förslag, som i ärendet framlagts av länsstyrelsen i Västmanlands län, nämligen att föreskrift bör meddelas därom, att i revisorernas berättelse städse skall intagas uppgift om totala beloppet av revisionskostnaderna. En dylik föreskrift torde vara ägnad att på ett lämpligt sätt motverka, att dessa kostnader stegras över vad som kan anses lämpligt. De sakkunniga förorda därför utfärdande av en dylik föreskrift, som dock icke torde behöva intagas i själva skogsvårdsstyrelseförordningen, utan lämpligen kunna inrymmas i skogsvårdsstyrelsernas reglementen.

De sakkunnigas hemställan.

I enlighet med vad sålunda anförts få de sakkunniga hemställa, att herr statsrådet behagade tillstyrka Kungl. Maj:t att

dels i proposition föreslå riksdagen att

a) antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 1 och 4 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift (bil. 12) samt till förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser (bil. 14) ävensom

b) anvisa för budgetåret 1927—1928 till skogsvårdens befrämjande för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan vederbörande skogsvårdsstyrelser ett extra reservationsanslag av 600,000 kronor,

dels ock utfärda föreskrifter därom, att i revisionsberättelse över skogsvårdsstyrelsens förvaltning skall intagas uppgift å sammanlagda beloppet av revisionskostnaderna samt att länsstyrelse i början av varje kalenderår skall beträffande skogsvårdsavgifter från andra skogar än skydds-skogar till statskontoret avgiva uppgift å beloppet av de under nästföregående år inom länet influtna avgifter efter avdrag för avkortningar och avskrivningar.

Slutligen hemställa de sakkunniga, att domänstyrelsens i förenämnda skrivelse den 31 januari 1925 framställda förslag om skyldighet för skogsvårdsstyrelse att årligen före september månads utgång till Kungl. Maj:t överlämna beräkningar över styrelsens inkomster och utgifter under nästföljande år ej måtte föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Skogsvårdsavgifter

enligt riksräkenskapsverkets uppbördsredovisningar från länen.

Debet.

¹ / ₁ 1918 ingående oredovisad balans hos länen		163 334·48	
1918 uppdebiterade medel.....	4 283 826·47		
1919 » »	3 469 135·76		
1920 » »	3 614 173·10		
1921 » »	3 752 858·65		
1922 » »	1 878 617·—		
1923 » »	823 972·67		
1924 » »	1 715 784·54		
1925 » »	2 005 886·76	21 544 254·95	21 707 589·43

Kredit.

	Avkortade och avskrivna	Influtna		
1918....	4 213·62	3 813 140·96		
1919 ...	3 714·89	3 895 886·96		
1920 ...	9 135·62	3 535 222·24		
1921 ...	15 808·18	3 528 342·68		
1922....	40 130·12	1 868 399·22		
1923....	73 137·33	925 054·59		
1924 ...	51 338·71	1 653 228·10		
1925....	46 922·33	1 969 496·09	21 188 770·84	
	244 400·80		244 400·80	
Ytterligare avskrivna		74 672·46	21 507 844·10	
³¹ / ₁₂ 1925 utgående balans			199 745·33	21 707 589·43

Under nedannämnda kalenderår debiterade skogsvårdsavgifter, efter avdrag för avkortningar och avskrivningar under samma år, enligt länsstyrelsernas redovisningar till riksräkenskapsverket.

Landstingsområde	1918	1919	1920	1921	1922	1923	1924	1925	1926 ²	Summa 1918 - 1926
Stockholms	159 522	151 906	108 373	135 669	34 707	15 495	40 659	42 537	32 920	721 788
Uppsala	116 459	91 904	72 323	94 056	37 277	22 759	50 465	45 084	39 861	570 188
Södermanlands	182 122	161 320	155 262	169 293	57 921	39 790	73 878	77 097	60 737	977 420
Östergötlands	205 122	170 353	182 677	195 992	54 663	35 795	74 551	76 611	62 658	1 058 422
Jönköpings	193 188	161 526	199 328	158 512	55 598	29 273	78 066	87 644	80 389	1 043 524
Kronobergs	168 502	149 924	130 181	120 922	43 026	23 663	56 445	64 688	62 696	819 147
Kalmar norra ¹	103 003	98 130	94 687	95 038	30 054	17 367	41 346	49 588	39 936	569 099
» södra ¹	82 569	78 682	75 922	76 203	24 099	13 926	33 152	39 720	32 022	456 315
Gotlands	11 835	8 299	11 720	17 975	6 483	3 344	6 252	6 651	6 347	78 406
Blekinge.....	44 535	41 092	25 392	35 401	11 176	4 463	12 042	14 458	12 205	200 764
Kristianstads	94 707	87 637	67 559	79 080	21 568	19 348	28 018	28 616	24 946	451 479
Malmöhus	32 572	33 216	27 641	30 770	16 085	10 634	15 183	14 642	12 543	193 286
Hallands	24 889	31 288	23 713	23 979	8 497	5 362	7 726	10 154	9 509	145 117
Göteborgs och Bohus.....	31 263	34 398	25 859	28 074	7 315	7 025	9 043	9 114	8 220	160 311
Älvsborgs	182 403	172 097	168 790	151 724	58 987	34 203	58 682	73 124	53 165	953 175
Skaraborgs.....	100 439	89 591	92 439	97 537	41 046	32 138	42 101	48 770	41 561	585 622
Värmlands.....	405 693	376 737	466 081	375 745	219 162	59 944	173 749	193 520	172 062	2 442 693
Örebro	191 415	152 729	155 597	162 857	57 402	43 124	58 944	64 196	58 686	944 950
Västmanlands	163 048	116 264	106 567	123 104	47 797	22 491	46 279	49 008	40 783	715 341
Kopparbergs.....	458 055	337 210	353 362	379 869	248 679	70 642	207 990	189 496	154 867	2 400 170
Gävleborgs	466 982	268 841	325 555	412 475	269 740	88 887	196 929	214 016	173 957	2 417 392
Västernorrlands	379 971	307 606	355 938	350 644	188 241	75 686	177 160	205 333	165 353	2 205 912
Jämtlands	481 781	345 580	380 080	422 145	298 945	75 494	175 801	245 696	197 953	2 623 475
Västerbottens	—	—	—	—	—	—	—	74 986	62 317	137 303
Norrbottnens	—	—	—	—	—	—	—	34 284	24 576	58 860
	4 279 695	3 465 430	3 605 046	3 737 064	1 638 468	750 853	1 664 461	1 958 963	1 630 269	22 930 189

¹ Fördelningen för de särskilda åren mellan Kalmar läns norra och södra landstingsområden har skett i proportion till summan influtna skogsvårdsavgifter under hela perioden.

² Avkortningar och avskrivningar i november och december 1926 ej främräknade.

Bil. 3.

Summan av skogsvårdsavgifter, som statskontoret till Kungl. Maj:st annuitt såsom inftnna under nedannämnda år.

	1918	1919	1920	1921	1922	1923	1924	1925	Summa 1918—1924	1925	Varje skogsvårdsstyrelsens procentuella andel av totala bidragsbeloppet
	Av statskontoret för nedannämnda år enligt Kungl. Maj:ts fördelningsbeslut utbetalda bidrag från 10 % av skogsvårdsavgifterna										
Landstingsområde	1919	1920	1921	1922	1923	1924	1925	Summa 1919—1925	1926	1926	
Stockholms	21 250	15 520	18 450	15 778	11 132	—	—	5 163	87 293	4 077	4·4
Uppsala	21 250	13 580	40 590	18 522	10 121	—	—	5 496	109 559	4 870	5·5
Södermanlands	8 500	—	—	2 058	—	—	—	—	10 558	4 231	0·6
Östergötlands	12 750	—	14 760	15 092	—	—	—	—	42 602	7 285	2·2
Jönköpings	23 375	25 220	—	25 382	19 253	9 643	—	15 990	118 863	14 424	6·—
Kronobergs	21 250	—	—	22 295	16 038	8 320	—	12 825	80 748	7 685	4·1
Kalmar norra	4 250	7 760	18 450	9 261	3 793	2 931	—	3 997	50 442	3 385	2·5
» södra	21 250	19 400	—	12 348	6 061	3 593	—	3 165	65 817	1 801	3·3
Gotlands	12 750	19 400	44 280	22 638	7 009	—	—	4 997	111 074	3 439	5·6
Blekinge	17 000	19 400	14 760	13 720	11 523	6 145	—	8 994	91 542	7 547	4·6
Kristianstads	27 625	42 680	36 900	19 208	12 286	5 672	—	8 828	153 199	8 147	7·7
Malmöhus	19 125	27 160	36 900	26 411	15 625	8 131	—	10 993	144 345	9 255	4·7
Hallands	44 625	50 440	55 350	48 363	30 694	16 261	—	25 383	271 716	23 047	11·6
Göteborgs och Bohus	27 625	77 600	7 380	29 841	22 078	13 236	—	10 493	188 253	12 662	6·4
Älvsborgs	27 625	27 160	40 590	23 667	23 438	12 196	—	18 821	173 497	17 008	8·7
Skaraborgs	14 875	17 460	25 830	16 807	—	—	—	8 328	83 300	11 186	5·6
Värmlands	12 750	—	—	1 029	—	—	—	5 496	19 275	3 601	1·8
Örebro	17 000	—	—	2 058	—	—	—	5 996	41 662	5 508	2·8
Västmanlands	21 250	25 220	7 380	8 918	—	—	—	3 498	69 575	2 647	3·5
Kopparbergs	17 000	—	—	—	—	—	—	—	17 000	2 385	0·9
Gävleborgs	8 500	—	—	—	—	—	—	—	13 869	2 355	0·7
Västernorrlands	12 750	—	7 380	8 232	5 566	—	—	3 997	33 928	1 523	1·2
Jämtlands	10 625	—	—	—	—	—	—	3 497	14 122	2 008	0·7
Västerbottens	—	—	—	—	—	—	—	—	—	14 224	7·2
Norrbottnens	—	—	—	—	—	—	—	—	—	23 850	12·—
Summa	425 000	588 000	369 000	343 000	206 140	94 542	—	166 557	1 992 239	198 150	100
Kungl. brev	1919 ^{27/8}	1920 ^{1/10}	1922 ^{7/2}	1923 ^{8/12}	1923 ^{31/12}	1925 ^{27/8}	1925 ^{18/12}	—	—	1926 ^{23/12}	—
Utbetalningsdag	1919 ^{10/6}	1920 ^{5/10}	1922 ^{25/2}	1922 ^{22/12}	1924 ^{24/1}	1925 ^{9/4}	1925 ^{29/12}	—	—	1927 ^{1/1}	—

Bil. 4

Fördelning av anslaget till skogsvårdens befrämjande.

Skogsvårdsstyrelse	1922	1923—24	1924—25	1925—26	1926—27
Stockholms	6 450	2 250	2 250	4 883	11 750
Uppsala	7 620	5 250	5 250	7 573	11 700
Södermanlands	125	2 100	2 100	3 828	3 500
Östergötlands	14 410	2 325	2 325	4 109	3 875
Jönköpings	17 030	14 175	14 175	29 748	12 075
Kronobergs	4 840	5 850	5 850	3 043	14 500
Kalmar läns norra	6 060	2 325	2 325	44 471	13 375
» » södra	740	12 225	12 225	17 477	19 125
Gotlands	7 365	15 825	15 825	5 199	23 525
Blekinge	8 830	4 875	4 875	16 669	14 850
Kristianstads	10 660	6 450	6 450	14 320	13 775
Malmöhus	11 100	6 900	6 900	4 179	8 125
Hallands	26 380	27 150	27 150	20 388	27 250
Göteborgs och Bohus	16 800	15 375	15 375	41 354	17 600
Älvsborgs	22 450	9 450	9 450	3 893	28 925
Skaraborgs	8 535	5 850	5 850	3 719	6 675
Värmlands	60	1 050	1 050	2 370	1 750
Örebro	125	2 100	2 100	3 414	3 500
Västmanlands	4 040	2 475	2 475	5 314	4 125
Kopparbergs	1 800	1 650	1 650	3 411	2 750
Gävleborgs	80	1 500	1 500	2 983	2 500
Västernorrlands	4 000	1 425	1 425	4 128	2 375
Jämtlands	1 200	1 425	1 425	3 527	2 375
Västerbottens	—	—	—	159 000	102 000
Norrbottnens	—	—	—	139 000	148 000
	180 700	150 000	150 000	548 000	500 000
Kungl. brev den	8 dec. 1922	4 maj 1923	2 maj 1924	{ 18 juni 1925 18 dec. 1925	23 dec. 1926

Skogsvårdsstyrelsernas inkomster av anslag från landsting och hushållningssällskap åren 1923-1927.

Landstingsområde	Anslag av landsting					Anslag av hushållningssällskap				
	1923	1924	1925	1926	1927	1923	1924	1925	1926	1927
Stockholms	—	—	—	—	10 000	2 000	2 000	2 000	2 000	2 000
Uppsala	—	—	—	—	—	3 000	3 000	3 000	3 000	3 000
Södermanlands	2 100	2 100	2 500	2 200	2 500	—	—	—	—	—
Östergötlands	10 000	10 000	10 000	5 000	5 000	—	—	—	—	—
Jönköpings	7 000	7 000	7 000	7 000	10 000	5 000	5 000	5 000	5 000	5 000
Kronobergs	—	—	3 000	3 000	3 000	3 000	3 000	3 000	3 000	3 000
Kalmar läns norra ..	—	1 000	1 000	1 000	1 000	—	1 000	1 000	1 000	1 000
» » södra ..	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Gotlands	2 500	2 500	2 500	1 500	2 500	1 000	1 000	—	1 000	1 000
Blekinge	2 000	2 000	2 000	3 000	3 000	2 400	2 400	2 400	2 400	2 400
Kristianstads	3 000	3 000	3 000	3 000	5 000	3 000	3 000	3 000	3 000	5 000
Malmöhus	5 000	5 000	5 000	5 000	5 000	1 000	1 000	1 000	1 000	1 000
Hallands ..	15 000	15 000	15 000	15 000	15 000	5 000	5 000	5 000	5 000	5 000
Göteborgs och Bohus	2 000	2 000	2 000	2 000	3 000	9 500	9 500	5 200	5 275	5 000
Älvsborgs	15 000	15 000	15 000	15 000	20 000	—	—	—	—	—
Skaraborgs	—	—	—	—	—	4 000	4 000	4 000	6 000	8 000
Värmlands	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Örebro	1 500	1 500	1 500	3 000	3 000	500	500	500	500	500
Västmanlands	—	—	—	—	1 000	—	—	—	—	500
Kopparbergs	500	500	500	500	500	—	—	500	500	500
Gävleborgs	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Västernorrlands.....	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Jämtlands	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Västerbottens.....	—	—	—	—	5 000	—	—	5 000	5 000	5 000
Norrbottnens	—	—	10 000	10 000	10 000	—	—	4 430	—	—
	65 600	66 600	80 000	76 200	104 500	40 400	40 400	45 030	43 675	47 900

Skogsvårdsstyrelsernas Inkomster 1923—1927

(för åren 1926 och 1927 äro inkomsterna beräknade med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Ersättning för biträde med skogsvård (Konto 8)					Ersättning för frö, plantor och plantör (Konto 9)							
	1923	1924	1925	Budgetförslar		Medel-tal 1923—1927	1923	1924	1925	Budgetförslag		Medel-tal 1923—1927	
				1926	1927					1926	1927		
Stockholms	4 338	3 066	3 781	4 000	4 000	3 837	50 370	31 175	35 065	38 870	35 000	35 000	37 822
Uppsala	1 484	2 037	1 827	2 000	2 000	1 870	25 491	18 691	16 425	20 202	16 000	16 000	18 521
Södermanlands	2 831	2 844	6 744	3 000	3 750	3 924	22 756	16 631	17 874	15 500	11 700	13 600	16 164
Östergötlands	9 998	8 624	7 128	5 000	5 500	6 477	62 079	39 325	26 973	42 792	30 000	27 500	36 675
Jönköpings	5 578	5 716	6 190	6 000	6 000	5 897	49 045	66 073	38 058	51 059	33 000	26 250	42 485
Kronobergs	2 241	1 050	3 190	3 200	2 600	2 336	36 309	40 453	27 161	34 641	20 000	22 500	29 785
Kalmar norra	4 224	10 494	6 613	7 110	7 000	7 068	10 609	9 627	7 899	9 378	6 000	6 000	8 027
» södra	1 044	1 020	2 083	1 500	1 250	1 329	7 987	2 629	742	3 786	1 500	1 500	2 872
Gotlands	64	524	876	—	300	413	1 583	1 832	1 869	1 761	1 600	1 400	1 657
Blekinge	784	1 575	1 633	1 000	800	1 119	6 675	9 501	2 104	6 093	4 000	5 000	5 656
Kristianstads	1 300	468	588	—	150	531	37 698	40 455	34 521	37 558	20 000	24 100	32 175
Malmöhus	72	120	141	200	100	127	10 321	11 014	8 167	9 834	5 400	5 000	7 980
Hallands	1 206	1 169	2 829	1 735	900	1 621	33 072	23 209	15 955	24 079	20 000	24 900	23 427
Göteborgs o. Bohus	3 500	3 505	246	429	500	457	4 774	5 945	6 206	5 642	4 500	3 200	4 925
Älvsborgs	917	1 312	1 751	1 327	1 100	8 196	89 847	78 237	58 093	75 399	40 300	35 000	60 239
Skaraborgs	4 094	2 385	7 143	4 541	4 000	4 316	43 722	28 724	24 768	32 405	20 000	22 000	28 243
Värmlands	1 606	1 981	2 396	3 000	2 500	4 425	33 654	12 871	16 055	20 927	11 000	15 000	18 556
Örebro	2 252	3 958	3 415	3 208	3 000	2 196	13 581	26 424	17 203	19 069	10 000	12 000	15 841
Västmanlands	9 814	11 063	14 023	12 000	12 000	3 025	56 297	39 110	35 424	43 610	22 000	22 000	34 966
Kopparbergs	11 018	8 132	10 590	9 917	8 000	11 780	20 367	21 890	27 969	24 409	28 800	16 000	23 605
Gävleborgs	10 868	6 753	16 011	11 211	20 000	9 150	15 586	18 774	13 907	16 089	11 000	11 500	14 253
Västernorrlands	7 000	7 292	11 795	6 000	7 000	13 927	9 646	18 567	12 649	13 621	7 500	10 000	11 673
Jämtlands	86 623	87 240	118 803	97 559	101 200	7 818	6 012	3 839	1 971	3 941	2 750	2 625	3 415
Summa	86 623	87 240	118 803	97 559	101 200	98 637	647 681	568 016	443 420	553 039	388 050	366 750	478 522
Västerbottens	—	—	5 982	5 982	2 000	4 827	—	—	21	21	—	—	7
Norrbottnens	—	—	3 217	3 217	8 000	7 072	—	—	5 890	5 890	10 500	10 500	8 963
Summa	86 623	87 240	128 002	106 758	111 200	113 250	110 236	647 681	568 016	449 331	558 950	354 950	377 250
													487 492

Skogsvårdsstyrelsens inkomster 1923—1927 (forts.)

(för åren 1926 och 1927 äro inkomsterna beräknade med ledning av skogsvårdsstyrelsens budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Ersättning för syne- och rättgångskostnad (Konto 11)					Räntor, inkomster av fastighet (del av konto 12) ¹ , Diverse inkomster (Konto 13)								
	1923	1924	1925	Budgetförslag			1923	1924	1925	Budgetförslag				
				Medel-tal 1923—1925	1926	1927				1926	1927	Medel-tal 1923—1925	Medel-tal 1926—1927	
Stockholms	26	1 350	—	459	500	750	575	15 512	13 818	17 554	10 000	10 000	10 000	14 532
Uppsala	—	103	34	34	500	500	230	6 112	8 092	5 526	1 500	1 500	1 500	3 876
Södermanlands	128	901	157	394	500	300	356	21 444	10 909	26 618	5 000	6 700	5 850	18 311
Östergötlands	1 214	25	66	435	—	—	261	9 442	8 868	6 031	8 114	3 500	5 000	6 568
Jönköpings	535	2 251	2 916	1 901	1 500	1 500	1 741	18 075	8 383	16 271	7 000	8 400	7 700	11 628
Kronobergs	120	29	731	293	—	—	176	3 610	1 923	318	1 950	1 000	1 200	1 650
Kalmar norra	650	—	69	240	—	—	144	9 863	11 412	5 136	8 804	1 550	2 150	6 142
» södra	—	115	38	38	—	—	23	5 827	2 842	3 914	3 900	3 900	3 900	3 908
Gotlands	—	210	560	257	—	—	154	16 476	3 710	5 002	8 396	2 500	2 200	5 978
Blekinge	—	186	—	62	—	—	37	2 098	1 664	1 117	1 626	1 000	—	500
Kristianstads	2 814	2 685	274	1 924	200	600	1 394	11 072	2 370	2 445	5 296	900	1 000	950
Malmöhus	204	—	—	68	200	100	81	1 421	3 559	3 270	2 750	2 100	—	1 050
Hallands	162	—	—	54	200	100	72	7 071	6 471	4 994	6 179	1 770	1 900	1 835
Göteborgs o. Bohus	656	1 020	344	115	—	—	69	1 859	1 611	—	1 157	500	300	400
Älvsborgs	935	860	841	839	500	750	803	5 474	5 116	1 346	3 979	700	1 000	850
Skaraborgs	—	—	1 014	936	500	400	722	3 891	3 458	3 720	3 690	600	2 700	2 874
Värmlands	—	50	—	17	—	—	10	25 904	29 318	28 492	28 238	22 600	23 000	22 800
Örebro	—	—	—	—	—	—	—	6 451	13 490	14 829	11 591	8 800	15 500	12 150
Västmanlands	306	261	141	236	400	200	232	9 834	7 617	10 380	9 277	4 500	6 000	5 250
Kopparbergs	1 271	—	197	489	500	500	493	18 473	21 439	12 818	17 597	10 986	6 550	8 768
Gävleborgs	—	278	515	264	—	—	158	23 185	24 791	26 398	24 791	16 900	13 000	14 950
Västernorrlands	—	—	6	2	100	50	21	21 120	28 440	15 486	21 682	*26 200	10 500	18 350
Jämtlands	—	50	—	17	100	50	30	33 326	41 624	28 867	34 601	15 200	15 200	26 844
Summa	9 016	10 374	7 831	9 074	6 900	4 700	5 800	7 762	307 679	271 234	223 813	267 577	148 706	138 300
Västerbottens	—	—	975	975	—	—	325	—	—	2 536	—	—	—	—
Norrbottnens	—	—	201	201	2 000	2 000	1 400	—	—	2 413	—	2 500	—	845
Summa	9 016	10 374	9 007	10 250	8 900	6 700	7 800	9 487	307 679	271 234	228 762	272 526	148 706	140 800

¹ Inkomst av upptagna lån eller influtna fordringar har ej upptagits i tabellen. — * Pensionsavgifter ingår.

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1923—1927

(för åren 1926 och 1927 äro utgifterna beräknade med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Taxering till skogsaccis (Konto 2)					Allmän skogsundervisning (Konto 3)										
	1923	1924	1925	Budgetförslag			1923	1924	1925	Budgetförslag						
				Medel-tal 1923—1925	1926	1927				Medel-tal 1926—1927	1926	1927	Medel-tal 1923—1925	Medel-tal 1926—1927		
Stockholms	69	174	204	149	300	500	400	249	1 558	2 595	3 538	2 564	1 500	1 500	1 500	2 138
Uppsala	1 833	1 398	1 378	1 536	1 600	1 800	1 700	1 602	1 300	1 261	1 320	1 294	2 000	2 000	2 000	1 576
Södermanlands	646	1 258	1 069	991	1 300	1 300	1 115	1 115	1 462	1 155	1 819	1 479	2 000	3 500	2 350	1 827
Östergötlands	2 317	3 100	2 350	2 589	2 400	500	1 450	2 133	536	1 478	1 344	1 119	2 000	2 500	2 400	1 631
Jönköpings	1 089	340	1 083	804	1 000	1 200	1 100	922	9 138	9 969	12 015	10 381	10 600	9 600	10 100	10 269
Kronobergs	470	189	286	315	400	400	349	400	1 407	595	602	868	500	1 000	750	821
Kalmar norra	1 092	676	802	857	1 650	800	1 225	1 004	1 163	787	60	670	1 700	2 000	1 850	1 142
» södra	398	66	647	370	300	250	275	332	—	—	665	456	200	500	350	364
Gotlands	8	127	52	62	500	500	500	237	988	1 353	1 083	1 135	1 000	1 000	1 000	1 081
Blekinge	186	335	130	217	400	400	400	290	493	881	311	562	1 100	1 500	1 300	857
Kristianstads	102	114	18	98	150	100	125	109	—	59	96	52	250	400	325	263
Malmöhus	31	47	21	33	100	100	100	60	—	1 450	1 082	1 581	3 000	200	550	251
Göteborgs o. Bohus	163	15	87	88	200	200	200	133	2 210	1 450	1 082	1 581	3 000	2 000	2 500	1 949
Älvsborgs	439	357	452	416	600	600	600	490	3 788	1 596	842	2 074	2 750	2 000	2 375	2 194
Skaraborgs	125	230	124	160	300	200	250	196	633	253	192	359	5 000	5 400	5 200	2 295
Värmlands	1 324	1 084	1 190	1 199	1 200	1 000	1 100	1 159	1 805	2 224	1 834	1 954	2 500	2 000	2 250	2 072
Örebro	242	269	225	245	200	200	200	227	16 646	15 613	17 387	16 549	17 000	14 000	15 500	16 129
Västmanlands	706	765	625	699	700	700	700	699	7 449	3 861	5 205	5 505	7 000	7 000	6 000	5 703
Kopparbergs	1 638	3 161	3 531	2 777	4 000	3 000	3 500	3 066	4 032	4 174	2 134	3 447	4 000	3 000	3 500	3 468
Gävleborgs	—	2 589	3 705	3 147	3 000	4 000	3 500	3 288	22 678	14 502	13 290	16 823	13 000	13 000	13 000	15 294
Västernorrlands	2 890	3 757	4 304	3 650	4 000	4 000	4 000	3 790	26 079	12 061	9 751	15 964	10 400	12 000	11 200	14 058
Jämtlands	5 637	1 215	2 320	3 057	4 000	2 500	3 250	3 134	12 776	8 333	9 184	10 098	10 000	10 000	10 000	10 059
Summa	21 415	21 266	24 553	23 459	28 300	24 250	26 275	24 584	123 376	93 804	90 326	102 500	103 400	104 100	103 750	103 000
Västerbottens	—	—	—	—	2 000	1 000	1 500	1 500	—	—	—	2 362	5 000	5 000	5 000	4 121
Norrbottnens	—	—	—	—	1 000	1 000	1 000	1 000	—	—	—	2 362	5 000	6 000	5 500	4 454
Summa	21 415	21 266	24 553	23 459	31 300	26 250	28 775	27 084	123 376	93 804	95 050	107 229	113 400	115 100	114 250	111 575

¹ Medeltal för 1924 och 1925. — ² Ej upptaget i staten.

Skogsvårdstyrelsens utgifter 1923—1927 (forts.)

(för åren 1926 och 1927 äro utgifterna beräknade med ledning av skogsvårdstyrelsens budgetförslag för dessa år.)

Landskingsområde	Bidräde för skogsvård (Konto 4)					Omkostnader för skogsodling (Konto 6)							
	1923	1924	1925	Budgetförslag		Medeltal 1923—1927	1923	1924	1925	Budgetförslag		Medeltal 1923—1927	
				1926	1927					1926	1927		
Stockholms.....	5 772	4 362	4 055	4 730	4 000	4 438	40 959	54 787	39 976	35 000	45 000	40 000	43 145
Uppsala	1 812	2 468	2 595	2 292	2 000	2 375	35 723	47 008	25 192	22 000	22 250	22 125	30 434
Södermanlands	7 469	8 911	8 951	8 444	9 000	8 866	37 093	36 719	32 420	35 411	13 800	25 400	31 407
Östergötlands	9 776	9 600	8 252	9 209	8 500	8 750	75 895	67 325	50 358	36 200	45 500	40 850	55 055
Jönköpings	9 098	9 238	9 759	9 365	13 000	11 000	10 019	91 172	42 200	26 750	42 000	34 390	64 895
Kronobergs	6 922	8 240	6 267	7 143	4 000	5 000	6 286	72 188	43 599	30 000	31 000	30 500	48 292
Kalmar norra.....	9 515	12 243	7 038	9 599	7 500	8 759	18 432	22 751	24 536	21 906	8 500	9 310	16 868
» södra.....	3 935	3 734	2 732	3 467	2 000	2 880	24 204	15 333	13 959	17 832	10 000	15 000	15 699
Gotlands	300	—	5 322	1 874	—	1 124	6 800	5 783	6 656	6 413	5 800	5 800	6 168
Blekinge	2 059	2 772	2 293	2 375	2 500	2 465	21 429	22 018	11 168	18 205	17 500	19 000	18 223
Kristianstads	1 000	957	717	891	500	550	41 277	57 193	45 478	47 983	47 500	45 000	47 290
Malmöhus	200	—	83	94	100	256	24 483	37 974	35 058	32 505	40 500	35 250	33 603
Hallands	1 209	1 537	2 580	1 775	2 000	1 865	60 044	85 390	48 519	64 651	65 000	62 500	63 791
Göteborgs o. Bohus	2 935	2 752	1 939	2 542	2 500	2 625	14 204	18 786	12 125	15 038	16 200	16 500	15 563
Älvsborgs	7 581	9 825	9 106	8 837	9 000	9 302	126 373	142 446	72 820	113 880	32 000	55 000	85 728
Skaraborgs	4 302	5 245	5 553	5 033	5 500	5 220	69 915	67 714	46 742	61 457	26 000	30 000	48 074
Värmlands	23 837	32 669	40 500	32 335	38 000	34 601	71 992	93 594	56 442	74 009	30 000	37 500	57 805
Örebro	7 308	11 150	9 832	9 430	10 000	10 058	20 245	57 271	21 208	32 908	11 000	22 000	26 345
Västmanlands	5 807	8 902	9 606	8 105	8 000	8 263	56 718	49 938	26 229	44 229	15 000	22 500	33 977
Kopparbergs	22 645	16 175	17 183	18 668	17 000	18 001	33 051	107 650	39 404	60 035	29 800	16 000	23 900
Gävleborgs	40 819	12 802	14 834	22 818	12 000	13 500	30 896	134 086	47 003	70 662	36 500	28 800	32 650
Västernorrlands	12 776	30 366	28 381	23 841	32 000	26 705	15 103	22 865	10 640	16 203	20 000	20 000	17 722
Jämtlands	16 987	18 115	27 199	20 767	33 000	25 060	12 112	21 906	7 539	13 832	7 700	24 000	14 651
Summa	204 064	212 063	224 777	213 634	222 900	224 650	1 000 308	1 355 533	759 271	1 038 368	607 600	654 150	630 875
Västerbottens	—	—	19 599	19 599	25 000	30 867	—	—	239	239	2 000	2 000	1 413
Norrbottnens	—	—	9 415	9 415	17 700	22 372	—	—	10 305	10 305	5 000	16 500	10 602
Summa	204 064	212 063	253 791	242 648	265 600	290 000	1 000 308	1 355 533	769 815	1 048 912	614 600	672 650	643 625

1 Konton hopförläda i staten, här fördelade.

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1923—1927 (forts.)

(för åren 1926 och 1927 äro utgifterna beräknade med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Skogsdikning (Konto 7)					Reglering av skogsbetet (Konto 8)										
	1923	1924	1925	Budgetförslag		1923	1924	1925	Budgetförslag		Medeltal 1923—1927					
				Medeltal 1923—1925	Medeltal 1926—1927				1926	1927		Medeltal 1926—1927	1927			
Stockholms	124	184	401	236	500	500	500	342	1 578	1 770	1 082	1 477	2 000	2 000	2 000	1 686
Uppsala	—	80	134	71	500	6 315	3 408	1 406	—	—	—	—	500	500	500	200
Södermanlands ..	3 787	4 586	7 141	5 171	5 000	6 400	5 383	5 700	—	—	—	—	—	—	—	—
Östergötlands ..	15	121	139	92	500	500	500	255	71	1 009	1 098	726	1 400	1 400	1 400	996
Jönköpings	671	660	334	555	1 800	3 100	2 450	1 313	—	—	—	19	6	—	—	4
Kronobergs	7 279	2 525	5 827	5 210	3 000	3 000	3 000	4 326	746	381	188	438	1 000	3 000	2 000	1 063
Kalmar norra	248	44	42	111	100	200	150	127	—	—	126	42	200	200	200	105
» södra	10	9	18	12	—	—	—	7	—	—	61	20	500	300	400	172
Gotlands	4 540	3 166	7 597	5 101	5 000	5 000	5 000	5 061	—	—	—	—	—	1 000	500	200
Blekinge	—	—	—	—	2 000	—	—	400	—	—	—	—	—	—	—	—
Kristianstads	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Malmöhus	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Hallands	44	97	226	122	1 000	100	550	293	699	69	578	449	2 000	100	1 050	689
Göteborgs o. Bohus	9	—	—	3	200	200	200	82	—	14	54	23	400	300	350	154
Älvsborgs	276	904	2 192	1 124	500	500	500	874	282	316	76	225	200	500	350	275
Skaraborgs	3 150	4 285	5 718	4 384	2 500	1 000	1 750	3 330	—	155	10	55	200	200	200	113
Värmlands	109 738	63 570	64 589	79 299	46 000	46 000	46 000	65 979	—	10	—	3	—	—	—	2
Örebro	1 478	2 254	611	1 448	15 940	17 000	16 470	7 457	121	128	253	167	300	500	400	260
Västmanlands	1 267	328	622	739	500	1 500	1 000	843	513	989	529	677	300	300	300	526
Kopparbergs	2 375	1 634	1 352	1 787	12 500	9 900	11 200	5 552	—	—	43	14	100	100	100	48
Gävleborgs	27 182	42 889	56 316	42 129	40 000	25 000	32 500	38 277	—	—	—	—	—	1 200	600	240
Västernorrlands ..	24 817	33 226	8 341	22 128	120 500	8 000	14 250	18 977	2 056	2 243	2 414	2 238	2 500	2 500	2 500	2 343
Jämtlands	89 020	89 592	69 467	82 693	54 500	55 000	54 750	71 516	—	—	—	—	—	—	—	—
Summa	276 030	250 154	231 067	252 415	210 540	191 215	200 878	231 800	6 066	7 084	6 531	6 560	11 600	14 100	12 800	9 076
Västerbottens	—	—	18 943	18 943	30 000	62 000	46 000	36 981	—	—	1 298	1 298	2 000	1 000	1 500	1 433
Norrbottnens	—	—	24 925	24 925	—	51 000	25 500	25 308	—	—	145	145	1 000	1 000	1 000	715
Summa	276 030	250 154	274 935	296 283	240 540	304 215	272 378	294 089	6 066	7 084	7 974	8 003	14 600	16 100	15 300	11 224

¹ Konton hopförda i staten, här fördelade.

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1923—1927 (forts.)

(för åren 1926 och 1927 hava utgifterna beräknats med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Skogslagarnas övervakande (Konto 10) Övervägande rese- och dagarvoden										Styrelsens och revisorernas resor (Konto 11)				
	1923	1924	1925	Budgetförslag			Medel- tal 1923— 1927	1923	1924	1925	Budgetförslag		Medel- tal 1923— 1927		
				1926	1927	1926					1927				
Stockholms	6 416	6 929	7 416	6 920	8 000	8 500	7 453	1 308	1 878	1 309	1 498	1 500	1 500	1 499	
Uppsala	2 983	6 678	6 684	5 448	7 200	6 700	6 049	1 465	1 227	782	1 158	1 500	1 500	1 295	
Södermanlands	10 022	9 781	8 687	9 497	10 000	6 400	8 978	1 893	1 964	2 032	1 963	1 500	2 000	1 978	
Östergötlands	8 236	8 436	8 959	8 544	9 000	9 000	8 726	1 623	1 926	1 862	1 804	2 000	2 500	1 982	
Jönköpings	13 697	9 093	14 700	12 497	10 000	15 000	12 498	1 194	465	916	858	1 000	1 000	915	
Kronobergs	11 036	4 726	3 345	6 369	3 000	5 500	5 521	2 249	2 218	1 169	1 879	1 200	2 000	1 767	
Kalmar norra.....	6 975	9 644	12 294	9 638	10 500	12 500	10 383	2 550	2 215	1 576	2 114	2 450	1 800	2 118	
» södra.....	887	497	927	770	1 500	1 000	962	1 858	1 553	701	1 371	800	800	1 143	
Gotlands	—	—	434	145	—	1 000	500	287	1 054	1 428	1 237	1 400	1 200	1 262	
Blekinge	1 522	2 240	1 625	1 796	3 500	3 500	2 478	765	1 009	452	742	1 000	1 000	845	
Kristianstads	9 500	5 286	6 191	6 992	8 000	7 800	7 355	1 004	1 359	1 326	1 230	1 000	1 000	1 138	
Malmöhus	3 512	2 175	3 212	2 966	4 000	5 000	3 580	974	813	499	762	1 000	500	757	
Hallands	2 830	4 039	4 509	3 793	4 500	4 300	4 086	1 647	1 359	1 198	1 401	1 500	1 500	1 441	
Gröteborgs o. Bohus	1 938	2 971	3 741	2 883	4 500	3 500	3 330	875	1 219	680	925	1 500	1 350	1 095	
Älvsborgs	9 905	11 452	10 277	10 545	11 300	9 000	10 387	3 184	4 279	3 571	3 678	4 000	4 250	3 907	
Skaraborgs	5 089	6 006	6 781	5 959	8 000	6 200	7 100	6 415	1 841	1 297	1 236	1 500	1 500	1 342	
Värmlands	13 770	10 178	7 211	10 386	7 500	9 000	8 250	9 532	2 484	2 319	2 814	2 500	2 500	2 688	
Örebro	7 955	8 012	7 886	6 951	8 300	7 650	7 831	1 977	2 013	2 516	2 169	2 500	2 000	2 101	
Västmanlands.....	6 802	5 906	5 665	6 124	6 000	5 600	5 994	1 209	948	1 187	1 115	1 000	1 500	1 169	
Kopparbergs	6 236	9 305	7 432	7 658	10 000	7 000	8 500	4 624	3 253	2 257	3 378	3 000	2 500	3 127	
Gävleborgs	—	14 994	19 949	17 474	20 000	20 000	20 000	—	2 711	2 386	1 2549	3 000	3 000	2 729	
Västernorrlands...	22 514	20 229	17 263	20 002	16 000	18 000	18 801	4 051	3 111	2 929	3 364	3 000	3 000	3 218	
Jämtlands	12 356	18 569	15 948	15 624	18 100	18 000	18 050	3 000	4 175	3 650	3 608	4 000	5 000	3 965	
Summa	168 681	177 146	181 136	179 979	188 900	189 500	183 668	43 214	44 948	37 843	42 853	43 850	44 425	43 481	
Västerbottens.....	—	—	9 019	9 019	20 000	15 000	14 673	—	—	1 214	1 214	4 000	4 000	3 071	
Norrbottnens	—	—	12 423	12 423	14 500	15 000	13 974	—	—	3 705	3 705	5 000	4 000	4 235	
Summa	168 681	177 146	202 578	201 421	223 400	219 500	221 450	43 214	44 948	42 762	47 772	52 850	53 000	52 925	

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1923—1927 (forts.).

(för åren 1926 och 1927 hava utgifterna beräknats med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landsingsområde	Löner och pensionsavgifter (Konto 12)					Personals div. resor (Konto 13)										
	1923	1924	1925	Budgetförslag		Medeltal 1923— 1927	1923	1924	1925	Budgetförslag						
				1926	1927					1926	1927					
Stockholms.....	47 806	50 490	45 929	48 075	45 200	46 000	47 085	1 919	1 592	1 507	1 673	1 500	1 500	1 500	1 604	
Uppsala	50 432	39 454	39 539	43 142	39 500	39 650	39 575	6 164	384	1 89	2 246	500	500	500	1 548	
Södermanlands	70 485	44 076	46 496	53 686	45 000	47 200	46 100	50 652	2 207	1 538	2 082	1 942	1 600	1 600	1 805	
Östergötlands	50 085	44 804	46 552	47 130	45 300	47 200	46 250	46 778	2 310	1 610	1 785	1 400	3 400	2 400	2 031	
Jönköpings	59 930	57 514	58 414	58 610	58 910	60 150	59 530	58 983	1 433	1 372	959	1 255	1 600	2 500	2 050	1 573
Kronobergs	38 884	37 683	32 219	36 262	35 800	38 400	37 100	36 597	1 588	1 189	851	1 209	—	1 000	500	925
Kalmar norra	46 761	42 753	40 316	43 277	41 210	38 568	40 389	42 122	1 038	956	1 673	1 222	300	1 700	1 000	1 133
» södra	35 267	31 467	31 981	32 901	30 000	30 000	30 000	31 743	1 706	432	667	935	3 000	3 000	1 761	1 133
Gotlands	14 092	18 441	16 782	16 438	20 000	20 000	20 000	17 863	4 227	4 469	474	3 057	4 500	4 500	3 634	4 634
Blekinge	26 975	26 338	24 951	26 088	25 330	24 500	24 930	25 625	1 250	1 216	1 213	1 226	1 300	1 500	1 400	1 296
Kristianstads	36 126	33 586	33 897	34 636	34 000	34 000	34 000	34 322	5 000	1 043	371	2 138	300	1 000	650	1 543
Malmöhus	12 922	13 345	13 219	13 162	13 500	14 000	13 750	13 397	2 126	1 011	423	1 187	1 000	100	550	932
Hallands	34 682	34 824	35 293	34 933	33 571	33 500	33 535	34 374	4 010	1 752	1 135	2 299	1 000	1 000	1 000	1 779
Göteborgs o. Bo- hus	38 281	32 260	27 728	32 756	31 853	26 731	29 292	31 370	1 968	1 360	1 716	1 681	1 500	1 500	1 500	1 609
Älvsborgs	64 402	63 147	66 781	64 777	67 500	65 500	66 500	65 466	4 036	2 907	3 634	3 526	3 000	3 500	3 250	3 416
Skaraborgs	32 862	32 943	34 238	33 348	34 000	35 000	34 500	33 809	696	807	1 310	938	1 000	1 200	1 100	1 003
Värmlands	56 761	54 354	55 790	55 635	57 500	58 000	57 750	56 481	5 174	3 197	5 314	4 562	5 500	5 000	5 250	4 837
Örebro	42 328	42 213	38 460	41 000	38 260	40 000	39 130	40 252	931	655	476	687	500	8 000	4 250	2 112
Västmanlands	39 848	38 043	38 720	38 870	36 000	37 000	36 500	37 922	1 216	1 350	1 702	1 423	1 500	1 800	1 650	1 514
Kopparbergs	101 807	91 461	92 945	95 404	96 411	95 700	96 056	95 665	6 236	3 748	7 005	5 663	2 000	4 000	3 000	4 598
Gävleborgs	96 984	81 955	83 283	87 411	82 369	85 000	83 694	85 924	1 000	817	1 248	1 022	1 000	1 000	1 000	1 013
Västernorrlands	99 804	104 097	103 613	102 505	108 600	112 000	110 300	105 623	4 298	852	4 198	3 116	—	5 000	2 500	2 869
Jämtlands	97 304	96 329	94 656	96 096	95 377	95 000	95 189	95 733	1 000	3 479	5 211	3 230	5 000	4 000	4 500	3 738
Summa	1 194 778	1 111 587	1 101 802	1 136 055	1 115 241	1 124 099	1 119 670	1 129 501	61 533	37 736	44 792	48 022	39 000	53 300	48 650	48 273
Västerbottnens	—	—	56 375	56 375	60 000	66 000	63 000	60 792	—	—	6 537	6 537	4 000	3 000	3 500	4 512
Norrbottnens	—	—	57 001	57 001	58 736	62 120	60 428	59 286	—	—	2 589	2 589	1	3 000	1 500	1 863
Summa	1 194 778	1 111 587	1 215 178	1 249 431	1 233 977	1 252 219	1 243 098	1 249 579	61 533	37 736	53 918	57 148	43 000	64 300	53 650	54 648

¹ Uppgift för 1926 saknas.

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1923—1927 (forts.).

(för åren 1926 och 1927 hava utgifterna beräknats med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	F a s t i g h e t e r (Konto 14)										Expedition, annonser och tryck (Konto 15)					
	1923	1924	1925	Medel- tal 1923— 1925	Budgetförslag			Medel- tal 1923— 1927	1923	1924	1925	Medel- tal 1923— 1925	Budgetförslag			Medel- tal 1923— 1927
					1926	1927	1927						1926	1927		
															1926	
Stockholms	6	8	176	63	50	50	58	11 746	10 762	12 010	11 506	9 000	9 000	9 000	10 504	
Uppsala	695	427	411	511	500	500	507	8 146	7 115	6 557	7 273	7 000	6 500	6 500	7 064	
Södermanlands	—	—	75	25	—	1 000	215	3 687	4 220	4 629	4 179	5 000	5 000	5 000	4 507	
Östergötlands	1 052	5 360	1 093	2 502	1 000	1 000	1 901	2 851	3 624	4 379	3 451	4 700	4 200	4 450	3 851	
Jönköpings	30 863	4 981	3 651	13 165	3 400	3 400	9 259	8 571	10 084	9 093	9 249	9 780	9 700	9 740	9 445	
Kronobergs	—	—	—	—	—	—	—	5 486	2 821	5 297	4 535	5 250	5 000	5 125	4 771	
Kalmar norra	43	276	120	146	130	1 200	665	3 887	3 241	3 221	3 450	3 600	3 300	3 450	3 449	
» södra	3 761	334	816	1 637	500	500	1 182	1 966	1 465	1 615	1 682	300	300	300	1 129	
Gotlands	88	33	129	83	1 000	100	550	5 436	3 348	3 371	4 052	3 400	3 400	3 400	3 791	
Blekinge	—	242	218	153	300	300	212	2 393	2 548	2 165	2 369	3 040	3 000	3 020	2 629	
Kristianstads	—	40	21	20	100	100	52	2 781	2 949	3 289	3 006	3 500	2 500	3 000	3 004	
Malmöhus	1 800	465	3 891	2 052	500	700	600	2 562	2 155	2 684	2 467	2 700	2 500	2 600	2 520	
Hallands	393	13 582	1 617	5 197	2 450	2 425	4 088	4 320	3 923	2 754	3 666	4 300	4 000	4 150	3 860	
Göteborgs o. Bohus	—	—	—	—	—	—	—	3 671	2 883	2 833	3 129	3 000	4 000	3 500	3 277	
Älvsborgs	4 979	10 120	2 011	5 703	1 500	2 500	4 422	8 827	7 670	6 489	7 662	6 500	7 000	6 750	7 297	
Skaraborgs	—	—	—	—	—	—	—	2 444	4 499	4 343	3 762	5 000	4 500	4 750	4 157	
Värmlands	2 216	54 146	15 946	24 103	2 500	3 000	2 750	7 089	10 179	9 605	8 958	10 000	10 000	10 000	9 375	
Örebro	19 695	11 867	14 704	15 422	5 000	10 000	7 500	4 849	6 125	5 658	5 544	3 300	5 000	4 150	4 986	
Västmanlands	28 359	2 147	1 340	10 615	1 500	1 500	6 969	5 742	5 832	5 092	5 555	5 500	5 000	5 250	5 433	
Kopparbergs	6 977	56 480	17 107	26 855	1 000	1 000	1 6513	6 066	9 704	9 343	8 371	9 000	10 000	9 500	8 823	
Gävleborgs	—	5 277	3 400	2 892	26 000	6 000	8 135	—	16 445	12 760	14 602	15 000	15 000	15 000	14 761	
Västernorrlands	96	1 005	1 094	732	400	1 000	719	6 969	9 103	7 590	7 887	12 000	8 000	10 000	8 732	
Jämtlands	2 283	658	38 824	13 922	1 000	1 000	8 753	8 000	12 425	13 926	11 450	10 000	11 000	10 500	11 070	
Summa	103 306	167 448	106 644	125 798	50 830	36 250	43 540	92 895	116 989	143 120	138 703	137 805	140 870	137 900	139 385	138 455
Västerbottens	—	—	—	—	—	—	—	—	—	9 156	9 156	7 000	6 000	6 500	7 385	
Norrbottnens	—	—	413	413	—	700	350	—	—	8 383	8 383	9 500	10 500	10 000	9 461	
Summa	103 306	167 448	107 057	126 211	50 830	36 950	43 890	93 266	116 989	143 120	156 242	155 344	157 370	154 400	155 865	155 281

1. Medeltal för åren 1924 och 1925.

Skogsvårdsstyrelsernas utgifter 1926-1927 (forts.)

(för åren 1926 och 1927 hava utgifterna beräknats med ledning av skogsvårdsstyrelsernas budgetförslag för dessa år.)

Landstingsområde	Inventarier (Konto 16)					Diverse (Konto 18)					Medeltal 1923-1927				
	1923	1924	1925	Budgetförslag		1923	1924	1925	Budgetförslag						
				Medeltal 1926-1927	Medeltal 1927				Medeltal 1926	Medeltal 1927					
Stockholms	423	2 190	3 184	1 982	1 000	500	750	1 459	6 064	827	2 507	3 133	1 000	1 000	2 280
Uppsala	137	572	300	336	500	900	700	482	985	583	1 229	932	1 000	1 500	1 059
Södermanlands	1 467	1 288	2 347	1 701	1 500	1 500	1 500	1 621	5 808	1 455	3 302	3 822	1 500	2 000	2 913
Östergötlands	1 446	1 503	2 028	1 659	1 500	2 000	1 750	1 695	7 263	3 211	1 962	4 145	5 000	5 000	4 487
Jönköpings	4 141	6 510	2 234	4 295	1 000	1 000	1 000	2 977	1 040	3 562	3 872	8 825	3 600	3 400	3 095
Kronobergs	1 660	17	28	568	500	1 000	750	641	4 984	1 188	1 076	2 839	1 000	1 000	1 839
Kalmar norra	1 314	422	160	632	200	400	300	499	18 531	5 648	10 905	11 695	1 845	5 675	8 521
» södra	64	194	126	128	100	100	100	117	1 916	6 685	689	3 097	2 000	2 500	2 758
Gotlands	564	187	516	422	300	1 000	650	513	620	622	521	588	700	600	613
Blekinge	320	51	105	159	400	500	450	275	507	415	747	556	400	1 000	700
Kristianstads	68	99	246	188	300	300	300	203	6 474	34 542	5 028	15 348	1 400	1 300	9 729
Malmöhus	—	313	522	278	300	500	400	327	1 024	373	1 549	982	1 900	1 000	1 169
Hallands	3 608	2 478	880	2 322	500	1 000	750	1 693	7 772	1 672	1 423	3 822	3 300	2 000	3 233
Göteborgs o. Bohus	2 009	178	150	779	800	500	650	727	1 667	1 223	3 190	2 027	727	4 369	2 235
Älvsborgs	2 064	1 675	3 219	2 319	2 500	2 000	2 250	2 291	2 133	4 044	2 118	2 765	3 000	3 000	2 859
Skaraborgs	809	1 168	675	887	700	600	650	792	4 687	1 526	1 712	2 642	3 500	1 800	2 645
Värmlands	3 695	930	719	1 781	1 000	1 000	1 000	1 469	5 002	2 492	993	2 829	5 800	5 000	3 857
Örebro	—	541	198	246	300	200	250	248	1 134	871	1 233	1 079	1 600	1 000	1 167
Västmanlands	1 173	814	861	949	500	500	500	769	2 759	2 692	2 120	1 857	1 000	1 000	1 514
Kopparbergs	1 628	2 590	1 941	2 033	1 500	1 000	1 250	1 732	21 041	3 827	3 544	9 471	8 000	6 200	8 523
Gävleborgs	—	2 419	4 881	3 650	5 000	3 000	4 000	3 790	33 822	4 438	8 688	15 649	3 000	6 500	11 289
Västernorrlands	710	627	1 520	952	—	1 500	750	871	5 623	31 343	31 998	18 321	7 000	6 500	13 693
Jämtlands	2 075	2 064	195	1 445	1 000	1 000	1 000	1 267	9 643	4 265	3 029	4 979	2 000	7 000	4 787
Summa	29 375	28 830	27 035	29 631	21 400	22 000	21 700	26 458	150 449	99 504	93 435	114 463	60 272	70 244	94 779
Västerbottens	—	—	5 096	5 096	2 000	1 000	1 500	2 699	—	—	2 487	2 487	4 000	6 000	4 162
Norrbottnens	—	—	16 781	16 781	3 000	2 000	2 500	7 260	—	—	1 933	1 933	4 564	4 680	3 726
Summa	29 375	28 830	48 912	51 508	26 400	25 000	25 700	36 417	150 449	99 504	97 855	118 883	68 836	80 924	102 667

¹ Medeltal för åren 1924 och 1925. — ² Exklusive inköp av obligationer etc. — ³ Exklusive lån och förskott. — ⁴ Exklusive skyddsskogsfond. — ⁵ Oförutsedda utgifter ej medtagna.

Skogsvårdsstyrelsernas

(för 1926 och 1927)

	De 23 äldre skogsvårds-					
	1923		1924		1925	
<i>Utgiffler:</i>						
Taxering till skogsaccis	21 415		21 266		24 553	
Allmän skogsundervisning	123 376		93 804		90 326	
Biträde för skogsvård	204 064		212 063		224 777	
Skogsodling	1 000 308		1 355 533		759 271	
Skogsdikning	276 030		250 154		231 067	
Reglering av skogsbetet	6 066	1 631 259	7 084	1 939 904	6 531	1 336 525
Skogslagarnas övervakande		168 681		177 146		181 136
Styrelsens och revisorers resor	43 214		44 948		37 843	
Löner och pensionsavgifter	1 194 778		1 111 587		1 101 802	
Personalens diverse resor	61 533		37 736		44 792	
Fastigheter	103 306		167 448		106 644	
Expedition m. m.	116 989		143 120		138 703	
Inventarier	29 375		28 830		27 035	
Diverse utgifter	150 449	1 699 644	99 504	1 633 173	93 435	1 550 254
Summa		3 499 584		3 750 223		3 067 915
<i>Inkomster:</i>						
Direkta skogsvårdsavgifter		675 767		1 498 015		1 664 723
Ersättning för biträde med skogsvård	86 623		87 240		118 803	
Ersättning för frö, plantor och plantörer	647 681		568 016		443 420	
Ersättning för syne- och rättegångskostnader	9 016		10 374		7 831	
Räntor, inkomst av fastigheter, diverse	307 679	1 050 999	271 234	936 864	223 813	793 867
Anslag av landsting	65 600		66 600		70 000	
» » hushållningssällskap	40 400	106 000	40 400	107 000	35 600	105 600
Statsanslag	150 000		150 000		250 000	
Reserverade skogsvårdsavgifter	206 140	356 140	94 542	244 542	166 557	416 557
Summa		2 188 906		2 786 421		2 980 747
Överskott		—		—		—
Brist		1 310 678		963 802		87 168

Bil. 8.
utgifter och inkomster
 enligt budgetförslagen).

styrelserna				Västerbotten och Norrbotten				
1926		1927		1925		1926		1927
28 300		24 250		—		3 000		2 000
103 400		104 100		4 724		10 000		11 000
222 900		226 400		29 014		42 700		88 000
607 600		654 150		10 544		7 000		18 500
210 540		191 215		43 868		30 000		113 000
11 600	1 184 340	14 100	1 214 215	1 443	89 593	3 000	95 700	2 000
	188 900		189 500		21 442		34 500	234 500
43 850		45 000		4 919		9 000		8 000
1 115 241		1 124 099		113 376		118 736		128 120
39 000		58 300		9 126		4 000		6 000
50 830		36 250		413		—		700
140 870		137 900		17 539		16 500		16 500
21 400		22 000		21 877		5 000		3 000
60 272	1 471 463	70 244	1 493 793	4 420	171 670	8 564	161 800	10 680
								173 000
	2 844 703		2 897 508		282 705		292 000	437 500
	1 389 038		?		98 343		78 203	?
101 200		100 300		9 199		10 000		15 000
389 050		344 450		5 911		—		10 500
6 900		4 700		1 176		2 000		2 000
148 706	645 856	138 300	587 750	4 949	21 235	—	12 000	2 500
66 200		89 500		10 000		10 000		15 000
38 675	104 875	42 900	132 400	9 430	19 430	5 000	15 000	5 000
250 000		?		298 000		250 000		?
160 076	410 076	?	?	—	298 000	38 074	288 074	?
	2 549 845		?		437 008		393 277	?
	—		?		154 303		101 277	?
	294 858		?		—		—	?

Bil. 9.

Skogsårdsstyrelsernas tillgångar och skulder vid utgången av nedanangivna år.

Landstingsområde	1 9 2 3			1 9 2 4			Summa tillgångar över skulder	
	Disponibla tillgångar (kontant, värdehandlingar, fordringar och fonder)	Skulder (lån, förskott och åtaganden för skogsodling, donationer m. m.)	Disponibla tillgångar över skulder	Disponibla tillgångar (kontant, värdehandlingar, fordringar och fonder)	Skulder (lån, förskott och åtaganden för skogsodling, donationer m. m.)	Disponibla tillgångar över skulder		Övriga tillgångar (fastigheter, inventarier och skogsodlingsmaterial)
Stockholms	300 575	215 291	85 284	241 750	210 524	31 216	28 897	60 113
Uppsala	63 480	16 574	46 906	16 082	6 665	9 417	75 243	84 660
Södermanlands	222 566	—	222 566	174 914	—	174 914	44 343	219 257
Östergötlands	182 217	5 898	176 319	133 441	5 671	127 770	76 492	204 262
Jönköpings	101 784	37 106	64 678	32 401	46 983	— 14 582	143 706	129 124
Kronobergs	38 249	107 522	— 69 273	5 023	112 375	— 107 352	29 616	— 77 736
Kalmar norra	23 760	1 696	22 064	11 191	31 702	— 20 511	31 178	10 667
» södra	29 557	858	28 699	11 624	829	10 795	70 404	81 199
Gotlands	87 054	60 000	27 054	84 425	60 000	24 425	17 800	42 225
Blekinge	46 970	1 162	45 808	29 407	—	29 407	23 573	52 980
Kristianstads	120 454	65 493	54 941	76 917	69 551	7 366	45 780	53 146
Malmöhus	83 709	26 231	57 478	63 446	15 854	47 592	25 859	73 451
Hallands	68 245	15 022	53 223	41 977	13 379	28 598	100 718	129 316
Gröteborgs och Bohus	7 148	8 495	— 1 347	6 951	10 000	— 3 049	6 165	3 116
Älvsborgs	130 531	154 142	— 23 611	123 660	239 154	— 115 494	196 340	80 846
Skaraborgs	95 828	—	95 828	49 653	—	49 653	27 023	76 676
Värmlands	597 605	—	597 605	378 528	—	378 528	281 330	659 858
Örebro	78 563	36 038	42 525	30 566	17 080	13 484	201 832	215 316
Västmanlands	183 851	69 245	114 606	143 228	66 169	77 059	96 400	173 459
Kopparbergs	129 962	47 533	82 429	41 709	147 149	— 105 440	299 601	194 161
Gävleborgs	426 351	—	426 351	209 472	—	209 472	205 089	414 561
Västernorrlands	253 009	3 357	249 652	131 736	3 207	128 529	55 923	184 452
Jämtlands	625 483	39 879	585 604	454 012	91 244	362 768	61 607	424 375
Västerbottens	—	—	—	—	—	—	—	—
Norrbottnens	—	—	—	—	—	—	—	—
Summa	3 896 931	911 542	2 985 389	2 492 111	1 147 546	1 344 565	2 144 919	3 489 484

Av skogsvårdsstyrelserna lämnade

Skogsvårdsstyrelse	S k o g s o d l i n g			
	Vanliga fall		Gammal kalmark, brandfält o. d.	
	Plantör	Frö och plantor	Plantör	Frö och plantor
Stockholms	8 kr. pr dag	i mån av tillgång självkostnadspris	—	—
Uppsala	1 dag fritt, sedan 8 kr.	självkostnad	—	i vissa fall fritt eller ned-satt
Södermanlands	1 dag fritt, sedan 6 kr.	10 000 st. $1\frac{2}{3}\%$ fritt eller 5 000 st $1\frac{2}{3}\%$, därutöver självkostnadspris	—	—
Östergötlands	2 dagar fritt, sedan 6 kr.	fastställda priser	2 dagar fritt, sedan 6 kr.	fritt, likaså i vissa fall efter skada
Jönköpings	2 dagar à 4 kr. därefter à 5'50 kr.	under gängse marknadspris	fritt	fritt (om kulturerna vidmakthållas)
Kronobergs	2 dagar à 2'50 kr. därefter 5 kr.	10 000 plantor } till $1\frac{1}{2}$ själv- eller 2 kg. frö } kostnad därutöver till självkostn.	till enskilda (ej bolag) fritt	fritt i viss utsträckning, även i vissa fall efter brand
Kalmar norra	1 dag fritt, därefter 8 kr.	0'5 kg. frö eller 5 000 plantor fritt	—	—
Kalmar södra	1 dag fritt, därefter 10 kr.	fullt pris	Öland 2 dagar fritt fastlandet 1 dag fritt	å Öland fritt; å fastlandet å av ålder kal mark fritt, å före $1/1$ 1905 avverkad mark $1/2$ pris
Gotlands ¹	—	—	—	—
Blekinge	3 kr. pr dag 3 dagar, därefter 6 kr.	2—3 kr. pr 1 000 oomskolade, 6 kr. pr 1 000 omskolade; frö av tall till självkostnad	skogsodling mot viss ersättning enl. särskild överenskommelse	
Kristianstads	6 kr. pr dag	omkr. självkostnadspris	verkställs av styrelsen under självkostnadspris, eller genom återbetalande efter ansökan av $2/3$ av köpeskillingen för frö och plantor	
Malmöhus	6 kr. pr dag		Lika med Kristianstads län	
Hallands	2 dagar fritt, efter prövning; därefter 5 kr. pr dag	oomskolade plantor 2 kr. pr 1 000; omskolade till bestämt pris; frö till självkostnad	å mindre skogsbruk bidrag med 40 kr. pr har eller i vissa fall $2/3$ av plantörs- och arbetskostnaden; plantor till 1 kr. å 1'50 pr 1 000 st.	
Göteborgs o. Bohus	2 dagar à 3 kr. därefter 6 kr.	självkostnad	2 dagar fritt, därefter 6 kr.	där plantör användes, frö och oomskolade plantor fritt; eljest frö efter dagspris
Älvsborgs	4 dagar à 5 kr. därefter 10 kr.	blandat tall- och granfrö 10 kr. pr kg. $1\frac{2}{3}\%$ plantor 3 kr. pr 1 000 st.	fritt	fritt efter ansökan

¹ Uppgift ej inkommen.

förmåner enl. kungörelserna 1926.

Markberedning för själv-sädd o. d.	Skogsdikning	Skogsindelning
kulturplog kostnadsfritt	fri plan och biträde under 3 dagar	utearbetet som stämpling; expeditionsarbetet självkostnad
—	fri plan och kostnadsberäkning	—
kulturplog fritt; i vissa fall fri kottklängning	fri plan; i vissa fall bidrag med 25 kr. pr har	som övrigt biträde; innearbetet 10 öre pr har prod. mark, 25 öre pr avd. å karta
—	planläggning fritt intill 3 dagar	överenskommet pris
—	fri planläggning	2 kr. pr har å karta
—	fri planläggning	1'75 kr. pr har
—	för planläggning 1 dag fritt, övriga dagar efter 8 kr. pr dag	enl. överenskommelse
—	—	—
—	—	—
—	—	enl. överenskommelse
—	—	—
—	—	—
—	fri planläggning	enl. överenskommelse
—	fritt 2 dagar, därefter 6 kr. pr dag	» » räkning och taxering 15 kr. pr dag
—	1 dag fritt, därefter 10 kr. pr dag	—

Skogsvårdsstyrelse	S k o g s o d l i n g			
	Vanliga fall		Gammal kalmark, brandfält o. d.	
	Plantör	Frö och plantor	Plantör	Frö och plantor
Skaraborgs	2 dagar fritt, där- efter 4 kr. pr dag	oomskolade plantor 2 kr. pr 1 000 st. omskolade plantor 10 kr. pr 1 000 st. frö självkostnadspris	5 dagar fritt, där- efter 4 kr. pr dag	fritt; varje skola inom länet kan erhålla 1 000 oomskola- de plantor fritt för under- visning
Värmlands	fritt intill 12 da- gar	plantor gratis. Frö till $\frac{1}{10}$ av inköpspriset in- till 20 kg.	—	—
Örebro	6 kr. pr dag	till självkostnadspris	fritt	fritt, max. 15 har pr år till samme person
Västmanlands	1 dag fritt, där- efter 6 kr.	till självkostnadspris	fritt	fritt, max. 10 har, betesfred fordras
Kopparbergs	1 dag fritt, där- efter 5 kr.	fritt, $\frac{1}{2}$ pris eller fullt be- talt enl. styrelsens av- görande, max. 10 kg. frö och 50 000 plantor	fritt	fritt, max. 10 har till samme ägare; bidrag till arbetet 12 kr. pr har
Gävleborgs	fritt på våren in- till 8 dagar, på hösten längre	plantor fritt, frö till halva beräknade självkostnads- priset ¹	—	—
Väster- norr- lands	—	—	—	—
Jämt- lands	fritt	fritt	fritt	fritt
Väster- bottens	—	—	—	—
Norr- bottens	bidrag i den mån anslagna medel räck			

¹ Dessutom lämnas bidrag intill halva kulturkostnaden, max. 1 000 kr. pr skogsägare.

Markberedning för själv-sådd o. d.	Skogsdikning	Skogsindelning
—	fri planläggning men ersättes dagsarvoden och resor, där bidrag erhålles. Kontanta bidrag i mån av tillgång	—
—	planläggning fri intill 12 dagar. 40 % bidrag till arbetet, dock max. 100 kr.	—
—	fri planläggning	trädräkning 10 kr. pr dag
—	fri planläggning 3 dagar	enl. överenskommelse
—	fritt biträde med planläggning (10 kr. betalas pr dag, som återbetalas vid avsyning); bidrag intill 30 % av arbetskostnaden	2 kr. för varje å karta inlagd har
—	fri planläggning; bidrag intill hälften av beräknade kostnaden, max. 1 000 kr.	—
biträde som vid stämpling bidrag intill 15 % av arbetskostnaden	fri plan för utförd dikning; bidrag intill 15 % av arbetskostnaderna, max. 2 000 kr.	—
bidrag intill 10 % av den nedlagda kostnaden	fri planläggning (10 kr. pr dag, som återbetalas, då dikningen godkänts); bidrag intill 30 % med vissa inskränkningar	enl. överenskommelse
intet i kungörelsen	intet i kungörelsen, men enl. uppgift har 1926 bidrag lämnats med 50 % av beräknade dikningskostnaden, max. 400 kr.	—
—	enl. uppgift har 1926 bidrag lämnats med $66\frac{2}{3}$ % av beräknade kostnaden, där ej annat föreslagits	—

Av skogsvårdsstyrelserna lämnade

Skogsvårdsstyrelse	B i t r ä d e m e d s k o g s v å r d	
	V a n l i g t b i t r ä d e	D:o efter ansökan som inkommit efter viss dato
Stockholms	1 dag fritt, å svårföryngrad mark 2 dagar, därefter 10—15 kr.	efter 1 juni 10 kr. pr dag
Uppsala	1 dag fritt. därefter 10 kr. pr dag	efter 1 aug. 10 kr. pr dag
Södermanlands	1 dag fritt, sedan 3 dagar 5 kr., därefter 10 kr. pr dag	—
Östergötlands	1 dag fritt, därefter 10 kr. pr dag	—
Jönköpings	1 dag 6 kr., sedan 12 kr. pr dag	efter 1 aug. 1 dag 12 kr., sedan 15 kr. pr dag
Kronobergs	1 dag 4 kr., 1 dag 6 kr., därefter 9 kr. pr dag	—
Kalmar norra	8 kr. pr dag	efter 1 aug. 10 kr. pr dag
Kalmar södra	1 dag fritt. därefter 10 kr. pr dag	—
Gotlands ¹	—	—
Blekinge	1 dag 5 kr., därefter 8 kr. pr dag	—
Kristianstads	8 kr. pr dag	efter 1 juli 12 kr. pr dag + resekostnad
Malmöhus	som i Kristianstads län	
Hallands	1 dag 5 kr., därefter 10 kr. pr dag	—
Göteborgs o. Bohus	2 dagar fritt, därefter 6 kr. pr dag	—
Älvsborgs	10 kr. pr dag	efter 1 aug. 15 kr. pr dag
Skaraborgs	10 kr. pr dag, då skriftlig anvisning lämnas, annars 1 dag fritt, därefter 10 kr. pr dag	—
Värmlands	fritt 3 dagar, därefter självkostnadspris	—

¹ Uppgift ej inkommen.

förmåner enl. kungörelserna 1926 (forts.)

o c h a v v e r k n i n g		Biträde av läns- jägmästaren	Biträde för betes- kultur
Husbehovsavverk- ning och ungskogs- gallring m. m.	Stämplingslängder		
undersökning för ytt- rande enl. § 6 skogs- vårdslagen och gall- ringsbläckning i ung- skog under 30 år fritt	—	1 dag fritt, där- efter 30 kr. pr dag	som för stämpling
fritt en dag, därefter 10 kr.	kubering utföres	—	som för övrigt biträde
—	1 000 träd 5 kr., därutöver 2 kr. pr påbörjat 1 000-tal	1 dag fritt, där- efter 20 kr. pr dag	d:o
1 dag fritt, sedan 8 kr.	5 kr. pr st.	25 kr. pr dag	d:o
1 dag fritt	fri	—	fritt
2 dagar fritt, därefter 5 kr. pr dag	—	—	—
1 dag fritt, därefter 8 kr. pr dag	0.5 öre pr träd, för större efter överenskommelse	25 kr. pr dag	—
—	—	—	som för skogsvård och avverkning
—	—	—	—
4 kr. pr dag	—	—	—
—	—	—	—
—	—	—	—
—	taxering eller stämpling i förening med taxering 25 kr. pr utedag; inarbetet fritt	—	fritt
—	—	—	som avverkningsbiträde
1 dag fritt, sedan 10 kr.	1 000 träd 5 kr. därutöver 1 kr. för varje påbörjat 1 000-tal; för flera styrkta ex. 50 öre pr st.	—	fritt; dessutom under vissa villkor 20 % bidrag för arbetskostnaderna vid omläggningen
—	—	20 kr. pr dag	—
—	—	—	—

Av skogsvårdsstyrelserna lämnade

Skogsvårdsstyrelse	B i t r ä d e m e d s k o g s v å r d	
	Vanligt biträde	D:o efter ansökan som inkommit efter viss dato
Örebro	fritt 1—2 dagar, därefter 10 kr. pr dag, liksom för innearbete	—
Västmanlands	1 dag fritt, 1 dag 5 kr., därefter 10 kr. pr dag	—
Kopparbergs	1 dag fritt, därefter 10 kr. pr dag	efter 1 juni 10 kr. pr dag
Gävleborgs	8 kr. per dag	efter 1 nov. 10 kr. pr dag
Västernorrlands	2 dagar fritt, 2 dagar 10 kr., därefter 15 kr. pr dag	efter 15 juli (stämpling) eller 1 okt. (råd och anvisning) 2 dagar à 10 kr., 2 dagar à 20 kr., 2 dagar à 30 kr. + resekostnader
Jämtlands	2 dagar fritt, 5 dagar 10 kr., därefter enl. överenskommelse	efter 1 juni tillkommer gottgörelse för resekostnaden utöver den vanliga ersättningen
Västerbottens	1 dag fritt, 2 dagar 7 kr., 2 dagar 10 kr., därefter 15 kr. pr dag	efter 1 maj 1 dag à 7 kr., 2 à 10 kr., 2 à 15 kr, och därefter 20 kr. Efter 1 nov. 15 kr. pr dag
Norrbottens	—	—

Förmåner enl. kungörelserna 1926 (forts)..

o c h a v v e r k n i n g		Stämplingslängder	Biträde av läns- jägmästaren	Biträde för betes- kultur
Husbehovsavverk- ning och ungskogs- gallring m. m.				
—	—	—	—	—
hyggesröjning 1 dag fritt, därefter 5 kr.	10—30 kr. beroende på omfatt- ningen	—	—	som för skogsvård och avverkning
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
—	1 öre pr träd	—	—	—
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—
—	—	—	—	—

Bil. 11.

ogsvårdsstyrelserna.

Kalmar läns norra		Kalmar läns södra		Gotlands läns		Blekinge läns		Kristianstads läns		Malmöhus läns		Hallands läns	
8 005		19 454		13 434		22 382		48 598		34 219		68 647	
0 383		962		287		2 478		7 355		3 580		4 036	
8 507	96 895	39 151	59 567	28 226	41 947	31 584	56 444	50 039	105 992	19 702	57 501	48 805	121 488
7 387		8 124		4 574		7 312		35 050		9 238		26 955	
2 000	19 387	—	8 124	3 500	8 074	5 400	12 712	10 000	45 050	6 000	15 238	20 000	46 955
	77 508		51 443		33 873		43 732		60 942		42 263		74 533
	39 246		31 468		5 775		11 612		24 474		12 711		8 217
	38 262		19 975		28 098		32 120		36 468		29 552		66 316
	77 508		51 443		33 873		43 732		60 942		42 263		74 533
	48 470		38 864		7 132		14 341		13 226		15 699		10 148
	29 038		12 579		26 741		29 391		30 716		26 564		64 385

Bil. 11 (forts.).

skogsvårdsstyrelserna (forts.).

Kopparbergs läns		Gävleborgs läns		Västernorrlands läns		Jämtlands läns		Västerbottens läns		Norrbottens läns		Summa för alla skogsvårds- styrelser	
87 142		130 411		79 596		121 920		76 315		64 451		1 602 638	
7 995		18 483		18 801		16 594		14 673		13 974		212 315	
123 468	218 605	127 641	276 535	135 706	234 103	121 560	260 074	82 621	173 609	86 181	164 606	1 685 404	3 500 357
44 646		38 511		43 971		26 463		4 659		19 935		753 218	
1 000	45 646	—	38 511	—	43 971	—	26 463	10 000	14 659	10 000	29 935	152 400	905 618
	172 959		238 024		190 132		233 611		158 950		134 671		2 594 739
	165 706		175 471		164 348		185 835		61 786		26 487		1 605 535
	7 253		62 553		25 784		47 776		97 164		108 184		989 204
	172 959		238 024		190 132		233 611		158 950		134 671		2 594 739
	204 654		216 715		202 977		229 514		76 308		32 712		1 982 901
	31 695		21 309		12 845		4 097		82 642		101 959	656 378	611 838
												— 44 540	

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 1 och 4 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 (nr 275) om skogsvårdsavgift.

Härigenom förordnas, att 1 och 4 §§ i förordningen den 11 oktober 1912 om skogsvårdsavgift skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

För avverkat virke, som taxeras jämlikt lagen om skogsaccis och om virkes-taxering, skall erläggas skogsvårdsavgift med en och sju tiondels procent av virkets taxerade värde.

Denna avgift skall fördelas mellan skogsvårdsstyrelserna i riket på sätt här nedan sägs.

4 §.

Av de genom skogsvårdsavgiften inom varje landstingsområde inflytande medel skall sådan del, som erlagts från skyddsskogar, överlämnas till domänstyrelsen samt av vad som erlagts från andra skogar åttifem procent tillhandahållas skogsvårdsstyrelsen inom landstingsområdet och femton procent redovisas till statskontoret för att av Kungl. Maj:t i mån av förefallande behov fördelas mellan skogsvårdsstyrelserna i riket.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 januari 1928.

Tablå över skogsvårdsstyrelsernas fastigheter år 1924.

Fastighetens ändamål	Areal, hektar			Inköpt år	Köpeskilling kr.	Taxeringsvärde kr.	Avkastning kr.	Anmärkningar	
	Tomt	Åker	Skogs- o. hagmark						Impediment
<i>Stockholms län.</i>									
Försöksfält	—	0·5	25	26·3	1920	omkr.3 000	6 000	—	En barack och en materialbod.
Plantskola	—	0·653	—	—	1919	1 000	1 000	—	En materialbod.
<i>Uppsala län.</i>									
Plantskola och läns- skogvaktarboställe ...	—	1·42	7·184	—	1918	12 000	12 000	30	Ett oanvändbart bostadshus. Skall bebyggas med länskogvaktarbostad.
D:o, d:o	—	0·272	—	—	1919	25 000	15 000	650	Bostadshus om 5 rum 2 kök.
D:o, d:o	0·3173	0·3245	—	—	1919	20 000	10 000	400	Bostadshus om 4 rum 1 kök.
<i>Södermanlands län.¹</i>									
Plantskola	—	2·264	—	—	{ 1908 1912 1913	2 037·50	3 200	—	Erforderliga ekonomihus.
<i>Östergötlands län.</i>									
Fröklängningsanstalt	0·1559	—	—	—	1905	4 700	12 700	—	Fröklängningsanstalt.
Länsskogvaktarbostad	0·234	—	—	—	1920	11 000	8 200	—	Bostadshus.
D:o	—	0·3342	—	—	1919	10 000	4 000	—	D:o.
Dytag för plantskola	—	—	—	0·3661	1920	1 500	1 400	—	—
Plantskola	—	2·2251	—	—	1916	3 600	3 500	176	Bebyggd med lägenhet.
D:o	—	0·27	—	—	1924	530	—	—	—
D:o	—	1·9205	—	—	1924	3 841	—	—	—
<i>Jönköpings län.</i>									
Undervisnings- och demonstrationsgård	5·5	36·5	258·77	14·06	1920	95 000	74 400	4 % å köpeskillingen	2 torp såldes år 1924 för 11 000 kr. Inägorna utarrenderade. I huvudbyggnaden logement för 40 kursdeltagare, lärosal m. m. länskogvaktarbostad.
Försöksfält	—	3	25	—	1924	Gåva	4 700	—	Bebyggd.
Fröklängningsanstalt	—	—	—	—	1909	25 000	19 000	—	Föreståndarbostad.
Plantskola	—	1	—	—	1920	4 000	4 000	5 % å nedlagda kostn.	—
<i>Kronobergs län.</i>									
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
<i>Kalmar norra län.</i>									
Fröklängningsanstalt och länskogvaktarbostad	0·251	—	—	—	1909	4 050	16 600	275	—
<i>Kalmar södra län.</i>									
Länsjägmästarbostad	—	—	—	—	—	—	50 000	3 000	Även expeditjonslokal. Avkastningen betalas till hälften av styrelsen och till hälften av länsjägmästaren.

¹ Styrelsen äger dessutom en fröklängningsanstalt samt byggnader å två andra plantskolor, belägna å enderad mark.

Tablå över skogsvårdsstyrelsernas fastigheter år 1924 (forts.).

Fastighetens ändamål	Areal, hektar				Inköpt år	Köpeskilling kr.	Taxeringsvärde kr.	Avkastning kr.	Anmärkningar
	Tomt	Åker	Skogs- o. hag- mark	Im- pedi- ment					
2. Undervisnings- och demonstrationsgård <i>Gotlands län.</i>	—	—	54	—	—	—	8 000	—	En paviljong med för läsningssal och kök.
1. Skogsvaktarboställe och plantskola..... <i>Blekinge län.</i>	0·58	—	—	—	1919	—	13 000	300	En lägenhet till länsskolvaktaren, en uthyres för 300 kr.
1. Plantskola	0·53	1·5	—	—	1917	3 510	3 500	—	Ett materialhus, tax. 1 500 kr., en klängstuga tax.-v. 7 000 kr.
2. D:o	—	0·5	—	—	1921	2 000	2 000	—	—
<i>Kristianstads län.</i>									
1. Plantskola	—	0·4	—	—	1921	400	3 000	—	—
<i>Malmöhus län.</i>									
1. Plantskola	—	5	—	—	1922	4 000	—	—	—
2. Skogsodling	—	—	26	—	1923	1 800	1 200	—	—
<i>Hallands län.</i>									
1. Plantskola	—	1·06	—	—	1913	1 573	—	—	—
2. Länsskogsvaktarboställe och fröklängningsanstalt	0·5	0·5	3·76	—	1919	10 000	7 000	—	Även kottmagasin.
3. Plantskola	—	1·5	—	—	1924	3 000	—	—	—
4. Fröklängningsanstalt	—	—	—	—	1924	23 000	—	—	Belägen å 2) här ovan.
<i>Göteborgs och Bohus län.</i>									
<i>Älvsborgs län.¹</i>									
1. Fröklängningsanstalt	0·25365	—	—	—	1910	2 505	—	—	—
2. Plantskola	0·247	—	—	—	1912	500	—	—	—
3. Länsskogsvaktarbostad	0·2536	—	—	—	1919	12 000	—	—	—
4. En slottpark	{	—	1·01	—	1917	gåva	—	—	—
	{	—	2·83	—	1918	2 800	—	—	—
5. Fröklängningsanstalt och plantskola	1·987	—	—	—	1919	24 200	90 000	—	—
<i>Skaraborgs län.</i>									
<i>Värmlands län.</i>									
1. Kontorslokal	0·1333	—	—	—	1920	120 000	125 000	c:a 9 000	Om- och tillbyggd år 1920
2. Länsskogsvaktarboställe och plantskola	2·3	—	—	—	1918	5 000	6 300	400	Delvis ombyggd.
3. Länsskogsvaktarboställe	0·35	—	—	—	1916	1 200	12 000	400	Bostaden uppförd efter köpet.
4. D:o	0·1322	—	—	—	1917	2 500	15 000	400	D:o.
5. D:o	0·09	—	—	—	1920	2 400	13 700	400	D:o.
6. D:o och plantskola	2·07	—	2·07	—	1919	4 000	4 900	400	D:o.
7. Länsskogsvaktarboställe och fröklängningsanstalt	2·65	—	—	—	1906	6 525	37 000	400	Fröklängningsanstalten helt nyuppförd.
8. Länsskogsvaktarboställe och magasin	0·231	—	—	—	1913	2 301	24 400	400	Byggnaderna uppförda efter köpet.
9. Plantskola	—	1·03	—	—	1916	2 540	3 800	—	—

¹ Styrelsen äger dessutom frökällare och magasin, taxerade för 5 000 kr. och belägna å arrenderad mark.

Tablå över skogsvårdsstyrelsernas fastigheter år 1924 (forts.).

Fastighetens ändamål	Areal, hektar				Inköpt år	Köpeskillning kr.	Taxeringsvärde kr.	Avkastning kr.	Anmärkningar
	Tomt	Åker	Skogs- o. hagmark	Impediment					
<i>Örebro län.</i>									
1. Länsjägmästarbostad och expeditjonslokal	0·1157	—	—	—	1920	60 000	75 000	7 500	Efter inköpet reparerat för 20 000 kr.
2. Länskogvaktarbostad, plantskola och fröklängningsanstalt ...	1·22	1	—	—	1908 och 1912	3 100	27 200	—	Bebyggt efter köpen för 25 200 kr.
3. Länskogvaktarbostad, plantskola och frökällare		1·13	0·12	—	{ 1913 1923	{ 6 734 1 726	{ 10 000	—	—
4. Länskogvaktarbostad och plantskola	0·2	0·9	—	—	1921	13 000	10 000	—	—
5. D:o, d:o		2·15	—	—	1909	6 500	7 000	—	—
6. D:o, d:o		1	7	—	1916	8 000	6 500	—	—
<i>Västmanlands län.</i>									
1. Fröklängningsanstalt, plantskola och länskogvaktarbostad	0·78	1·68	—	—	1912	5 000	45 000	420	Byggnadskostnader omkr. 26 000 kr.
2. Länskogvaktarbostad	0·079	—	—	—	1919	20 800	27 200	1 320	2-våningshus av trä.
3. D:o	0·118	—	—	—	1920	1 875	7 500	360	Bebyggt år 1923 för 11 125 kr.
4. D:o	0·112	—	—	—	1922	2 253	—	420	Bebyggt år 1923 för 13 600 kr.
5. Försöksfält	—	—	20	7	1921	500	1 000	—	—
<i>Kopparbergs län.</i>									
1. Skogsvårdsskola, fröklängningsanstalt och plantskola	88·79	—	399·55	13	1919	133 000	129 000	2 500	Jordbruket är utarrenderat. Arrendet höjes efter hand.
2. »Gärdsjö»	—	—	—	—	1909	1 000	2 000	—	»Avsedd att rivas och nedläggas».
3. »Borlänge»	0·11	—	—	—	1924	c:a 50 000	—	—	Ännu ej taxerat.
4. Länskogvaktarboställe	0·1728	—	—	—	1913	5 898	6 700	300	—
5. Kottmagasin	—	—	—	—	1911	775	—	—	—
6. Ormgransbestånd	—	—	0·5	—	1909	262	—	—	Naturskyddsändamål.
<i>Gävleborgs län.</i>									
1. Länskogvaktarboställe och plantskola	—	2·5	2·5	—	1909	2 600	} 4 300	—	Boställe uppfört för 14 000 kr.
2. Plantskola	—	—	—	1·2035	1911	500		—	—
3. Skogsskola	—	2·5	2·5	—	1912	10 000	16 500	—	Logement för 20 elever, lärosal m. m.
4. Fröklängningsanstalt	—	—	—	—	1908	26 000	12 000	—	Anstalten uppförd å arrenderad tomt.
<i>Västernorrlands län.</i>									
1. Expeditionslokaler, klängstuga och kottmagasin samt plantskola	1·1787	—	—	—	1912	10 696·98	40 000	—	Tomten nu blott 0·4511 hektar till följd av tomtförsäljningar m. m.
<i>Jämtlands län.</i>									
1. Plantskola	0·129	—	—	—	1915	400	200	—	—
2. Fröklängningsanstalt	—	—	—	—	1920	35 000	30 000	—	På ofri grund.
3. »Skogshall»	—	—	—	—	1916	5 013·23	—	—	D:o.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser.

Härigenom förordnas, att 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 angående skogsvårdsstyrelser skola erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

De under — — — tillsyn.

Skogsvårdsstyrelse vare berättigad att för sagda medel inköpa fastighet, som är till gagn för styrelsens verksamhet. Sådant köp vare dock ej gällande, innan det blivit av Kungl. Maj:t godkänt.

8 §.

Skogsvårdsstyrelse åligger — — — föreskrifter.

Skogsvårdsstyrelsens förvaltning och den däröver avgivna redovisningen skola granskas av revisorer, vilka årligen före början av det år, granskningen avser, utses, en av Kungl. Maj:t och de övriga till antal och enligt de grunder, som om ledamöter i skogsvårdsstyrelsen är föreskrivet. Revisionsberättelsen, i vilken — — — till Kungl Maj:t.

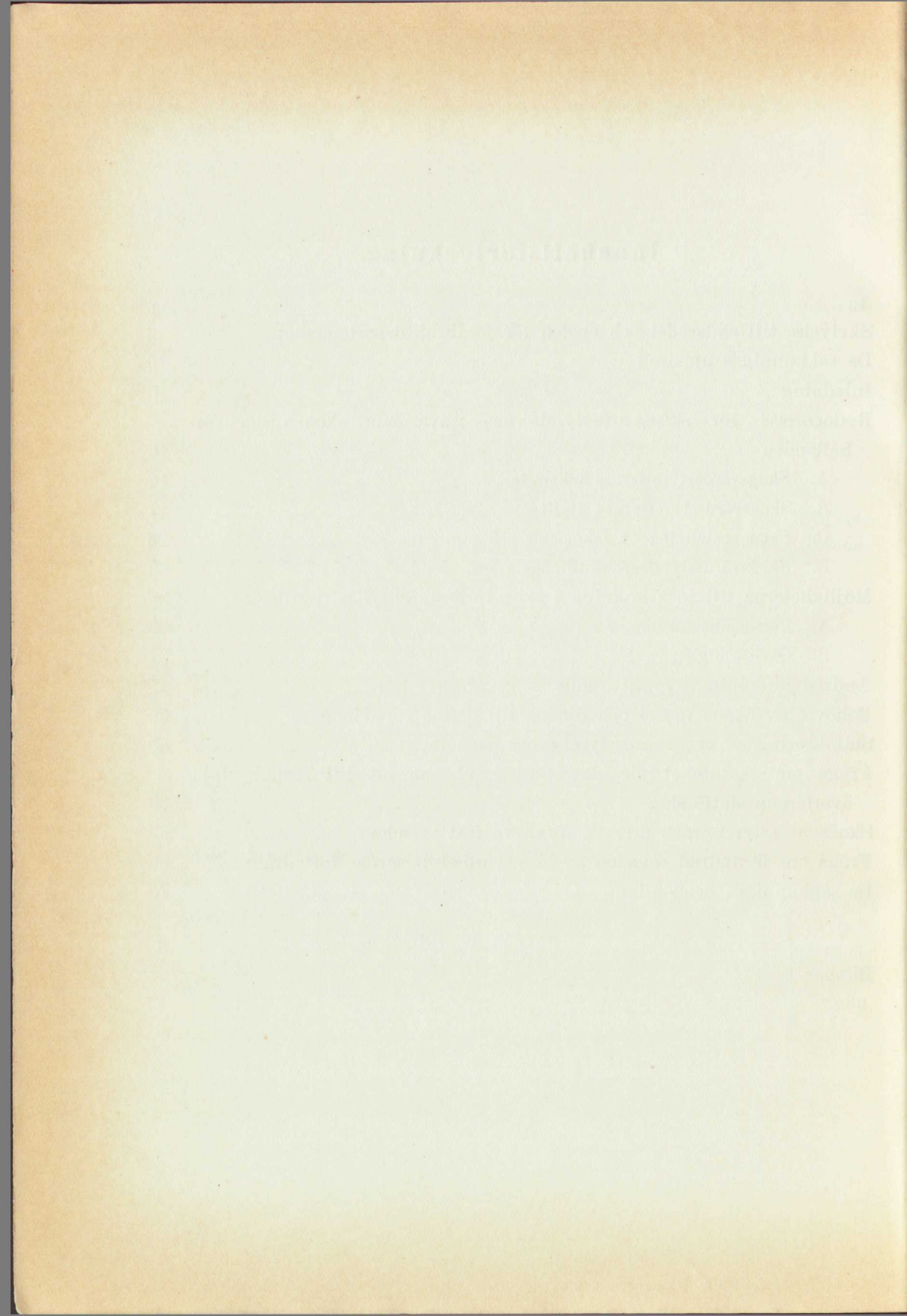
På landstinget — — — åtgärder.

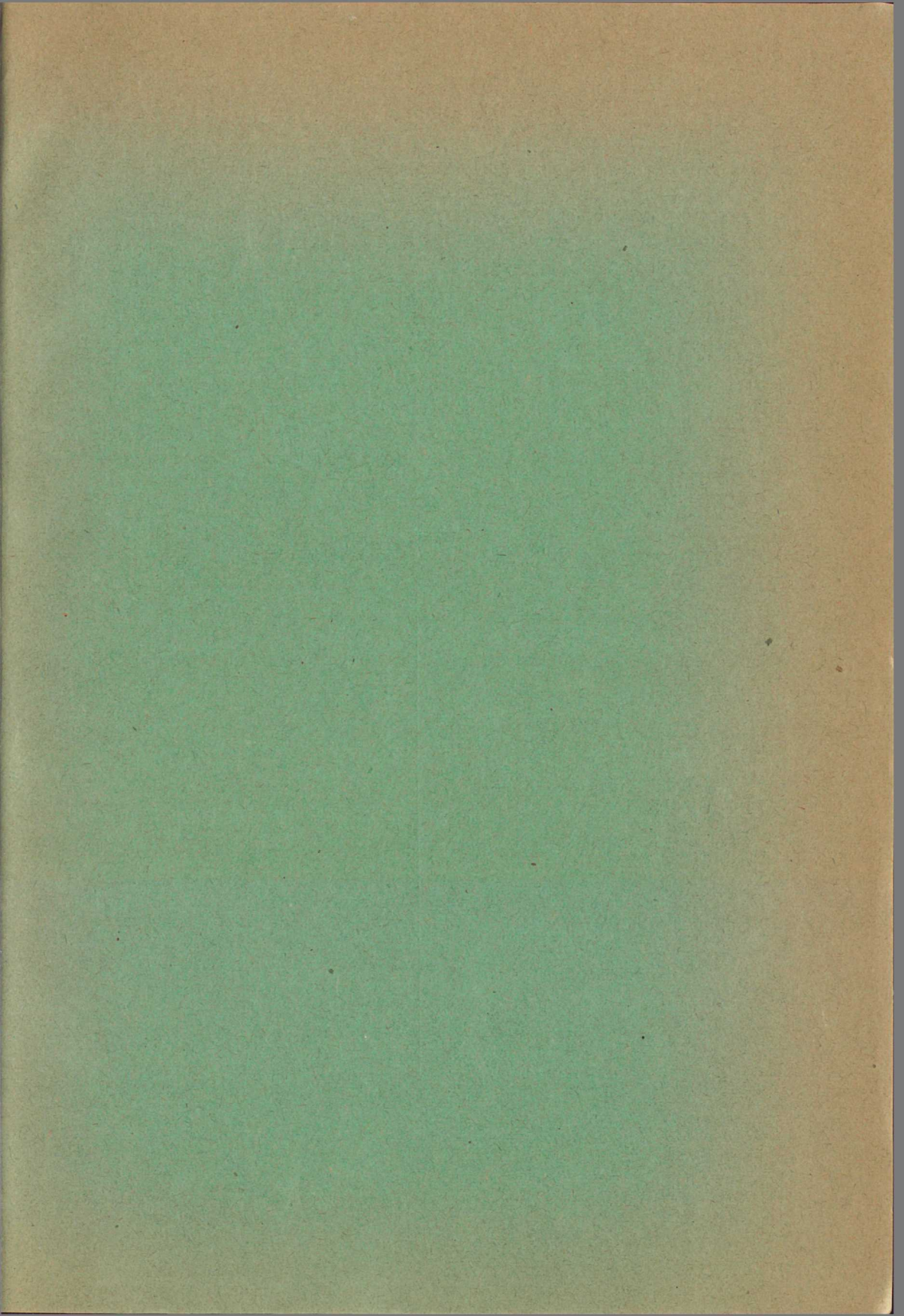
Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1927; dock att bestämmelsen i 6 § andra stycket ej skall tillämpas å fastighetsköp, som avslutats före berörda dag, samt att under år 1927 skola utses, jämte revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning under år 1928, jämväl revisorer för granskning av nämnda styrelser förvaltning under år 1927, i den mån så ej redan skett.

Innehållsförteckning.

	Sid.
Skrivelse till statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet	3
De sakkunnigas uppdrag	5
Inledning	9
Redogörelse för skogsvårdsstyrelsernas nuvarande ekonomiska för- hållanden	10
A. Skogsvårdsstyrelsernas inkomster.....	10
B. Skogsvårdsstyrelsernas utgifter.....	17
C. Sammanställning av inkomster och utgifter	20
D. Skogsvårdsstyrelsernas tillgångar och skulder	22
Möjligheterna till inskränkning i skogsvårdsstyrelsernas utgifter	26
A. Personalkostnader	26
B. Övriga utgifter	37
Ändrad fördelning av nuvarande skogsvårdsavgifter	45
Behovet av ökade medel och förslag till dessas beredande	50
Stabilisering av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi.....	58
Fråga om skyldighet för skogsvårdsstyrelserna att till Kungl. Maj:t överbilägga statförslag	60
Skogsvårdsstyrelsernas rätt att förvärva fast egendom.....	63
Fråga om förändrad revision av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning.....	68
De sakkunnigas hemställan	73

Bilagor 1—14.

Statens offentliga utredningar 1927

Systematisk förteckning

(Siffrorna inom klammer beteckna utredningarnas nummer i den kronologiska förteckningen.)

Allmän lagstiftning. Rättskipning. Fångvård.

Vattenväsen. Skogsbruk. Bergsbruk.

Betänkande ang. åtgärder för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi m. m. [1]

Statsförfattning. Allmän statsförvaltning.

Industri.

Kommunalförvaltning.

Handel och sjöfart.

Statens och kommunernas finansväsen.

Kommunikationsväsen.

Politi.

Bank-, kredit- och penningväsen.

Socialpolitik.

Försäkringsväsen.

Hälso- och sjukvård.

Kyrkoväsen. Undervisningsväsen. Andlig odling i övrigt.

Allmänt näringsväsen.

Försvarsväsen.

Fast egendom. Jordbruk med binäringar.

Utrikes ärenden. Internationell rätt.